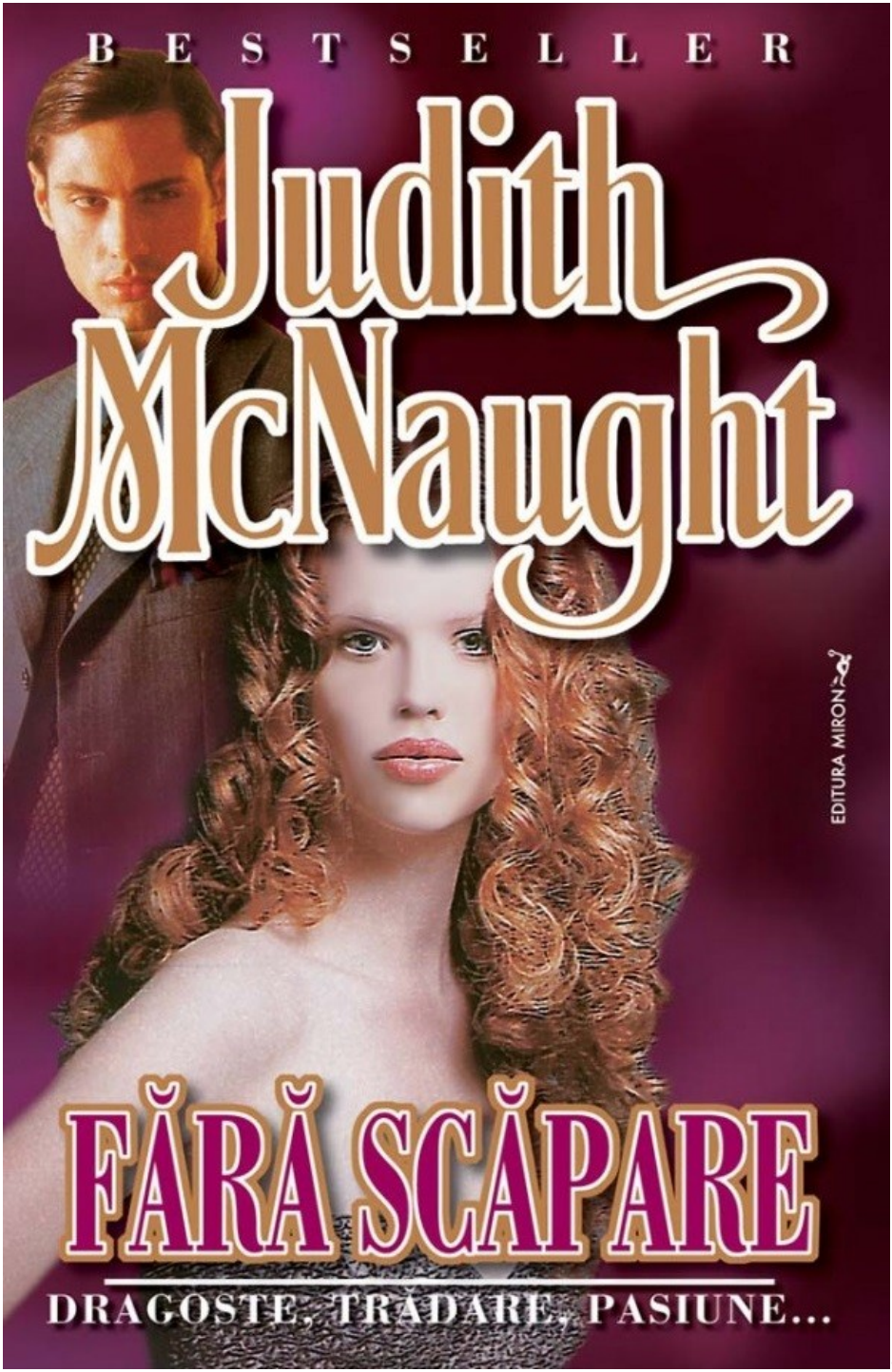
BESTSELLER
Judith McNaught
EDITURA MIRON
FĂRĂ SCĂPARE
DRAGOSTE, TRĂDARE, PASIUNE...

Judith McNaught

Fără scăpare

Double Standards
Judith McNaught

© Copyright for Romanian language by Miron

© Copyright by Editura Miron

Toate drepturile rezervate
Editurii Miron

Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Judith McNaught

Fără scăpare

Traducere de Cornelia Cernețchi Pascu

EDITURA
MIRON

Capitolul 1

Fără să ia în seamă spectaculoasa privelişte de dincolo de geamul zgârie-norului din Houston care găzduia redacţia revistei *Foster's Beautiful Living*, Diana Foster se plimba prin faţa biroului, cu telefonul prins între umăr şi ureche.

— Tot nu răspunde acasă? întrebă Kristin Nordstrom, asistentă de producţie în redacţie.

Diana clătină din cap şi închise telefonul, luându-şi poşeta din dulapul aflat în spatele biroului.

— Probabil că sunt cu toţii în grădină ca să inventeze din nou uscatul frunzelor sau aşa ceva glumi ea. Ai observat vreodată, continuă ea cu un zâmbet amar, în timp ce-şi lua jacheta de in verde cu tiv alb, că ori de câte ori ai o veste interesantă, oamenii cărora vrei cel mai mult să le-o spui nu sunt de găsit?

— Ei, şi ce-ar fi ca între timp să-mi dai mie vestea asta? sugeră Kristin.

Diana se întrerupse din netezitul cutelor fustei albe, zâmbindu-i. La treizeci şi doi de ani, cu doi mai mult decât ea, Kristin avea un metru optzeci, pielea albă şi ochii albaştri ai strămoşilor ei nordici. Mai era şi conştiincioasă, energică şi orientată spre detalii, trei trăsături care făceau din ea o membră ideală a departamentului de producţie.

— Bine, ai câştigat. Tocmai m-am hotărât să fac unele dintre fotografiile pentru „*Nunţi perfecte"*

în decor natural, la Newport, Rhode Island. Ocazia mi s-a ivit azi-dimineaţă şi ne va crea nişte presiuni îngrozitoare cu timpul, dar e prea bună ca s-o lăsăm să ne scape. De fapt, dacă eşti liberă, aş vrea să te trimit la Newport cu o săptămână înainte de nuntă, ca să ajuţi echipa. Mike MacNeil şi Corey vor sosi şi ei peste câteva zile. Poţi lucra cu ei în timp ce fac fotografiile. Vor avea nevoie de o mână de ajutor, iar tu vei avea ocazia să afli cum e să lucrezi pe teren, sub tensiune, în condiţii dificile. Cum ţi se pare?

— Trăsnet, răspunse Kristin cu un zâmbet larg. Dintotdeauna mi-am dorit să ies pe teren cu echipa lui Corey. Cred că în Newport e un decor extraordinar, continuă ea, în timp ce Diana pornea spre uşă. Diana, înainte să pleci, vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. E o bucurie să lucrez cu tine…

Diana trecu peste mulţumirile ei, cu un zâmbet.

— Încearcă numai s-o găseşti pe Corey. A, şi continuă să dai telefon. Dacă răspunde cineva, spune-le să stea pe loc până ajung eu acolo. Spune-le că am o veste mare, dar vreau să fie şi Corey de faţă ca s-o audă.

— Aşa voi face. Iar când o vezi pe Corey, te rog să-i spui cât de emoţionată sunt că am ocazia să lucrez cu ea.

Făcu o pauză, cu un zâmbet nesigur şi comic pe buze.

— Diana, Corey îşi dă seama cât de mult seamănă cu Meg Ryan?

— Urmează-mi sfatul şi nu-i pomeni, o avertiză Diana râzând. Tot timpul o acostează străini, care refuză s-o creadă când le spune că nu e Meg Ryan, iar unii dintre ei devin de-a dreptul nesuferiţi, crezând că încearcă să-i păcălească.

Telefonul sună, întrerupându-le, iar Kristin întinse mâna peste birou ca să răspundă.

— Corey e, spuse ea, dându-i receptorul Dianei. E la telefonul maşinii.

— Slavă Domnului! exclamă Diana, grăbindu-se să ia receptorul. Corey, toată dimineaţa te-am căutat. Unde-ai fost?

Corey percepu emoţia din vocea surorii sale, dar în acel moment era atentă la şoferul unui camion, care se hotărâse să intre într-un spaţiu de circulaţie ocupat deja de maşina ei.

— Toată dimineaţa am fost la imprimantă, răspunse ea, hotărând că era mai înţelept să schimbe banda şi să-l lase pe camionagiu în voia lui, decât să se aleagă cu o dungă portocalie pe portiera maşinii sale bordo. Nu-mi plăceau unele dintre fotografiile pentru articolul despre picnic din numărul viitor şi am adus altele.

— Lasă-n pace numărul ăsta, o să iasă bine. Am ceva mai important să-ţi spun… o veste extraordinară. Ne putem întâlni peste douăzeci de minute? Aş dori să le-o spun tuturor cu aceeaşi ocazie.

— Ai spus cumva să las în pace *un număr*? o tachină Corey, amuzată, şi surprinsă de acel optimism neobişnuit din partea surorii ei, de obicei atât de chibzuită. Aruncând o privire în oglinda

retrovizoare, schimbă banda de circulaţie pentru a ieşi spre River Oaks, în loc de a-şi continua drumul spre redacţie, aşa cum intenţionase iniţial. Am luat-o spre casă, dar insist să-mi dai măcar un indiciu.

— Bine, ascultă: ce-ai zice dacă ţi-aş spune că tocmai mi-a căzut în braţe o posibilitate incredibilă pentru „*Nunţi perfecte*”? Mama miresei, care arde să-şi ridice şi mai mult prestigiul, vrea să publice nunta fiicei sale în *Beautiful Living*. Dacă acceptăm, e dispusă să ne garanteze că o va face în „Stil Foster” autentic, sub supravegherea noastră, şi mai e dispusă şi să achite toate cheltuielile, precum şi transportul, pentru personalul nostru.

Luni de zile, Corey şi Diana discutaseră despre posibile teme şi spaţii reale pentru nunta „ideală” pe care voiau s-o prezinte în acel număr, dar până acum le respinseseră pe toate, fie pentru că Diana le considera prea scumpe, fie deoarece Corey nu le găsea acceptabile pe plan artistic. Diana purta întreaga povară a problemelor financiare din *Foster Enterprises*, dar responsabilitatea pentru frumoasele montaje fotografice care apăreau în publicaţiile grupului Foster îi aparţinea lui Corey.

— Din punct de vedere al bugetului sună bine, dar cum rămâne cu locul? Ce fel de decor vom avea?

— Ţine-te bine, o preveni Diana.

În maşină, Corey nu putea să se ţină decât de volan. Zâmbi nerăbdătoare.

— Mă ţin. Spune-mi.

— Nunta va avea loc pe peluza casei unchiului miresei… o fermecătoare „vilişoară” cu patruzeci şi cinci de camere, construită în 1895, cu tot cu fresce pe tavane, o ipsosărie fabuloasă… şi, fără îndoială, sute de alte mici bijuterii arhitecturale pe care le-ai putea include în următorul nostru album – ştii, continuă ea, albumele alea mari şi elegante pe care le scoţi tu în timpul liber.

— Nu mă mai ţine în tensiune, râse Corey, tot mai entuziasmată. Unde-i casa?

— Eşti pregătită?

— Cred că da.

— În Newport, Rhode Island.

— O, Doamne, dar e perfect! şopti Corey, imaginându-şi deja în mintea ei de fotografă imagini pitoreşti cu iahturi fabuloase plutind pe apele albastre, scânteietoare, din fundal.

— Mama miresei mi-a trimis fotografii cu casa şi proprietatea fratelui ei, iar azi-dimineaţă, după sosirea pachetului, mi-a dat un telefon. A lăsat să-i scape ceva care-mi dă sentimentul ciudat că s-ar putea ca el să plătească toată nunta. A, şi uitasem, a promis să ne ofere şase localnici care vor lucra sub supervizarea noastră. Aşa, ar trebui să putem pune câteva tuşe speciale în câteva dintre camerele principale, deci vei avea şi mai multe de fotografiat. Toate materialele şi munca liber-profesionistă sunt pe cheltuiala lor, desigur, iar oamenii noştri vor primi camere în casă. Hotelurile sunt deja rezervate pentru tot sezonul, iar voi va trebui oricum să lucraţi peste program, aşa că asta e o soluţie foarte practică. De asemenea, au

servitori, vor avea şi musafiri, deci devine strict necesar să locuiţi acolo, ca să vă asiguraţi că nimeni nu se amestecă în problemele noastre.

— Perfect, pentru o asemenea ocazie aş lucra şi aş dormi chiar şi-n casa lui Barbă-Albastră.

O parte din veselia încrezătoare pieri din vocea Dianei.

— Da, dar poţi face asta şi în casa lui Spencer Addison?

Răspunsul lui Corey fu instinctiv şi instantaneu:

— L-aş prefera pe Barbă-Albastră.

— Ştiu.

— Hai să găsim altă nuntă de prezentat.

— Hai să vorbim mai bine când ajungi acasă.

Capitolul 2

Când coti de pe Inwood Drive, pe aleea lungă, mărginită cu copaci, care ducea acasă, Corey ştia deja că urma să se ducă la Newport. Fără îndoială, o ştia şi Diana. Amândouă erau în stare să facă orice pentru binele familiei sau al firmei lor, *Foster Enterprises*. Cumva, aceasta fusese dintotdeauna o înţelegere nescrisă între ele.

Mama şi bunica lui Corey trebuiau să se ducă şi ele la Newport, fiind creatoarele a ceea ce ajunsese acum cunoscut ca „Stilul Foster”. Era un concept pe care Diana şi Corey reuşiseră să-l lanseze şi să-l comercializeze pe scară largă, prin intermediul revistei şi al mai multor cărţi, dar rămânea o afacere de familie. Fără îndoială, mama şi bunica ei ar fi considerat un câştig colateral

fermecător şansa de a-l revedea pe Spencer, nu un neajuns respingător, dar în fond acesta nu le rănise atât de dureros pe cât o lezase pe Corey.

Maşina Dianei era parcată deja în faţa casei, un conac întins, în stil georgian, care servea atât ca reşedinţă de familie, cât şi ca „poligon de încercare” pentru multe dintre meniurile şi proiectele de îmbunătăţire gospodărească publicate regulat în *Foster’s Beautiful Living*.

Corey opri motorul şi ridică privirea spre casa la a cărei protejare şi conservare contribuiseră ea şi Diana. Atât de multe evenimente importante din viaţa ei erau legate de acel loc, îşi spuse ea în timp ce-şi rezema capul de tetieră, amânându-şi intenţionat intrarea. Dacă intra, ar fi trebuit să asculte o discuţie despre nunta din Newport. Avusese treisprezece ani când o cunoscuse pe Diana, în hol, iar un an mai târziu îl întâlnise pe Spencer Addison, pe peluza din spate, când participase pentru prima oară în viaţa ei la o petrecere a adulţilor.

Şi acolo, în casa aceea, învăţase să-l iubească şi să-l respecte pe Robert Foster, un uriaş lat în umeri, cu inimă blândă şi minte sclipitoare, care mai târziu o adoptase.

Foster o cunoscuse pe mama lui Corey în Long Valley, când cumpărase compania de fabricaţie unde ea lucra ca secretară, iar continuarea păruse o adevărată poveste. Fascinat de faţa frumoasă şi zâmbetul cald al lui Mary Britton, milionarul din Houston o invitase la cină în oraş şi, în aceeaşi seară, ajunsese la concluzia că Mary era femeia

ideală pentru el.

În seara următoare, apăruse acasă la bunicii lui Corey, unde locuiau ea şi mama ei, începând să-i facă lui Mary curte cu conştiinciozitate, astfel încât intră în contact cu toată familia ei strâns unită.

Ca un vrăjitor binevoitor, se materializa în fiecare seară cu câte un buchet imens de flori şi mici cadouri pentru toată lumea, rămânând până după miezul nopţii şi stând de vorbă cu toţi până când plecau la culcare, iar apoi stătea în balansoarul din curte, cu braţul pe după umerii lui Mary.

În două săptămâni, se împrietenise cu Corey, anulase toate posibilele obiecţii ale bunicilor ei la adresa căsătoriei şi învinsese toate temerile matrimoniale ale lui Mary, după care îşi luase proaspăta mireasă şi pe fiica ei, din mica lor casă de lemn de la periferia oraşului Long Valley, cu avionul lui particular. Peste câteva ore, râzând, le trecuse pragul în braţe, mai întâi pe Mary, apoi şi pe Corey, în casa lui din Houston, unde începând de-atunci locuiseră tot timpul.

Când avusese loc nunta, Diana îşi petrecea vacanţa în Europa, cu nişte colege de şcoală şi părinţii lor, iar Corey se îngrozise la gândul de a-şi cunoaşte noua soră la sfârşitul verii, când urma să se întoarcă acasă.

Diana avea cu un an mai mult decât ea şi se spunea că era foarte inteligentă. Pe Corey o chinuia o certitudine morbidă că, pe lângă toate astea, Diana mai era şi frumoasă, sofisticată şi cea mai mare snoabă din lume.

În ziua întoarcerii Dianei din Europa, Corey se ascunsese pe balcon, trăgând cu urechea, în timp ce tatăl ei vitreg îşi întâmpina fiica în salon, informând-o că, pe când Diana „lenevise-n Europa toată vara”, el îi făcuse rost de o mamă nouă şi o soră nouă.

I-o prezentase pe Diana lui Mary, dar Corey nu putuse distinge prea bine ce-şi spuneau, pentru că vorbeau prea încet. Cel puţin, Diana nu făcuse nicio criză, aşa cum se temuse Corey, iar aceasta încercă să se simtă mai liniştită când tatăl ei vitreg o aduse pe Diana în hol şi strigă după Corey să coboare.

Cu genunchii tremurându-i, Corey îşi repezi bărbia în sus şi, cu un aer care părea să spună „Puţin îmi pasă ce crezi despre mine”, coborî ţeapănă scara.

La prima vedere, Diana Foster era personificarea celor mai negre temeri ale lui Corey: nu numai că era mignonă şi drăguţă, cu ochi verzi şi păr şaten lucios ce i se rostogolea pe spate în bucle unduitoare, dar purta şi o costumaţie ce părea scoasă direct dintr-o revistă de modă pentru adolescenţi – o fustă de piele foarte scurtă, colanţi crem şi vestă în carouri bej şi albastre, peste care avea un blazer maroniu cu emblemă pe buzunar. Şi, observă posomorâtă Corey, mai avea şi sâni.

În comparaţie cu ea, Corey, care era mai înaltă cu cinci centimetri şi purta blugi, se simţea ca o lungană spălăcită şi amorfă; cu ochii ei albaştri obişnuiţi şi părul blond lăţos legat într-o coadă-de-cal. În cinstea acestei ocazii, Corey purta cămaşa

ei favorită – cea cu un cal alb în fugă imprimat pe pieptul ei neted. Încercă să se mângâie cu acest gând, în timp ce Diana o privea lung, în tăcere, iar ea îi susţinea privirea.

— Ziceţi ceva, fetelor! le ordonă Robert Foster cu glasul lui vesel dar autoritar. Acum sunteţi surori!

— Bună, mormăi Diana.

— Bună, răspunse Corey.

Diana părea să se uite direct la cămaşa ei groasă, iar Corey ridică bărbia, sfidătoare. Bunica ei din Long Valley imprimase cu drag acei cal pe cămaşă, iar dacă Diana Foster scotea o singură vorbă urâtă despre el, Corey era gata s-o trântească de pe picioarele ei elegante.

În sfârşit, Diana risipi tăcerea încordată:

— Îţi… îţi plac caii?

Prudentă, Corey ridică din umeri, apoi încuviinţă.

— După cină, am putea merge acasă la Barb Hayward. Familia Hayward are un grajd mare, cu cai de curse. Fratele lui Barb, Doug, are şi un poney de polo.

— Am călărit foarte puţini cai şi erau destul de blânzi. Nu mă pricep la caii de curse.

— Eu prefer mai bine să-i mângâi decât să-i călăresc. În primăvara trecută, unul m-a aruncat din şa, recunoscu Diana, făcând un pas ezitant pe prima treaptă, pentru a porni spre camera ei.

— Dacă te aruncă, trebuie să-l încaleci din nou, o sfătui cu înţelepciune Corey, simţindu-se foarte încurajată de faptul că Diana îşi mărturisea

propriile defecte. Dintotdeauna îşi dorise o soră şi era posibil – posibil numai – ca acea fată brunetă şi frumoasă să se potrivească, la urma urmei. Diana nu părea o snoabă.

Urcară împreună la etaj, iar pe culoar, în faţa uşilor de la camerele lor, ezitară. Îşi auzeau părinţii râzând veseli jos, în living, cu un sunet atât de tineresc şi lipsit de griji, încât cele două fete îşi zâmbiră ca şi cum i-ar fi surprins pe adulţi purtându-se ca nişte copii. Considerând că-i datora Dianei un soi de comentariu sau explicaţie, Corey spuse cu onestitate franci:

— Tatăl tău e foarte drăguţ. Al meu ne-a părăsit când eram mică. Au divorţat.

— Mama mea a murit când eu aveam cinci ani. Diana îşi înclină capul într-o parte, ascultând glasurile vesele din living.

— Mama ta îl face pe tatăl meu să râdă. Pare o femeie drăguţă.

— Este.

— E severă?

— Câteodată. Puţin. Dar pe urmă se simte vinovată şi coace câte o tavă de fursecuri sau o plăcintă cu fragi pentru mine… pentru noi, vreau să zic… înainte să mă… să ne… ducem la culcare.

— Mamă, fursecuri! murmură Diana. Şi plăcintă cu fragi…

— Mamei mele îi place ca toate să fie proaspete, ori de câte ori se poate, iar bunica e la fel. Nu suportă conservele. Nici mâncărurile la pachet. Sau congelate.

— Mamă, murmură din nou Diana; cu un fior,

mărturisi: Conchita – bucătăreasa noastră – pune ardei în toate.

Corey chicoti.

— Ştiu, dar mama mea a cam luat deja bucătăria în primire.

Dintr-odată, avu senzaţia că ea – şi mama ei – le puteau oferi ceva plăcut Dianei şi tatălui ei, la urma urmei.

— Acum, când mama mea e şi mama ta, nu va mai trebui să mănânci ardeii Conchitei…

Adăugă, pe un ton tachinator:

— Gândeşte-te numai: adio tort de ciocolată cu glazură de ardei.

Diana intră imediat în joc:

— Adio napolitane de ardei cu sirop de ardei.

Izbucniră în chicoteli, apoi ochii li se întâlniră şi încetară, fiecare simţindu-se încurcată şi deznădăjduită, ca şi cum viitorul lor ar fi depins cumva de ceea ce spuneau în acele prime cinci minute petrecute împreună. Corey îşi adună curajul pentru a vorbi prima.

— Tatăl tău mi-a făcut cadou un aparat foto senzaţional, de ziua mea. Am să-ţi arăt cum funcţionează şi-l poţi folosi ori de câte ori vrei.

— Cred că e „tatăl nostru” de-acum încolo.

Era o ofertă de a-l împărţi, iar Corey îşi muşcă buza care-i tremura de emoţie.

— Mi-am… întotdeauna mi-am dorit o soră.

— Şi eu.

— Îmi place costumaţia ta. E marfă.

Diana ridică din umeri, privind calul care părea să alerge pe pieptul lui Corey.

— Şi mie îmi place bluza ta.

— Pe bune? Chiar îţi place?

— Pe bune, dădu din cap Diana cu tărie.

— Am s-o sun pe bunica să-i spun că-ţi place. O să-ţi facă şi ţie una la fel, în culoarea ta favorită. Se numeşte Rose Britton dar va voi s-o numeşti „bunică”, la fel ca mine.

În ochii Dianei se ivi o luminiţă.

— Bunică? Aduci şi o bunică?

— Mhmm. Bunica e o grădinăreasă extraordinară, pe lângă că e artistă. Şi bunicului îi place să grădinărească, dar el cultivă zarzavaturi în loc de flori. Şi poate construi orice! Poate să-ţi facă o terasă lângă casă, sau să-ţi clădească o sală de jocuri, sau să proiecteze noutăţi pentru bucătărie, într-o clipă!

Încercă să pocnească din degete pentru a-şi puncta cuvintele, dar încă mai era destul de nervoasă şi nu reuşi.

— O să-ţi construiască tot ce vrei. Nu e nevoie decât să-i ceri.

— Vrei să zici că voi avea şi un bunic?

Corey dădu din cap, apoi o privi încântată pe Diana cum ridica privirea spre tavan, proclamând fericită:

— O soră, o mamă, o bunică, şi un bunic! Asta ar putea fi foarte mişto!

De-atunci, totul mersese din bine spre mai bine.

Aşa cum prevăzuse Corey, bunicii ei se îndrăgostiseră de Diana de la prima vizită şi ambele fete începuseră să-şi petreacă atât de mult

timp în Long Valley, cu Rose şi Henry Britton, încât tatăl lor tot spunea iritat că se simţea exclus. În primăvara următoare, când Mary a anunţat cu blândeţe că ar fi dorit ca părinţii ei să locuiască mai aproape, Robert a rezolvat cu plăcere problemele tuturor instruind un arhitect să facă planuri pentru renovarea şi extinderea casei de oaspeţi de pe proprietate, după care a rămas uimit când Henry a insistat să lucreze el cea mai mare parte a lemnăriei. După aceea, adăugarea unei sere pentru Rose şi a unei imense grădini de zarzavaturi pentru Henry n-a fost decât o concesie măruntă.

Gestul mărinimos al lui Robert a fost răsplătit însutit cu mese savuroase de legume şi fructe proaspete, cultivate pe pământul lui propriu şi prezentate artistic printre aranjamente florale şi coşuri decorative, sau în „canoe” făcute din franzele scobite.

Până şi locul unde se lua masa se schimbă după toanele celor pe care Robert le numea acum cu regularitate „doamnele lui”. Uneori mâncau în bucătăria vastă, cu pereţi de cărămidă, şi vase de cupru agăţate pe un zid boltit, deasupra şirului de cuptoare şi plite; alteori mâncau în grădină, pe mici feţe de masă din pânză albă cu pătrăţele verzi, la fel ca umbrela de deasupra mesei; câteodată cinau lângă piscină, în şezlongurile joase pe care le făcuse din şipci bunicul lui Corey; Iar alteori luau masa pe o pătură întinsă pe iarbă, dar cu pahare de cristal şi porţelanuri fine, ca să adauge, cum spunea Mary, „un accent deosebit”.

Acest fler pentru mese şi primiri i-a adus lui Mary multe laude la un an după nuntă, când a dat prima ei mare petrecere în calitatea de soţie a lui Robert Foster. La început a fost alarmată şi intimidată de gândul că trebuia să-i primească pe prietenii lui Robert, oameni care se temea că i se considerau superiori la nivel social şi nu se îndoia că ar fi privit-o ca pe o intrusă, dar Corey şi Diana nu-şi făceau deloc griji. Ştiau că, tot ce făcea, făcea cu fler şi pasiune. Robert Foster era de aceeaşi părere. Cuprinzând-o cu braţul pe după umeri, îi spuse:

— Ai să le iei ochii, iubito… Fii doar aşa cum eşti tu şi fă-le pe toate în felul tău special.

După o săptămână de consultări cu întreaga familie, Mary se hotărî în sfârşit să organizeze o gustare Hawaiiană pe marginea piscinei, sub palmierii din grădină. Şi, aşa cum vesel prezisese Robert, oaspeţii au fost într-adevăr cuceriţi – nu numai de mâncarea somptuoasă, de mesele decorate cu imaginaţie şi de muzica autentică, ci şi de gazdă însăşi. La braţul soţului ei, Mary circula printre musafiri, cu trupul zvelt înfăşurat într-un sarong fermecător şi, având pe braţul liber, de la încheietura mâinii până la cot, nenumărate ghirlande Hawaiiene spectaculoase, împletite din orhidee crescute în sera lor de-acasă, iar la întâlnirea cu fiecare invitată îi dăruia câte o ghirlandă asortată cu îmbrăcămintea ei.

Când mai mulţi dintre bărbaţi o felicitară pentru mâncarea uluitor de gustoasă şi-şi exprimară amuzaţi şocul de a fi descoperit că

Robert Poster îşi desţelenise o parte din gazon pentru o grădină de legume, Mary îi făcu semn tatălui ei, care se oferi mândru să-i plimbe prin grădină la lumina lunii.

În timp ce le arăta domnilor în smochinguri straturile ordonate de zarzavaturi, entuziasmul lui Henry Britton era atât de contagios încât, până la crăpatul zorilor, câţiva oaspeţi îşi anunţară dorinţa de a avea şi ei grădini de legume acasă.

Când doamnele întrebară ce firmă făcuse aprovizionarea, Mary, spre uimirea tuturor, nominaliză propria ei familie.

Marge Crumbaker, editorialista de bârfă mondenă a ziarului *Houston Post*, care scria despre petrecere, se interesă şi ce florărie contactase, iar Mary se crispa, ştiind că putea să pară o proastă, însă recunoscu adevărul: în pofida populare păreri că toate treburile gospodăreşti erau nişte cazne şi că orice femeie inteligentă ar fi trebuit să găsească alte modalităţi, mai potrivite, de a-şi petrece timpul, ei îi plăcea să gătească, să-şi cultive grădina şi să coasă.

Tocmai mărturisea că-i plăcea şi să pună murături şi fructe la borcan, când observă o femeie în vârstă, cu părul alb, care stătea retrasă mai la o parte, frecându-şi braţele ca şi cum i-ar fi fost frig.

— Mă iertaţi, explică Mary cu un zâmbet de scuză, dar cred că doamnei Bradley îi e cam rece şi trebuie să-i găsesc un şal.

Le trimise pe Corey şi Diana în casă să-l caute, iar la întoarcere fetele o găsiră pe Mary vorbind cu bunica lor despre interviul dat lui Marge

Crumbaker.

— Ştiu că am făcut să părem ca The Beverly Hillbillies! recunoscu ea nefericită. Nici nu vreau să văd ce-o să scrie despre noi.

Luă şalul adus de fete şi-i ceru mamei sale să i-l ducă doamnei Bradlet, apoi se pierdu în mulţime, pentru a se ocupa de musafiri.

Pe Corey şi Diana le afectă profund posibilitatea de a fi ridiculizate în presă.

— Crezi c-o să-şi bată joc de noi? întrebă Diana.

Cu un zâmbet încurajator, Rose le cuprinse pe după umeri.

— Nicio şansă, şopti ea, pornind apoi să-i dea doamnei Bradley şalul, cu speranţa că avea dreptate.

Doamna Bradley primi cu bucurie şalul de dantelă, lucrat în casă.

— Şi mie îmi plăcea să croşetez, spuse ea ridicându-l ca să-l admire, cu degetele ei lungi, aristocratice, deformate de artrită. Acum nu mai pot ţine croşeta în mână, nici măcar una din acelea mari, cum se vând la magazin.

— Aveţi nevoie de o croşetă cu mâner mare, special pe măsura mâinii dumneavoastră, îi spuse Rose.

Se uită după Henry, îl văzu în apropiere, stând de vorbă cu un bărbat de vârstă medie despre cultivarea florilor comestibile, şi-i făcu semn să se apropie. Când auzi care era problema, Henry dădu imediat din cap:

— Dumneavoastră, doamnă, aveţi nevoie de o

croşetă cu mâner de lemn, mare şi gros, în forma mâinii, cu mici adâncituri, pentru ca degetele să nu vă alunec.

— Nu cred că se fabrică asemenea mânere, răspunse doamna Bradley, deznădăjduită dar şi cu o undă de speranţă.

— Într-adevăr, însă vă pot face eu unul. Treceţi pe la mine poimâine, pregătită să staţi câteva ore, ca să-l potrivesc după mărimea mâinii dumneavoastră.

Îi atinse degetele butucănoase, adăugând cu compasiune:

— Artrita e o mare pacoste, dar întotdeauna îi putem veni de hac. Şi eu sufăr puţin de ea.

În timp ce se îndepărta, doamna Bradley se uită după el ca şi cum ar fi fost un cavaler de basm, în armură strălucitoare. Încet, întoarse capul spre Rose şi, politicoasă, se scuză, pentru a reveni la ceilalţi musafiri.

— Nepotul meu, Spencer, e la o altă petrecere, în apropiere. I-am cerut să vină la ora unsprezece, ca să mă ducă acasă. Nu e nevoie să staţi aici numai pentru a-mi ţine mie de urât.

Rose privi în treacăt peste mesele de banchet şi, convinsă că nu era nevoie de ea în altă parte, se aşeză lângă doamna Bradley.

— Prefer să stau de vorbă cu dumneavoastră. Cu croşeta lui Henry, va trebui să folosiţi fire groase. Intenţionam s-o învăţ şi pe Diana să croşeteze şi i-am arătat fotografia unei tablete de masă, sperând să-i trezească interesul. A strâmbat din nas la ideea de a tricota dreptunghiuri şi a

propus să le facem în formă de mere, lămâi, fragi şi aşa mai departe. Mi-a făcut şi câteva desene. Erau simple şi pline de imaginaţie. O să vă facă mare plăcere să le lucraţi.

— Diana? o întrerupse cu îndoială doamna Bradley. Nu cumva vă referiţi la micuţa Diana Foster?

Bunica dădu din cap cu mândrie:

— Ba chiar despre ea e vorba. Fata asta are talent artistic cu ghiotura – ambele au talent. Pictează şi face nişte desene în cărbune excelente. Iar pe Corey o fascinează fotografia şi e foarte pricepută. Robert i-a cumpărat materiale de developat, când a împlinit paisprezece ani.

Doamna Bradley se aplecă înainte, urmărind privirea lui Rose, cu un mic zâmbet când le văzu pe fete.

— N-am să vă invidiez viaţa, când le-or descoperi băieţii pe astea două, chicoti ea.

Neştiind că erau studiate şi discutate, Diana şi Corey urmăreau festivităţile de pe margine, stând lângă mesele cu deserturi. Nu era genul de petrecere la care se invitau şi adolescenţi, aşa că se simţeau destul de singure. La cererea tatălui lor, Corey jucase rolul de „fotoreporter”, trecând de la un grup la altul, luând instantanee, încercând să imortalizeze starea de spirit şi feţele invitaţilor fără a bătea prea mult la ochi.

— Eşti gata să intrăm în casă? o întrebă Diana. Ne-am putea uita la un film.

Corey dădu din cap.

— Imediat ce termin rolfilmul ăsta.

Căuta un chip pe care încă nu-l fotografiase şi, dându-şi seama că nu luase prea multe imagini ale propriei sale familii, începu să-i caute pe ceilalţi prin mulţime.

— Uite-o pe bunica, acolo e, spuse ea pornind înainte. Hai să-i facem o poză…

Se întrerupse, cu respiraţia tăiată, când un tânăr înalt, în sacou alb, de seară, se desprinse deodată din mulţime.

— Mamă Doamne! şopti ea, apucând involuntar încheietura Dianei ca într-o menghină. Maica Ta, Christoase…! Cine-i ăsta? Tipul de-acolo, care-i e prezentat bunicii, explică ea.

Diana îi urmări direcţia privirii.

— Ăsta-i Spencer Addison. Este nepotul doamnei Bradley şi, când nu-i plecat la S.M.U., locuieşte la ea. Dintotdeauna a stat la ea.

Scormonindu-şi mintea după alte informaţii pe care le auzise de-a lungul anilor, adăugă:

— Are o mamă şi o soră mult mai mare pe undeva, dar nu se prea vede cu ele… Stai! Mi-am amintit de ce stă cu bunica lui. Maică-sa îşi tot schimba bărbaţii, aşa că doamna Bradley a hotărât că e mai bine ca Spencer să locuiască la ea, demult. Are vreo nouăşpe, douăzeci de ani, nu mai ştiu exact…

Corey nu se îndrăgostise niciodată în viaţa ei şi, până în acel moment, nutrise un considerabil dispreţ la adresa tuturor fetelor într-o asemenea situaţie. Băieţii nu erau decât băieţi – nicio brânză.

Până în acel moment…

Stăpânindu-şi un chicotit surprins la vederea

expresiei fascinate a lui Corey, Diana o întrebă:

— Vrei să-l cunoşti?

— Aş prefera să-l iau de bărbat.

— Mai întâi trebuie să-l cunoşti, replică Diana cu tipicul ei spirit practic şi respect faţă de protocol. Pe urmă, poţi să-l ceri şi-n căsătorie. Haide, până nu pleacă…

În grabă, o apucă pe Corey de mână, dar sora ei şi-o smulse, în panică.

— Nu pot, nu acum! Vreau să zic, nu vreau să dau buzna şi să-i strâng mâna. Nu pot. O să mă creadă o nesimţită. O biată puştoaică…

— Pe întuneric, poţi să pari de şaişpe ani.

— Eşti sigură? întrebă Corey, gata să se încreadă complet în judecata Dianei. Deşi între ele era doar un an diferenţă, Diana era întruchiparea sofisticării tinereşti – calmă, rezervată şi foarte încrezătoare în sine. Mai devreme, Corey fusese de părere că şi ea arăta deosebit de atrăgător, în costumul ei „marinăresc” cu pantaloni bleumarin largi şi sacou scurt, tivit cu fireturi de aur la manşete, cu ancore aurii aplicate pe umeri şi steluţe la rever. Diana o ajutase să-şi aleagă hainele, după care îi strânsese părul blond şi bogat într-un coc modern în creştet, despre care ambele se convinseseră că o făcea să arate mai matură. Acum, Corey aştepta chinuită de incertitudine, în timp ce Diana o măsura cu o privire atentă.

— Da, sunt sigură.

— Dac-o să mă creadă o ţoapă?

— N-o să te creadă.

— Nici nu ştiu ce să-i spun…!

Diana o porni înainte, dar Corey o ţinu pe loc.

— Ce să-i spun? Ce să fac?

— Am o idee. Nu, ia-ţi şi camera cu tine, spuse Diana când Corey vru să-şi lase aparatul foto pe un scaun liber de grădină. Şi nu mai fi aşa speriată.

Corey nu era speriată, era împietrită, dar cât ai clipi soarta o smulsese din vechea ei copilărie, împingând-o pe un drum nou, iar ea era prea curajoasă şi emoţionată pentru a încerca să se retragă pe cărarea cea veche şi sigură.

— Bună, Spencer, îl salută Diana când ajunseră la destinaţie.

— Diana? întrebă el pe tonul măgulitor al unui om care nu-şi crede ochilor. Ce-ai mai crescut!

— A, sper că nu prea mult, glumi Diana cu o dezinvoltură regală pe care Corey îşi jură în sinea ei s-o copieze cât mai bine. Vreau să fiu mai înaltă decât atât, când voi termina cu crescutul!

Întorcându-se spre Corey, o prezentă:

— Ea e sora mea, Caroline.

Momentul pe care Corey îl aşteptase cu jind şi teamă sosise. Recunoscătoare că Diana o prezentase pe numele ei real, care suna mai matur şi mai sofisticat, Corey îşi impuse să privească peste cămaşa albă pensată a lui Spencer, peste bărbia bronzată, până ajunse în sfârşit la ochii chihlimbarii şi simţi un şoc care-i reteză picioarele de sub trup.

Spencer întinse mâna şi, ca de undeva foarte de departe, Corey îi auzi glasul – un glas catifelat, intim şi mângâietor – repetându-i numele:

— Caroline.

— Da… şopti ea, privindu-l în ochi, pe când îşi lăsă mâna tremurătoare într-a lui.

Palma lui Spencer era latră şi caldă, iar degetele i le cuprinseră pe ale ei. Contactul făcu degetele lui Corey să se încordeze involuntar, prelungind strângerea de mână.

Lângă ea, Diana îi veni în ajutor încercând să distragă atenţia doamnei Bradley şi a bunicii faţă de încremenirea fascinată a fetei.

— Doamnă Bradley, Corey mai are câteva poziţii în aparat. Ne gândeam că poate v-ar face plăcere să vă fotografieze împreună cu Spencer.

— Ce idee minunată! se bucură doamna Bradley.

Şi se aplecă pe lângă Diana pentru a-i spune lui Corey, risipind vraja:

— Bunica ta mi-a spus că eşti o tânără fotografă foarte talentată!

Corey privi peste umăr spre doamna Bradley şi dădu din cap, continuând să ţină strâns mâna lui Spencer Addison.

— Cum ai vrea să-ţi pozeze Spencer şi bunica lui, Corey? o întrebă Diana.

— A, să-mi pozeze… Da…

Corey îi eliberă în sfârşit mâna, desprinzându-şi încet şi privirea dintr-a lui. Într-un iureş de mişcare neaşteptat, făcu un pas înapoi şi ridică aparatul, privind prin vizor, drept spre Spencer, pe care aproape-l orbi cu strălfulgerarea bruscă a blitzului. Spencer râse, iar Corey făcu încă o fotografie.

— Ne-am cam grăbit, spuse ea cu răsuflarea

tăiată, grăbindu-se să focalizeze din nou.

De astă dată, Spencer privi drept în obiectiv, zâmbindu-i cu un zâmbet leneş care-i cuprindea trăsăturile bronzate, inclusiv ochii. Inima lui Corey făcu un salt mortal. Se temu să nu-i tremure camera, în timp ce făcu fotografia, apoi încă una. Surescitată de gândul că a doua zi dimineaţa urma să aibă o mulţime de fotografii de-ale lui pe care să le privească, uită complet de sărmana doamnă Bradley şi mai făcu două poze în succesiune rapidă.

— Şi-acum, interveni Diana, vorbind de parcă tocmai se înecase cu ceva, ce-ar fi să faci şi câteva fotografii cu doamna Bradley şi Spencer. Dacă pozele ies bine, adăugă ea cu o voce plină de subînţeles, adresându-i-se direct lui Corey, peste câteva zile putem să mergem la ei acasă ca să le ducem.

Dându-şi seama că uitase cu totul s-o fotografieze pe doamna Bradley, Corey roşi până-n vârful urechilor şi imediat jură să ia o imagine a celor doi cu care să se poată mândri până şi un fotograf profesionist. Cu acest scop în minte, tehnicile fotografice îi alungară pentru un timp din cap preocuparea faţă de chipeşul ei subiect.

— Lumina făcliilor poate da efecte nedorite, spuse ea.

Cu camera la ochi, i se adresă lui Spencer:

— Dac-ai putea trece după scaunul bunicii tale... Da, aşa este bine. Acum, doamnă Bradley, uitaţi-vă la mine, şi tu… Spencer…

În momentul când îi rosti frumosul nume simţi

un fior pe şira spinării şi se opri să înghită în sec.

— Da, aşa e bine.

Făcu fotografia, iar când cei doi dădură să se despartă simţi că nu era deloc mulţumită de aerul ţeapăn al pozei pe care o aranjase.

— Haideţi să mai facem una, îi rugă ea.

Aşteptă ca Spencer să revină la locul lui.

— De data asta, pune mâna pe umărul stâng al bunicii tale.

— Am înţeles, să trăiţi, domnişoară amiral, răspunse el, respectând ordinul.

Corey îşi păstră calmul la auzul fermecătoarei glumiţe, dar reţinu cuvintele în inima ei, ca să le savureze mai târziu.

— Doamnă Bradley, aş dori să vă uitaţi la mine. Aşa, confirmă ea, studiind lumina care cădea pe trăsăturile lui Spencer şi efectul ei asupra rezultatului final; îi plăcea cum arăta mâna lui mare, stând aproape protector pe umărul bunicii lui. Şi acum, înainte de a face fotografia, aş vrea să staţi o secundă şi să vă gândiţi la un moment cu adevărat deosebit pe care l-aţi trăit împreună, numai dumneavoastră doi, când Spencer era mic. O vizită la grădina zoologică, eventual… sau ziua când a primit prima lui bicicletă… sau o îngheţată pe care a scăpat-o din mână şi totuşi voia s-o mănânce…

Prin vizor, văzu un zâmbet duios apărând pe chipul lui Spencer, care coborî privirea spre capul cu păr alb al bunicii lui. În acelaşi moment faţa doamnei Bradley se luminã într-un surâs nostalgic ce-i făcu ochii să licărească şi ridică privirea spre

el, punându-şi spontan mâna dreaptă peste a lui. Corey luă instantaneul şi imediat după aceea încă unul, cu inima bătându-i de plăcere că imortalizase pe peliculă un moment neaşteptat de intim.

Lăsă camera jos şi le zâmbi amândurora, cu ochii strălucind de speranţă.

— Le voi da la developat la un studio. Nu vreau să încerc singură, sunt prea importante.

— Îţi mulţumim foarte, mult, Corey, răspunse doamna Bradley cu plăcere, în timp ce ochii continuau să-i strălucească la gândul amintirii pe care i-o trezise sfatul fetei.

— Aş vrea şi eu o poză cu tine, Spence, şi pe urmă va trebui să mergem, altfel întârziem! Se auzi o voce feminină cam plângăreaţă şi, pentru prima dată, Corey îşi dădu seama că Spencer era însoţit de o fată. O fată frumoasă, cu talie îngustă, sâni mari şi picioare lungi, suple. I se frânse inima, dar făcu un pas înapoi, docilă, pentru a face fotografia, după care aşteptă până când lumina pâlpâitoare a făcliilor aşternu o umbră pe faţa rivalei sale.

În săptămâna următoare, fotografiile lui Corey fură gata, iar articolul lui Marge Crumbaker apăru în *Post*. Toţi membrii familiei se adunară în jurul mesei din sufragerie, ţinându-şi respiraţia, în timp ce Robert deschidea ziarul la rubrica mondenă. Toată pagina era acoperită cu fotografii ale oaspeţilor şi decoraţiunilor, ale mâncărurilor şi florilor, chiar şi ale serei şi grădinii.

Dar textul scris de Marge Crumbaker fu cel care făcu toată familia să zâmbească radios, în

timp ce Robert Foster îl citea mândru, cu glas tare:

— „Prezidând această fermecătoare petrecere şi ocupându-se de invitații ei, doamna Robert Foster a III-a (fostă Mary Britton din Long Valley) a manifestat o graţie, ospitalitate şi atenţie faţă de oaspeţi care cu siguranţă vor face din ea una dintre cele mai elegante gazde din Houston. La festivităţi au fost prezenţi şi părinţii doamnei Foster, domnul şi doamna Henry Britton, care au fost atât de amabili încât să conducă numeroşi musafiri fascinaţi şi viitori grădinari şi meşteşugari (numai dacă am avea timp!) prin grădina, sera şi atelierul – toate noi – pe care Bob Foster le-a construit pe proprietatea conacului său River Oaks…”

Capitolul 3

Petrecerea avusese un mare succes, ca şi fotografiile făcute de Corey cu Spencer Addison şi bunica lui. Corey era atât de încântată încât comandase două copii mari ale celei mai reuşite imagini – una pentru doamna Bradley, iar cealaltă pentru ea însăşi.

În ziua când sosiră, îşi puse copia înrămată pe noptieră, apoi se întinse pe pat, verificând, pentru a se asigura că putea s-o vadă când stătea cu capul pe pernă. Ridicând capul, se uită la Diana, care stătea aşezată la picioarele patului.

— Nu-i aşa că-i superb? oftă ea. Matt Dillon şi Richard Gere la un loc – numai că arată şi mai bine. Seamănă şi cu Tom Cruise, şi cu Harrison ăla…

cum îl cheamă...

— Ford, completă Diana, cu tipica ei atenţie la detalii.

— Ford, confirmă Corey, luând fotografia şi ţinând-o în dreptul feţei. Într-o zi, am să mă mărit cu el. Ştiu că aşa va fi...

Deşi era puţin mai mare şi incomparabil mai înţeleaptă şi mai practică, Diana nu era imună la entuziasmul molipsitor al lui Corey, nici la energia cu care sora ei vitregă ataca întotdeauna obstacolele vieţii.

— În cazul ăsta, spuse ea, ridicându-se şi întinzând mâna spre telefon, ar fi bine să ne asigurăm că viitorul tău soţ e acasă înainte de a duce copia cealaltă la doamna Bradley. Putem merge pe jos, sunt doar două mile până acolo.

Fotografia nu numai că-i plăcu doamnei Bradley, ci chiar o entuziasmă.

— Ce talent ai! exclamă ea, cu mâna artritică tremurându-i puţin în timp ce atingea chipul lui Spencer din fotografie. Am s-o pun pe scrinul meu. Ba nu, se răzgândi ea, ridicându-se, mai bine o pun aici, în living, unde o poate vedea toată lumea! Spencer! îl strigă, în timp ce tânărul cobora scara, îndreptându-se spre uşa din faţă.

Ca răspuns la chemare, Spencer intră în living. Purta echipament de tenis şi ţinea în mână o rachetă – arătând, în ochii lui Corey, şi mai seducător decât cu smoching.

Fără să observe roşeaţa din obrajii fetei, doamna Bradley arătă spre cele două vizitatoare.

— Pe Diana o cunoşti şi sunt sigură că ţi-o mai

aminteşti şi pe Corey, de la petrecerea de sâmbătă seara, nu?

Dacă Spencer ar fi spus „nu”, Corey ar fi murit, pe loc, de umilinţă şi dezamăgire, dându-şi duhul pe covorul persan al doamnei Bradley, ca să fie apoi dusă de-acolo şi incinerată.

În schimb, Spencer se uită la ea cu un zâmbet, apoi dădu din cap.

— Bună ziua, domnişoarelor, salută el, făcând-o pe Corey să se simtă de cel puţin douăzeci de ani.

— Fetele tocmai mi-au adus un cadou cu totul deosebit.

Doamna Bradley îi dădu fotografia înrămată.

— Îţi mai aminteşti când Corey ne-a cerut să ne gândim la un moment deosebit şi ne-a fotografiat? Uite ce frumos a ieşit!

Spencer luă fotografia şi, spre bucuria aproape dureroasă a lui Corey, expresia de interes politicos i se transformă în plăcere surprinsă.

— E o fotografie extraordinară, Corey, comentă el cu glasul său profund, ridicându-şi spre ea privirea magnetică. Ai foarte mult talent.

Apoi îi înapoie fotografia bunicii lui, se aplecă şi o sărută scurt pe frunte.

— Am o partidă de tenis la club, peste douăzeci de minute, spuse el.

Întorcându-se spre fete, le întrebă:

— Vă pot duce cu maşina acasă? Mi-e în drum.

Drumul cu maşina sport albastră al lui Spencer Addison, aşezată lângă el, cu capota coborâtă, se înscrise drept în capul listei de „*Evenimente*

majore ale vieţii” a lui Corey şi, în următorii câţiva ani, reuşi să mai creeze încă multe evenimente de aceeaşi natură. De fapt, îşi descoperi un adevărat geniu de a inventa motive pentru a o vizita pe doamna Bradley, ori de câte ori Spencer venea acasă de la colegiu, în câte un weekend. Bunica lui colabora involuntar la marile planuri ale lui Corey, trimiţându-l pe Spencer la familia Foster pentru a duce diverse bunătăţi gătite de ea sau a luă reţete ori modele pe care voia să le încerce cu croşeta de comandă făcută de bunicul.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Corey îşi folosea interesul faţă de fotografie ca pretext suplimentar pentru a-l vedea pe Spencer şi a-l imortaliza şi în alte imagini de mare preţ. Sub scuza că voia să-şi perfecţioneze îndemânarea la „fotografiile în mişcare”, se ducea la meciurile de polo ale lui Spencer, la cele de tenis şi oriunde exista vreo şansă de a se găsi şi el. Pe măsură ce colecţia de fotografii ale lui creştea, Corey începu să le pună într-un album special, pe care-l ţinea sub pat, iar când acela se umplu, începu altul, apoi încă unul. Totuşi, fotografiile ei favorite erau expuse întotdeauna în dormitor, unde putea să le vadă tot timpul.

Când bunica ei o întrebă de ce majoritatea fotografiilor din dormitor îl reprezentau pe Spencer Addison, Corey începu o explicaţie lungă, pătrunsă şi în cea mai mare parte inventată, despre fotogenia unică a lui Spencer şi faptul că, prin concentrarea asupra unui singur „subiect” în ambianţe cât mai diversificate, îşi putea aprecia

progresele ca fotograf. Ca să fie sigură, introduse şi multe expresii de jargon despre fotografia în mişcare şi efectele timpului de expunere şi ale diafragmei asupra rezultatelor finale. Bunica ei ieşi din dormitor cam ameţită şi fără să fi priceput nimic, şi nu mai abordă subiectul niciodată.

Fără îndoială, restul membrilor familiei bănuiau adevăratele sentimente ale lui Corey, dar erau destul de delicaţi ca să n-o tachineze. Obiectul devotamentului ei neabătut părea să se simtă absolut firesc cu ea, ca şi cum n-ar fi avut habar că fata trăia numai pentru vizitele lui, şi o vizita adesea, de cele mai multe ori cu comisioane de la bunica lui: motivele din care venea nu contau pentru Corey. Nu conta decât faptul că Spencer rareori se grăbea să plece.

Dacă ştia dinainte de sosirea lui, petrecea ore întregi în camera ei, aranjându-şi înnebunită părul, schimbându-şi hainele şi încercând să aleagă un subiect de conversaţie potrivit. Dar, indiferent cum arăta şi ce subiecte alegea, Spencer o trata întotdeauna cu o curtoazie blândă care evolua spre un fel de afecţiune frăţească, la vremea când Corey împlini cincisprezece ani. Obişnuia s-o numească „Duceso” şi s-o tachineze în legătură cu frumuseţea ei. Îi admira cele mai recente fotografii, glumea cu ea şi-i povestea despre colegiu. Uneori, rămânea chiar şi la cină.

Mama lui Corey spuse că, după părerea ei, Spencer îi vizita şi petrecea atâta timp la ei fiindcă nu avusese niciodată o familie adevărată, aşa că-i plăcea compania lor.

Tatăl lui Corey considera că lui Spencer îi plăcea să stea de vorbă cu el despre afacerile cu petrol. Bunicul lui Corey era la fel de sigur că grădina şi sera lui îl interesau pe Spencer. Bunica lui Corey se încăpăţâna în opinia că Spencer cunoştea virtuţile bucătăriei sănătoase, care era principala ei calitate.

Corey se agăţa de speranţa că lui Spencer îi plăcea s-o vadă şi să stea de vorbă cu ea, iar Diana era destul de tânără şi destul de loială pentru a-i da întru totul dreptate.

Capitolul 4

Cumva, Corey a reuşit să menţină faţada unei prietenii platonice până la vârsta de şaisprezece ani. Până atunci, s-a stăpânit strict, parţial fiindcă se temea ca ardoarea ei să nu-l copleşească, făcând-o să-l piardă complet, şi parţial pentru că nu găsise o ocazie lipsită de riscuri pentru a-i arăta că era destul de matură şi mai mult decât pregătită pentru o relaţie sentimentală cu el.

Soarta i-a oferit o asemenea ocazie în săptămâna dinaintea Crăciunului. Spence venise la ei cu braţele pline de cadouri de Crăciun de la bunica lui, pentru toţi membrii familiei Foster, dar pentru Corey avea şi un dar special, din partea lui. A rămas la cină, apoi la două partide de şah cu tatăl ei. Corey a aşteptat până după aceea, când ceilalţi se duseseră la etaj, iar atunci insistă ca Spencer să aştepte până ce despacheta cadoul lui pentru ea. Mâinile îi tremurau necontrolat în timp

ce desfăcea hârtia de mătase din cutie, scoţând un album cu fotografii realizate de cinci dintre cei mai mari fotografi ai lumii.

— E superb, Spence! şopti ea. Îţi mulţumesc atât de mult! Îl voi preţui toată viaţa!

Ştia că Spencer era în drum spre o petrecere de Crăciun organizată de nişte prieteni de-ai lui, dar în timp ce-l conducea prin hol, cu noii ei pantofi cu tocuri, fusta lungă în carouri, bluza albă de mătase şi blazerul din catifea de culoarea vinului se simţi mai matură şi mai încrezătoare ca oricând. Ştiind că Spencer urma să vină în seara aceea, îşi strânsese părul în creştet, lăsând câteva şuviţe în jurul urechilor, întrucât această pieptănătură o făcea să arate mai matură şi fiindcă stabilise împreună cu Diana că astfel ochii ei albaştri păreau mai mari.

— Sărbători fericite, Corey, îi ură el în antreu, întorcându-se să plece.

Corey acţionă în urma unui impuls – căci, dacă ar fi stat să se gândească, niciodată n-ar fi avut curaj. Casa era decorată pentru sezonul sărbătorilor de iarnă, cu ramuri de brad şi ilice, iar sub candelabrul de cristal din hol era agăţat un mănunchi uriaş de vâsc legat cu o panglică roşie cu auriu.

— Spence, izbucni ea, nu ştii că aduce ghinion dacă nu onorezi tradiţia de Crăciun a prietenilor, când eşti în casa lor?

Spencer, cu mâna deja pe clanţă, se întoarse.

— Serios?

Corey dădu încet din cap, cu degetele

încleştate la spate, într-o poziţie de aşteptare încordată.

— Şi ce tradiţie încalc?

Drept răspuns, fata îşi lăsă capul pe spate, privind cu subînţeles spre vâscul de deasupra.

— Asta, spuse ea cu un efort de a-şi păstra vocea calmă.

Spencer se uită şi el la vâsc, apoi din nou la ea, cu o expresie atât de nehotărâtă şi ezitantă încât lui Corey îi pieri brusc aproape tot curajul.

— Desigur, improviză ea în grabă, tradiţia nu-ţi cere să mă săruţi pe mine. Poţi săruta pe oricine care locuieşte în casă.

Încercând să o dea pe glumă, continuă:

— Poţi săruta o servitoare. Sau pe Conchita. Sau pisica. Ori câinele…

Râzând, Spencer îşi luă mâna de pe clanţă, dar în loc să se se aplece şi s-o sărute pe obraz, cum îşi permisese Corey să spere, ezită, privind-o.

— Sigur eşti destul de mare ca să fac asta?

Corey se pierdu în ochii aceia căprui, mesmerizată de o licărire pe care o văzu lucind în adâncurile lor. Da, răspunse ea în gând, chemându-l din privire s-o sărute. Ştiu că sunt destul de mare. O veşnicie am aşteptat. Ştia că răspunsurile i se citeau în ochi şi ştia că Spencer le vedea, aşa că zâmbi puţin şi, cu mâinile în continuare încleştate la spate, spuse încet, deliberat:

— Nu.

Era o mostră instinctivă de flirt foarte eficient, iar Spencer o recunoscu la fel de instinctiv şi…

cedă.

Cu un râs răguşit, surprins, îi apucă bărbia între degetul mare şi cel arătător, îi împinse uşor capul pe spate şi-i atinse uşor buzele cu ale lui, mişcându-se într-o parte şi-n alta... doar o dată. Sărutul dură numai un moment, dar mai trecu încă un moment, mai lung, înainte ca Spencer să-şi retragă mâna de pe bărbia ei, şi un alt moment, şi mai lung, până când Corey deschise ochii.

— Sărbători fericite, Duceso, spuse el încet.

Corey simţi un val de aer rece când Spencer deschise uşa.

După ce aceasta se închise în urma lui, întinse instinctiv mâna şi stinse luminile din hol. Apoi rămase acolo în întuneric, clătinându-se sub efectul tandreţii pe care o auzise în glasul lui după sărut. Timp de doi ani îşi făcuse fantezii despre Spencer Addison, însă nici chiar în fantasmele ei nu-şi putuse imagina vreodată că glasul lui putea fi la fel de emoţionat şi tandru ca un sărut.

Capitolul 5

Singura pată pe fericirea lui Corey a fost aceea că Spencer plănuia să rămână la colegiu în vacanţa de primăvară, învăţând pentru examenele finale, şi nu intenţiona se se întoarcă la Houston decât în iunie, după ce absolvea.

Corey, pe care n-o prea interesau întâlnirile cu băieţii, se hotărî să-şi folosească lunile dintre ianuarie şi iunie pentru a-şi extinde cunoştinţele despre felul cum funcţiona mintea bărbătească,

ieşind regulat cu diverşi băieţi.

Spencer avea cu aproape şase ani mai mult decât ea şi era de-o sută de ori mai umblat prin lume, iar Corey începea să se teamă că lipsa ei de experienţă avea să-l facă până la urmă să se simtă prost, sau cine ştie cum să-l împiedice să se încurce mai mult cu ea.

Avea popularitate în liceu şi existau destui băieţi dornici s-o scoată în oraş, iar Doug Hayward deveni cu repeziciune favoritul ei şi cel mai constant însoţitor, precum şi confident.

Doug era în ultimul an de liceu, căpitan al echipei de dezbateri şi fundaş în echipa de fotbal, dar pe Corey o atrăgea cel mai mult, din punctul ei de vedere, prin faptul că şi el era îndrăgostit fără speranţă de o fată care locuia departe. Prin urmare, putea discuta cu el despre Spence, aflând câteva lucruri de la un băiat mai mare care, la fel ca şi Spence, era inteligent, sportiv şi o privea mai mult ca pe o soră decât ca pe o iubită adevărată.

Doug o instrui despre ceea ce le plăcea „bărbaţilor” la iubitele lor şi o ajută să găsească idei pentru a capta atenţia lui Spencer şi a-i cuceri inima.

Unele dintre ideile lui Doug erau folositoare, altele nepractice, iar câteva de-a dreptul hilare.

În luna mai, imediat după ce Corey împlinise şaptesprezece ani, avură o lungă discuţie despre tehnicile de a săruta – subiect în care lui Corey îi lipsea jalnic orice experienţă – dar când Doug încercă cinstit să-i demonstreze unele metode discutate, sfârşiră prăpădindu-se de râs.

Când îi spuse să-l cuprindă cu mâna pe după ceafă, Corey făcu o mutră comică, amenințătoare, și în schimb îl înșfăcă de beregată. Când încercă să-i sărute ușurel urechea, o apucară chicotelile și râse atât de tare încât îl lovi cu capul în nas.

Încă mai râdeau, când Doug se pregăti să plece.

— Fă-mi o favoare, glumi el. Dacă-i spui vreodată lui Addison ce-am făcut în seara asta, nu-mi menționa numele. Nu vreau să mă trezesc cu brațul rupt din gelozie înainte de a apuca să joc fotbal în colegiu!

Discutaseră deja despre posibilitatea de a-l face pe Spence gelos, pentru a-l sili s-o remarce pe Corey, dar metodele propuse de Doug păreau răsuflate și ostentative, iar rezultatul era mult prea nesigur.

— Nu mi-l pot imagina pe Spence gelos indiferent din ce motiv legat de mine, oftă Corey, necum să mai treacă și la represalii fizice.

— Nu paria pe viața mea. Nimic nu-l face pe un om cu cap să-și piardă mințile mai sigur decât dacă află că iubita lui s-a sărutat cu altul. Crede-mă, adăugă el plecând, știu din experiență.

Corey îl privi cum se îndepărta pe alee, spre mașină, în timp ce imaginația, activată de cuvintele lui, începea să-i contureze în minte o idee.

Rămase pe verandă mult timp după ce luminile de poziție ale mașinii dispărură. Când în sfârșit intră în casă, luase o hotărâre și punea la punct cele mai mici detalii ale planului.

În iunie, imediat ce Spence se întoarse acasă, Corey şi Diana îi propuseră mamei lor să-l invite la cină în aceeaşi săptămână. Doamna Foster acceptă pe loc.

— Spence a părut încântat, îşi anunţă ea familia, după ce închise telefonul din bucătărie.

— Tânărul acesta ştie să aprecieze beneficiile gătitului sănătos de casă, spuse Rose.

— Îi plac discuţiile ca între bărbaţi pe care le avem despre afaceri, afirmă domnul Foster. Şi eu le-am simţit lipsa.

— Eu mai bine aş termina proiectul ăla din atelier, medită Henry cu voce tare. Spence are ochi pentru tâmplăria fină. Ar fi trebuit să-şi ia diploma în arhitectură, nu în finanţe. E fascinat de tot ce are legătură cu construcţiile.

Corey şi Diana se uitară una la alta cu un zâmbet conspirativ. Nu le păsa de ce venea Spence, atâta vreme cât rămânea şi după cină, pentru a-l putea scoate în curte ca să-şi pună planul în aplicare. Rolul Dianei consta în a-i chema pe toţi ceilalţi la cinematograf, imediat ce mâncau, ca să nu-i deranjeze. Diana alese un film pe care Corey îl văzuse deja, astfel încât decizia ei de a rămâne acasă să nu pară ciudată.

Când Spencer sună în sfârşit la uşă, Corey tremura toată de nervi, dar reuşi să-şi păstreze calmul, zâmbindu-i şi îmbrăţişându-l scurt în semn de bun-venit. La masă se aşeză în faţa lui, studiind pe furiş schimbările pe care le produseseră pe chipul lui drag cele şase luni de absenţă, în timp ce Spencer vorbea despre înscrierea la şcoala post-

universitară, în toamnă. Părul lui şaten părea mai închis, iar planele masculine ale feţei mai dure, dar zâmbetul acela leneş, care lui Corey îi oprea inima în loc, nu se schimbase defel. Ori de câte ori zâmbea, ca răspuns la vreo glumă de-a ei, lui Corey i se topea inima, însă când îi zâmbea şi ea, avea o expresie tachinatoare, nu de adoraţie.

După propria ei numărătoare, avusese patruzeci şi şase de întâlniri cu băieţi de când se despărţise de Spencer în antreu, la Crăciun, şi cu toate că majoritatea acestor întâlniri fuseseră cu Doug, cursul intensiv de şase luni pe tema flirtului, a relaţiilor romantice şi a bărbaţilor în general îi fusese de mare folos.

Se baza pe asta din plin, când Diana conduse toată familia la maşină, iar Spencer îşi luă sacoul sport, intenţionând vizibil să plece şi el.

— Ai mai putea sta puţin? întrebă Corey, cu o privire pe care o spera vag tulburată. Am... am nevoie de un sfat.

Spencer dădu din cap, cu fruntea încreţindu-i-se de îngrijorare.

— Ce fel de sfat, Duceso?

— Nu vreau să vorbim despre astă aici. Hai afară. E o seară frumoasă, şi prefer să nu-mi fac griji c-o să ne audă servitoarea.

Spencer o însoţi, cu sacoul sport pe umăr, iar Corey îşi dori să se fi putut simţi şi ea măcar pe o zecime la fel de relaxată pe cât arăta el. Era o noapte îmbălsămată, lipsită în mod miraculos de umezeala îngrozitoare care transforma verile la Boston într-o baie de aburi.

— Unde vrei să ne aşezăm? întrebă el în timp ce treceau pe lângă două mese cu umbrele, spre piscină.

— Aici, arătă Corey un şezlong de pe marginea piscinei.

Îl aşteptă pe Spencer să se aşeze, apoi, cu îndrăzneală, se instală şi ea lângă el. Lăsându-şi capul pe spate, privi prin bolta ramurilor de mirt înflorit spre stelele ce licăreau pe cerul fără lună, în timp ce se chinuia cu disperare să-şi regăsească din nou curajul. Îşi impuse să se gândească numai la sărutarea lui de la Crăciun şi la tandreţea pe care o observase după aceea în ochii şi glasul lui.

În acea seară, Spencer simţise ceva deosebit pentru ea. Încă mai era convinsă că aşa fusese.

Acum trebuia să-l facă să-şi amintească şi să simtă din nou acelaşi lucru. Într-un fel sau altul.

— Corey, ce vrei să mă întrebi, de m-ai adus aici?

— E cam greu de explicat, răspunse ea cu un râs nervos care i se opri în gât. Pe mama mea nu pot s-o întreb, pentru că s-ar supăra, adăugă, eliminând cu deliberare singura cale posibilă, a lui Spencer, de a evita discuţia. Şi nu vreau să vorbesc despre asta nici cu Diana. E foarte emoţionată că va începe colegiul, în toamnă.

Îi aruncă o privire pe furiş şi văzu că se uita la ea cu ochi îngustaţi. Trăgând aer în piept ca să-şi adune puterile, se avântă:

— Spencer, îţi mai aminteşti când m-ai sărutat, de Crăciun?

Răspunsul lui păru să întârzie foarte mult.

— Da.

— Pe-atunci, poate ştiai că nu prea aveam experienţă… Ştiai… ai observat?

Ultima întrebare nu făcea parte din rolul pe care-l repetase, aşa că aşteptă, vrând ca Spencer să nege că observase.

— Da, răspunse el sec.

Iraţional, Corey se simţi zdrobită.

— Ei bine, de-atunci am căpătat mult mai multă experienţă! Mult mai multă! îl informă ea cu înfumurare.

— Felicitări, zise scurt Spencer. Şi-acum, treci la subiect.

Tonul lui era atât de tăios şi nerăbdător, încât Corey întoarse brusc capul spre el. Niciodată, de când îl cunoştea, nu-i mai vorbise aşa.

— Nu contează, spuse ea, frecându-şi nervoasă genunchii cu palmele. Voi găsi pe altcineva ca să întreb, adăugă, abandonând brusc tot planul şi dând să se ridice în picioare.

— Corey, întrebă el răstit, eşti gravidă?

Corey scoase un hohot de râs ascuţit şi nervos, aşezându-se la loc în şezlong, cu gura căscată.

— De la nişte sărutări? întrebă ea, dându-şi ochii peste cap. Ce-ai făcut, ai lipsit de la lecţia de igienă din clasa a şasea?

Pentru a doua oară în câteva momente, îl văzu pe Spencer Addison manifestând încă o emoţie fără precedent – amărăciunea.

— Cred că nu eşti însărcinată, spuse el abătut, adresându-i un zâmbet trist.

Extrem de încântată că reuşise în sfârşit să-l

descumpănească, Corey continuă să-l tachineze, încercând fără succes să-şi controleze zâmbetul nesigur.

— La S.M.U. fotbaliştii nu învaţă biologie? Ascultă, dacă pentru asta trebuie să urmezi cursurile post-universitare, mai bine păstrează-ţi banii şi discută cu Teddy Morris din Long Valley, Texas. Tatăl lui e doctor şi, când Teddy avea opt ani, ne-a spus tot ce era de spus pe terenul de joacă, lângă leagăne.

Umerii lui Spencer se scuturau de râs, în timp ce Corey termina:

— Desigur, a folosit ca material didactic două broaşte ţestoase. Cred că, de-atunci şi până acum, s-ar putea să se fi împerecheat.

Cu colţurile gurii încă arcuite într-un zâmbet, Spencer îşi schimbă poziţia, rezemându-şi umerii de spătarul şezlongului, cu un picior îndoit din genunchi, lângă şoldul lui Corey. Piciorul lui drept, care fusese rănit de două ori la meciuri, în timpul anului trecut, stătea înainte lângă şezlong, cu călcâiul rezemat de dalele de piatră.

— Bine, spuse el mai liniştit, ridicând din sprâncene, cu braţele încrucişate pe piept. S-auzim.

— Te supără genunchiul?

— Mă supără problema ta.

— Încă nu ştii în ce constă.

— Tocmai partea asta mă supără cel mai tare.

Vorbeau pe un ton atât de familiar, iar Spencer arăta atât de relaxat şi puternic – ca şi cum ar fi putut duce toate problemele lumii pe umerii lui laţi

– încât Corey simţi impulsul nebunesc de a se ghemui lângă el, numai, uitând de orice sărutări. Pe de altă parte, dacă-şi ducea cu succes planul la îndeplinire, putea ajunge întinsă lângă el şi sărutată. O variantă incomparabil mai tentantă, conchise ea, în timp ce se întrerupea pentru a-şi revedea repede în minte înfăţişarea, ca să se asigure că arăta cât se putea de ispititor. Ar fi fost de preferat o îmbrăcăminte mulată pe trup şi decoltată, în locul şortului alb şi al tricoului tricotat fără mâneci pe care le purta, dar măcar îi scoteau bine în evidenţă pielea bronzată.

— Corey, insistă Spencer pe un ton categoric. Problema!

Corey trase adânc aer în piept, făcându-şi curaj.

— E vorba de sărutat... începu ea cu vocea întretăiată.

— Asta am înţeles deja. Ce vrei să ştii?

— Cum îţi poţi da seama când e timpul să te opreşti?

— „Cum îţi poţi…”? repetă el neîncrezător.

Apoi îşi reveni şi spuse, sec dar serios:

— Când simţi că-ţi place prea mult, atunci e timpul să te opreşti.

— Atunci te opreşti tu? ripostă Corey.

Spencer avu bunul simţ de a se arăta ruşinat de răspunsul pe care-l dăduse; apoi păru nemulţumit.

— Nu despre mine e vorba aici.

— Okay, acceptă Corey binevoitoare, mulţumită de stânjeneala lui, este vorba, de

altcineva. Să zicem că-l cheamă… Doug Johnson!

— Să zicem că încetăm cu prefăcătoriile, replică Spencer cam repezit. Fapt este că te întâlneşti cu un anume Johnson, iar el insistă să-i dai mai mult decât vrei tu. Dacă ai nevoie de-un sfat, ţi-l dau: trimite-l la plimbare!

Întrucât nu fusese sigură ce tactică avea să folosească Spencer pentru a-i evita cursa, Core avea pregătite mai multe variante ale aceluiaşi plan, toate fiind destinate să-l readucă la ordine. O încercă pe prima.

— N-ar folosi la nimic. Mă văd cu mulţi băieţi diferiţi, de fapt, dar după ce încep sărutările lucrurile par să meargă mult prea repede.

— Ce anume vrei să mă întrebi? se interesă el prudent.

— Aş dori să ştiu cum să-mi dau seama când scapă situaţia de sub control, şi aş vrea nişte îndrumări concrete.

— Ei, de la mine n-ai să le primeşti.

— Bine, răspunse Corey învinsă, dar blufând ca să-şi salveze mândria. Dar dacă ajung într-un cămin de mame nemăritate fiindcă tu n-ai vrut să-mi spui ce aveam eu nevoie să ştiu, atunci va fi şi vina ta, nu numai a mea!

Dădu să se ridice, dar Spencer o apucă de încheietura mâinii, trăgând-o smucit înapoi:

— Nu pleci nicăieri! N-ai să termini discuţia asta cu o asemenea remarcă!

În urmă cu un moment, Corey se crezuse învinsă, dar acum îşi dădu seama că de fapt se afla la un pas de victorie. Spencer şovăia. Era nesigur.

Se retrăgea de pe poziţia iniţială. Corey se pregăti să înainteze, dar cu mare prudenţă.

— Ce... anume... vrei să ştii? o întrebă el, arătând sublim de stânjenit.

— Aş vrea să-mi spui cum pot afla când un sărut scapă de sub control. Trebuie să existe vreun soi de indiciu.

Învins de propriile lui incertitudini, Spencer îşi rezemă capul pe spate şi închise ochii.

— Există mai multe indicii, mormăi el, şi cred că ştii deja al dracului de bine care sunt.

Corey făcu ochii mari, replicând cu inocenţă:

— Dacă aş şti care sunt, de ce te-aş mai întreba despre ele?

— Corey, mi-e imposibil să stau aici şi să-ţi descriu pas cu pas toate fazele unui sărut.

Deschizând trapa, Corey se pregăti să-i dea brânci.

— N-ai putea să-mi demonstrezi?

— În niciun caz! Dar ţi-aş putea da un sfat: te întâlneşti cu cine nu trebuie, dacă toţi insistă să capete mai mult decât vrei tu să le dai.

— A, cred că nu m-am exprimat destul de clar. Voiam să spun că s-ar putea să fiu eu cea care-i face să aibă păreri greşite.

În sinea ei, se opri lângă trapa deschisă şi făcu un gest de invitaţie.

— Cred că problema s-ar putea să fie felul cum eu îi sărut pe ei.

Spencer păşi drept în cursa întinsă.

— Şi cum naiba îi săruţi? întrebă el, după care se înfurie din cauza propriei gafe. Lasă, nu

contează, spuse, aplecându-se dintr-odată înainte.

Corey îi puse mâinile pe umeri, împingându-l uşurel înapoi.

— Hai, nu te isteriza, spuse ea pe un ton liniştitor. Relaxează-te.

Sub palmele ei, umerii lui Spencer erau încă încordaţi, ca şi cum i-ar fi venit să se repeadă din loc, iar prin mintea lui Corey trecu imaginea lui pe terenul de fotbal, numai că în seara aceea primise o pasă neaşteptată şi nedorită, iar acum nu găsea pe nimeni căruia să-i paseze mingea.

Acest gând o făcu să zâmbească, privindu-i ochii îngustaţi; îi dădea senzaţia că, pentru prima oară, ea, nu el, făcea jocurile. Îi sporea încrederea în sine însăşi. O făcea să se simtă absurd de fericită.

— Spencer, spuse ea. Ajunge doar să fugi cu mingea pe teren. E foarte simplu. Cinstit.

Talentul ei de a se amuza pe seama situaţiei lui penibile nu făcu decât să-l enerveze şi mai mult.

— Nu-mi vine să cred că vrei, serios, să fac asta! Pe sub gene, Corey îi aruncă o privire languros-rugătoare.

— Şi cui altcuiva aş putea să i-o cer? Cred că i-aş putea cere lui Doug să-mi arate ce să fac eu, încât…

— Hai, să începem odată, o întrerupse el scurt. Genunchiul continua să-i stea lângă şoldul ei, împiedicând-o pe Corey să se apropie.

— Ai putea să-ţi iei genunchiul de-aici?

Fără o vorbă, Spencer îşi dădu piciorul la o parte, neschimbându-şi şi poziţia trupului. Corey se

trase mai aproape, întorcându-se cu faţa spre el.

— Şi-acum? o întrebă, cu braţele încrucişate pe piept cu încăpăţânare.

Corey avea pregătit un răspuns tocmai pentru acel moment.

— Acum, închipuie-ţi că eşti Doug… iar eu voi fi… eu însămi.

— Nu vreau să fiu Johnson, replică el, părând înfuriat pe toată lumea.

— Atunci fii oricine vrei, dar joacă fair-play, bine?

— Bine, răspunse scurt Spencer. Gata, joc fairplay.

Corey îl aşteptă să se mişte, să întindă braţele spre ea, să facă ceva.

— Poţi începe oricând eşti gata, spuse ea, văzând că nu se clintea.

Spencer o privi nemulţumit.

— De ce trebuie să încep eu?

Corey îi privi expresia iritată şi simţi un impuls aproape necontrolat de a izbucni în râs. Începuse cu speranţa de a-şi împlini cel mai scump vis din viaţa ei – acela de a fi sărutată de Spencer – sărutată cu adevărat de Spencer. Oricât de mult o dorise, perspectiva o făcea să se simtă nervoasă şi stânjenită. Acum era de la sine înţeles că urma să fie sărutată, dar cel care arăta încurcat şi stingherit era Spencer, iar ea se amuza şi se simţea foarte relaxată.

— Trebuie să începi tu, îl informă ea, pentru că aşa… se începe.

Cum Spencer nu păru nici acum să schiţeze

vreo mişcare, îl privi cu teamă prefăcută:

— Ştii cum să începi?

— Cred că da… răspunse el tărăgănat.

— Fiindcă, dacă nu eşti sigur, îţi pot vinde un pont. Majoritatea băieţilor…

Se întrerupse în momentul când absurditatea sugestiei ei îşi făcu efectul, risipind nemulţumirea lui Spencer faţă de sarcina atribuită. În ochii lui luci amuzamentul.

— Ce fac majoritatea băieţilor? întrebă el cu un zâmbet ironic, în timp ce întindea mâinile şi o trăgea mai aproape de pieptul lui. Aşa începe Johnson?

Îşi înclină capul, iar Corey se pregăti pentru un sărut pasional care s-o facă să leşine. Nu se alese decât cu o sărutare rapidă şi stângace, cam descentrată, care o făcu să clatine negativ din cap.

— Nu? glumi el, strângând-o cu putere în braţe, după care îi muşcă uşurel urechea. Aşa, poate…?

Se juca, îşi dădu seama Corey, şi deodată se temu că altfel decât aşa n-avea s-o sărute. Se hotărî să nu permită ca toate planurile ei, pregătite cu atâta grijă, să ducă numai la atât, dar nu-şi putu stăpâni râsul când Spencer îşi acceleră demonstraţia felului cum şi-l imagina pe bietul Doug Johnson cel imaginar sărutând-o.

— Pariez că asta-i tehnica lui favorită, spuse, începând s-o sărute şi când colo ciocnindu-şi nasul de al ei. N-am nimerit?

Schimbă pe cealaltă parte şi iar li se împiedicară nasurile.

— Nici acum n-am nimerit?

Râzând, Corey îşi rezemă fruntea de zidul solid al pieptului său, dând din cap. Spencer o prinse de bărbie, îi întoarse faţa într-o parte şi-şi frecă nasul de gâtul ei, ca un căţel jucăuş.

— Să mă anunţi când te scot din minţi cu atâta pasiune, o invită el, iar Corey râse şi mai tare. Sunt viril? întrebă; după care îi frecă partea cealaltă a gâtului cu nasul. Hai c-acuma sunt viril!

Cu ochii lucindu-i de veselie, Corey ridică privirea spre el, dând din cap.

— Eşti cel mai viril, cel mai… dar nu eşti… Doug.

Spencer îi zâmbi şi el, iar în acel moment prelungit de camaraderie tăcută, cu mâinile împreunate destins la spatele ei şi zâmbindu-şi unul altuia din priviri, Corey se simţi pe deplin mulţumită. Vie. Calmă. Iar Spencer se simţea la fel – o ştia din fiecare bătaie a inimii lui. O ştia la fel de sigur cum ştia că avea s-o sărute din nou şi că gluma luase sfârşit.

Susţinându-i privirea, Spencer îi ridică bărbia şi coborî încet capul.

— E timpul, spuse el încet, pe când gura îi cobora, să trecem la o abordare mai ştiinţifică a problemei.

La prima atingere a buzelor lui, tot trupul lui Corey înţepeni, şocat de contact.

Spencer îi observă vizibil reacţia, căci îşi retrase gura şi-i atinse cu ea obrazul, sărutând-o în timp ce continua într-un murmur gutural:

— Ca să se obţină date concludente…

Gura îi coborî încet spre bărbia ei.

— … ambele părţi trebuie să…

Buzele îi porniră spre urechea ei, calde.

— … colaboreze la realizarea…

Ridică uşor gura, arcuindu-şi mâna pe ceafa ei, pentru a-i înclina faţa într-o poziţie mai potrivită.

— … experimentului.

Gura lui o captură pe a ei într-un sărut lent, stăruitor, care deveni tot mai apăsat, forţând buzele lui Corey să se despartă sub ale lui şi stârnindu-i vibraţii de pasiune prin tot trupul, care începură să se ciocnească şi să se combine cu o forţă năucitoare. Cu un geamăt de plăcere şi dorinţă, Corey îşi ridică mâinile pe pieptul lui şi se lăsă în voia sărutului, lăsându-l să-i despartă buzele, cedând limbii lui iscoditoare şi primind-o cu o disperare lipsită de orice raţiune. Degetele lui i se afundară în părul de la ceafă, desprinzând agrafele care-l ţineau legat, şi deodată masa de şuviţe aurii se revărsă peste el ca un voal, şi totul scăpă de sub control. Corey îl sărută la rândul ei căzându-i în braţe în timp ce limba lui îi cutreiera gura, sufocant şi insistent, mângâietor şi pătimaş.

Mâinile lui Spencer îi alunecară peste sâni, cuprinzându-i posesiv, iar Corey îi strivi gura cu a ei, înfigându-şi unghiile în braţele lui, cu trupul lipit intim de erecţia lui dură, în timp ce braţul lui îi cuprindea cu putere şoldurile, strângând-o şi mai tare, în timp ce o întorcea într-o parte. Anii de dragoste şi dor compensau cu prisosinţă lipsa de experienţă, iar Corey îi înapoia fiecare sărut pârjolitor şi nesfârşit, cu mâinile lunecându-i peste

muşchii încordaţi ai spatelui şi umerilor, cu buzele întredeschise capitulând şi apoi cucerindu-l cu îndrăzneală pe omul ale cărui degete lungi îi mângâiau sânii, chinuind-o, torturând-o cu aceeaşi făgăduială de plăcere pe care i-o promitea şi gura lui. Timpul încetase să mai existe pentru ea, nimicit de turbulenţa dorinţei pustiitoare şi a gurii senzuale care o devora flămândă pe a ei cu o urgenţă tot mai mare… şi a unui genunchi care-i desfăcea picioarele cu forţa, în timp ce mâinile lui… se opriră.

Spencer îşi desprinse gura de a ei şi se ridică atât de brusc, încât Corey se simţi complet dezorientată, iar când văzu expresia îngrozitoare de pe chipul lui se temu să mai respire.

Sprâncenele lui Spencer erau îmbinate, pe chipul lui înnegurat citindu-se o neîncredere deplină în timp ce privea trupurile amândurora, după care păru să observe că mâna îi rămăsese pe sânul ei şi şi-o smunci înapoi, privindu-şi încruntat palma ca şi cum aceasta l-ar fi ofensat cu ceva. Privirea lui acuzatoare se ridică brusc dinspre mână către faţa ei, iar expresia furioasă îi deveni încet năucită.

În mintea lui Corey se făcu lumină. Expiră cu uşurare veselă. Spencer îşi pierduse controlul şi nu se bucura. Nu-şi imaginase că ea ar fi putut avea vreodată un asemenea efect asupra lui, şi totuşi o făcuse. Ea i-o făcuse. Plină de iubire, de satisfacţie şi de-o lume întreagă de iubire, Corey îi zâmbi somnoroasă, cu mâna încă rezemată de pieptul lui.

— Cum m-am descurcat?

— Depinde de ce anume ai încercat să faci, răspunse el scurt.

Corey se rezemă într-un cot, atât de fericită că reuşise să-l facă s-o dorească încât nimic din ce-ar fi spus el nu i-ar fi putut risipi bucuria.

— Acum, că ai avut parte şi de-o demonstraţie, îl tachină ea, ai vrea să-mi spui în care moment au scăpat lucrurile de sub control?

— Nu, spuse Spencer şi se îndreptă de spate.

Corey se ridică şi ea lângă el, savurând situaţia, cu un zâmbet dezarmant de inocent.

— Dar parcă era vorbă să observi şi să-mi spui dacă lucrurile scapă de sub control din vina mea. Mai ai nevoie de încă o demonstraţie?

— Gata cu demonstraţiile, replică el ridicându-se în picioare. Tatăl tău şi-ar lua puşca dacă ar şti ce s-a întâmplat aici în seara asta şi ar avea toate motivele.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Dacă asta înseamnă pentru tine „nimic”; înţeleg de ce băieţii din viaţa ta întrec măsura.

Corey porni pe lângă el, încercând să pară cât mai preocupată, când de fapt îi venea să râdă de satisfacţie.

— N-au întrecut măsura. Ar fi putut să întreacă măsura.

Capitolul 6

Spencer plecă, iar Corey nu-l mai văzu până la Thanksgiving.

Când în sfârşit veni la ei în vizită, Corey avu

senzaţia că nu l-ar fi putut atrage într-un loc unde erau singuri nici ameninţându-l cu moartea, şi-şi spuse că, dacă acel sărut nu l-ar fi afectat, n-ar fi fost atât de temător acum.

Diana tindea să-i dea dreptate, iar Corey îi ceru din nou ajutorul pentru a-şi împlini visul, vis nutrit ani de zile.

Dorea atât de tare, de complet, să se adeverească, încât nici nu-i venea să creadă că soarta ar fi putut-o împiedica vreodată.

Pentru a-şi realiza scopul, spre sfârşitul vizitei lui Spencer avu grijă să pară puţin distrată şi doar o idee cam tristă.

După ce se asigură că Spencer observase, îl lăsă singur în living cu Diana şi se ascunse după colţ, ca să vadă cum continuau lucrurile.

— Biata Corey, spuse Diana, aşa cum se înţeleseseră. Tot trimestrul a aşteptat cu nerăbdare balul de Crăciun, de la şcoală. Face parte din comitetul de decoraţiuni. Iar rochia pe care o va purta e gata de luni de zile.

— Şi care e problema?

— Problema e că trebuia s-o ducă Doug Johnson – face parte din echipa de fotbal de la Baylor –, dar Doug a telefonat azi-dimineaţă ca să-i comunice că familia lui s-a hotărât să plece de Crăciun în Bermude, şi nici nu se gândesc să-l lase pe el acasă. Îmi pare îngrozitor de rău pentru Corey.

— Lasă că-i e mai bine dacă nu se duce cu toţi papiţoii. Îi ştii cum sunt şi ce-şi închipuie că li se cuvine de la orice fată pe care o învrednicesc cu

câteva ore din timpul lor.

— Ei, dar şi tu ai fost papiţoi, râse Diana.

— Şi tocmai de-asta ştiu ceea ce ştiu.

— Problema e că nu se va putea duce. Balul e foarte important, mai ales pentru următorii absolvenţi.

— De ce nu roagă pe altcineva s-o însoţească? sugeră el, parcă nedumerit că Diana îi expunea problema.

— Corey are mulţi prieteni, dar toţi au deja câte o parteneră.

Lui Corey i se păru că trecuseră câteva ore, când Spencer întrebă în sfârşit:

— Sugerezi s-o duc eu?

— Asta depinde numai de tine.

Şi, cu aceste cuvinte, Diana se ridică şi ieşi din cameră.

Când trecu pe lângă Corey, în sufragerie, schimbară în tăcere semnul victoriei.

Corey aproape că intrase în living, când îşi aminti să-şi şteargă zâmbetul de pe buze, înlocuindu-l cu o expresie mai deznădăjduită, dar Spencer nu observă.

Tocmai îşi lua haina, pregătindu-se să plece.

— Mama mea vine acasă de Crăciun, spuse el.

— Ce frumos!

— Abia aştept s-o revăd, recunoscu Spencer, părând cam jenat că era atât de sentimental. Problema e, continuă el cu bruscheţe, că n-am văzut-o de trei ani. Diana mi-a explicat că nu ai partener la balul de Crăciun. Eu voi fi la Houston, aşa că dacă nu te deranjează să te însoţească un

bătrân la bal, şi nu găseşti pe altcineva, te duc eu.

Corey simţi că era gata să leşine de bucurie şi uşurare, dar fu îndeajuns de înţeleaptă pentru a nu se manifesta prea exuberant, riscând să-l sufoce.

— Eşti foarte amabil că te oferi.

— Acum mă întorc la Dallas. În săptămâna dinainte de Crăciun, când am să revin acasă, îmi vei putea spune dacă vrei să merg cu tine.

— O, vreau, se grăbi Corey să-l asigure. Ţi-o pot spune încă de pe-acum. Balul e în data de douăzeci şi unu. Ai putea trece să mă iei pe la ora şapte?

— Sigur. Nicio problemă. Iar dacă primeşti o ofertă mai agreabilă, anunţă-mă.

Pe treapta din faţă se întoarse, încheindu-şi fermoarul canadienei, iar Corey spuse cu îndrăzneală, pe un ton de femeie matură:

— Eşti de-a dreptul dulce, Spence.

Drept răspuns, Spencer o ciupi uşurel de sub bărbie, ca pe o fetiţă de şase ani, şi plecă.

Capitolul 7

În ziua de 21 decembrie, la ora şapte, când Corey coborî la parter în rochia ei de mătase albastră şi pantofii cu tocuri înalte, de aceeaşi culoare, nu arăta şi nu se simţea deloc ca un copil. Era femeie, cu ochii strălucindu-i de dragoste şi nerăbdare; era Cenuşăreasa în drum spre bal, aşteptându-l pe Făt Frumos la fereastra livingului.

Făt Frumos întârzia.

Când se făcu opt fără un sfert şi el tot nu veni,

Corey îl sună acasă. Ştia că bunica lui plănuia să se întoarcă de la Scottsdale abia a doua zi şi le dăduse liber servitorilor înainte de Crăciun, aşa că, neprimind niciun răspuns, fu convinsă că Spencer era deja pe drum.

La opt şi un sfert încă nu apăruse; iar tatăl ei propuse cu blândeţe să se ducă el să vadă ce anume îl reţinea acasă, sau dacă nu se întâmplase ceva. Chinuită de prevestiri rele, Corey îl aşteptă, convinsă că numai moartea sau o rană gravă l-ar fi putut împiedica pe Spencer să-şi onoreze angajamentul.

Peste douăzeci de minute, domnul Foster se întoarse. Imediat ce-i văzu ochii furioşi şi expresia ezitantă, Corey ştiu că veştile erau proaste.

Nu erau numai proaste; erau catastrofice. Tatăl ei vorbise cu şoferul familiei, care locuia într-un apartament de deasupra garajului, iar acesta îi spusese că până la urmă Spencer se hotărâse totuşi să nu vină acasă de sărbători. Potrivit şoferului, mama lui Spencer, care fusese aşteptată de Crăciun, preferase ca în schimb să se ducă la Paris, aşa că bunica lui Spencer hotărâse să-şi prelungească şederea în Scottsdale până la Anul Nou.

Corey ascultă această relatare zdrobitoare chinuită de neîncredere, abia stăpânindu-şi lacrimile.

Nesuportând nici compasiunea şi nici indignarea îndreptăţită a familiei, se urcă în camera ei şi-şi scoase frumoasa rochie pe care o alesese cu atâta grijă, ca să-l impresioneze în

săptămâna următoare, tresări de fiecare dată când suna telefonul, convinsă că o suna Spencer, ca să-i explice şi să se scuze.

În ziua de Anul Nou, când Spencer nu făcuse niciuna, nici alta, Corey scoase calmă rochia albastră din debara şi o împachetă cu grijă într-o cutie, după care luă toate fotografiile lui de pe pereţii, oglinzile şi panourile din cameră.

După aceea, coborî la parter şi le ceru celorlalţi să nu-i spună niciodată lui Spencer că-l aşteptase şi că fusese dezamăgită de absenţa lui. Încă furios din cauza suferinţei lui Corey, domnul Foster insistă vehement că Spencer scăpa mult prea uşor şi că ar fi meritat să fie bătut cu biciul, cel puţin verbal dacă nu şi fizic! Corey răspunse calmă că nu voia să-i dea lui Spencer satisfacţia de a şti că-l aşteptase şi-şi făcuse griji.

— N-are decât să creadă că m-am dus la bal cu altul, spuse ea categoric.

Când domnul Foster argumentă că, în calitatea lui de tată, avea dreptul la satisfacţia de „a-i spune câteva cuvinte acelui tânăr”, mama lui Corey îi puse o mână pe braţ şi răspunse:

— Mândria lui Corey e mai importantă, iar planul ei nu face decât să i-o salveze.

Diana, care era la fel de furioasă pe Spencer ca tatăl ei, trecu totuşi de partea lui Corey.

— Şi mie mi-ar plăcea să-i ard nişte şuturi zdravene, tăticule, dar Corey are dreptate. Nu trebuie să spunem nimic din care să înţeleagă că a fost vreodată chiar atât de important pentru ea.

A doua zi, Corey donă frumoasa rochie albastră

unui magazin second-hand în scopuri de binefacere.

Arse fotografiile neînrămate.

Albumele fotografice pe care le ţinea sub pat erau prea mari şi frumoase ca să le dea foc, aşa că le puse într-o cutie mare, împreună cu fotografiile înrămate. Le cără în pod, hotărâtă ca într-o zi să scoată fotografiile şi să folosească albumele şi ramele pentru imagini ale unor subiecte mai meritorii decât Spencer Addison.

În seara aceea, când se duse la culcare, Corey nu plânse, nici nu-şi permise să-şi mai facă vreo fantezie cu Spencer Addison. Înlăturase mai mult decât fotografiile lui; şterse ultimele urme ale adolescenţei, cu toate visurile ei frumoase şi imposibile.

După aceea, soarta îi mai oferi doar două ocazii de a-l vedea pe Spencer, dacă ar fi dorit un pretext de a sta de vorbă cu el – înmormântarea bunicii sale şi căsătoria lui cu o debutantă mondenă din New York, în aceeaşi vară.

Corey se duse la înmormântare împreună cu familia, dar când îi prezentară lui Spencer condoleanţele lor se lăsă înghiţită de mulţimea participanţilor. Cu privirea spre sicriul acoperit cu flori, Corey îi aduse în tăcere ultimul ei omagiu bătrânei, cu o rugăciune, în timp ce pe obraji i se prelingeau neobservate lacrimi de regret. Apoi plecă.

Nu se duse nici la nunta lui Spencer, cu familia, deşi avea loc la Houston, unde locuiau bunicii după mamă ai miresei, şi nici la recepţie. Petrecu

noaptea nunţii lui făcând exact ceea ce ştiuse că făcea el în aceeaşi noapte: culcându-se cu Doug Hayward.

Din păcate, tânărul pe care-l alesese pentru a-i dărui fecioria ei era mult mai bun ca prieten şi confident decât ca amant, iar Corey sfârşi plângând cu lacrimi amare în îmbrăţişarea lui stângace.

Cu timpul, uită complet de Spencer. Avea alte lucruri, mai importante, asupra cărora să se concentreze, pe care să le anticipeze şi să le sărbătorească. Pe de o parte, familia Foster devenea din ce în ce mai celebră. Interesele lor pentru grădinărit, gătit şi munca meşteşugărească deveniseră o modă popularizată de Marge Crumbaker, care continua să le menţioneze favorabil în rubrica ei.

În timpul primului an al lui Corey la colegiu, o redactoră de la revista *Better Homes and Gardens* văzu unul dintre articole şi, după ce le făcu o vizită, participând la o petrecere de Patru Iulie, hotărî să publice un articol întins despre „*Distracţia în Stil Foster*”, cum o denumise ea.

Revista apăru cu fotografii care reprezentau mesele puse cu porţelanuri pictate manual de bunica şi feţe de masă artizanale, cu frumoasele aranjamente florale create de mama lui Corey cu flori culese din grădina şi sera proprii. Mai erau incluse şi imagini ale unora dintre mâncărurile favorite ale familiei, fotografiate elocvent şi descrise în detaliu, cu reţete şi îndrumări pentru cultivarea plantelor, legumelor şi fructelor folosite

la masa familiei.

Dar cea mai memorabilă parte a articolului venea în final, unde mama lui Corey încercase să-şi descrie sentimentele despre ceea ce făceau ea şi familia ei şi motivele pentru care o făceau: „Cred că adevărata plăcere de a da o petrecere, a pregăti o masă, a planifica o grădină sau a mobila o cameră este aceea de a le face pentru cei dragi. Aşa, efortul aduce mari satisfacţii, indiferent de rezultat”.

Revista intitulă ultimul paragraf *Idealul Foster* iar expresia făcu impresie. După aceea, alte reviste contactară familia Foster încercând să publice articole şi fotografii, pentru care erau dispuse să plătească. Mama şi bunicii lui Corey nu puteau oferi decât materia primă, aşa că Diana începu să scrie articolele, iar Corey făcu fotografiile.

La început, totul fusese un hobby de familie.

Robert Foster a murit de apoplexie la cinci luni după crahul bursier din 1987. Când avocatul şi contabilul lui au prezentat familiei detalii despre situaţia financiară dificilă, cu toţii au înţeles de ce fusese Robert atât de încordat şi preocupat în ultimul an şi de ce voise să-i protejeze.

După aceea, hobbyul familiei a devenit o afacere care le dădea posibilitatea să supravieţuiască.

Articolele lui Marge Crumbaker o transformaseră deja pe Mary Foster într-o amfitrioană celebră, dar în urma morţii lui Robert aceasta nu mai însemna nimic pentru nimeni, şi mai ales pentru familia lui îndoliată. Până la urmă,

Elyse Lanier, soţia unuia dintre principalii întreprinzători din Houston, a fost aceea care a găsit o cale de a-i ajuta să se menţină pe linia de plutire.

La câteva săptămâni după moartea lui Robert, i-a telefonat lui Mary întrebând-o cu delicateţe dacă ar fi fost dispusă să-şi asume responsabilitatea pentru mâncarea şi decoraţiunile de la *Balul Orhideelor*. Când Mary a acceptat, Elyse şi-a folosit considerabila influenţă pentru a obţine şi acordul celorlalţi din comitetul de organizare al balului.

Era pentru prima oară în istoria balului că o singură persoană primea o sarcină atât de cuprinzătoare.

Din partea Elysei, fusese un act de prietenie şi sprijin, pe care Mary n-avea să-l uite niciodată. Peste câţiva ani, când soţul Elysei a fost ales primar al oraşului Houston, Mary a găsit în sfârşit o cale de a-şi exprima recunoştinţa. A făcut-o sub forma unui coş mare de picnic, cât o maşină, care purta o enormă panglică albă cu roşu şi albastru, livrat familiei Lanier.

Coşul conţinea farfurii pictate manual, pahare de vin, ceşti de cafea, sfeşnice, inele pentru şervete, solniţe şi piperniţe, precum şi şervete şi feţe de masă lucrate de mână. Era un serviciu de picnic complet pentru douăzeci şi patru de persoane. Fiecare piesă era lucrată cu migală. Şi fiecare purta monograma familiei Lanier, în alb, roşu şi albastru.

Cu tot renumele câştigat instantaneu de

familia Foster în înalta societate din Houston, după *Balul Orhideelor*, ca „furnizori de calitate”, niciodată nu avuseseră destui bani pentru a-şi întreţine casa şi stilul de viaţă numai din aprovizionare, iar munca grea începu să-şi facă repede efectul asupra mamei şi bunicilor lui Corey.

În cele din urmă, Diana hotărî ca familia să investească în faima pe care o dobândise în diverse reviste de gospodărie şi divertisment, în loc de a încerca să conducă o afacere de catering pentru care nu erau bine echipaţi. Diana era fiica unui întreprinzător şi, cu toate că Robert Foster suferise soarta multor alţi texani bogaţi din anii şaptezeci şi optzeci, era clar că Diana îi moştenise talentul la afaceri.

Întocmi un plan de afaceri, împachetă articolele şi reţetele care fuseseră publicate în reviste de-a lungul anilor şi adună o colecţie numeroasă de fotografii ale proiectelor de familie, făcute de Corey.

— Dacă vrem să facem asta, o anunţă ea pe Corey în timp ce pleca să viziteze un bancher prieten cu tatăl ei, trebuie s-o facem în stil mare şi cu un sprijin bancar cât mai solid. Altfel vom eşua, nu din neputinţă ci din lipsa fondurilor necesare în primii ani.

Cumva, obţinu fondurile de care aveau nevoie.

Primul număr al revistei *Foster’s Beautiful Living* apăru în anul următor şi, deşi pe parcurs au existat unele obstacole dificile şi chiar terifiante, revista a avut în cele din urmă succes la public.

Foster Enterprises a început să publice cărţi de

bucate, apoi cărţi pentru masa de cafea, unde fotografiile lui Corey erau aclamate şi aduceau venituri suplimentare familiei.

Toate acestea duseseră la Newport, îşi spuse Corey cu amărăciune. După peste un deceniu şi zeci de aparate fotografice, cercul se închisese: urma să-şi ia camera cu ea şi să se ducă din nou la Spencer Addison…

Corey se smulse din reverie, îşi consultă ceasul şi deschise în grabă portiera maşinii. În timp ce urca treptele de la intrarea în casă, îşi dădu seama dintr-odată că perspectiva de a-l revedea pe Spencer n-o mai tulbura.

Timp de peste o jumătate de oră, stătuse în maşină, răscolind amintirile vechi şi dureroase pe care le îngropase în pod împreună cu fotografiile şi albumele lui. Acum, când scosese iar amintirile la lumină şi le examinase, cu ochi de adult, n-o mai dureau.

Fusese o adolescentă visătoare cu o slăbiciune de durată pentru un „bărbat matur”. El fusese beneficiarul nemulţumit şi, în cele din urmă, ingrat, al adoraţiei sale. Nimic mai simplu. Nu mai era o adolescentă. Avea aproape douăzeci şi nouă de ani, un grup numeros de prieteni, o lungă listă de realizări la activ şi o viaţă interesantă înaintea ei.

Spencer era… un străin. Un străin a cărui căsnicie se sfârşise după cinci ani şi care rămăsese pe Coasta de Est, unde legase un fel de relaţie plăcută cu singurele rude care-i mai rămăseseră – o soră după un părinte şi nepoata, care se pregătea să se căsătorească.

Acum, când revedea totul în minte, lui Corey abia dacă-i venea să creadă că putuse reacţiona atât de negativ la gândul de a-l reîntâlni.

Perspectiva de a fotografia acea nuntă, publicând-o în *Foster sf Beautiful Living*, era provocatoare şi pasionantă pe plan profesional, iar ea era o profesionistă. De fapt, sentimentele sale pentru el erau complet impersonale, iar slăbiciunea pe care o avusese cândva părea atât de prostească privită retrospectiv, încât Corey conchise că ar fi trebuit să expedieze la Newport cutia din pod, împreună cu celelalte materiale. Nu mai avea nevoie de acele fotografii, dar erau o cronică a tinereţii lui, iar Spencer s-ar fi putut bucura să le primească.

Familia ei stătea la masa din bucătărie, cu liste întinse peste tot.

— Salut, fraţilor, aruncă zâmbitoare Corey, în timp ce se aşeza pe un scaun. Cine vine cu mine la Newport?

Drept răspuns, văzu zâmbete uşurate pe buzele mamei, bunicii, bunicului şi ale Dianei.

— Toată lumea merge, numai eu nu, spuse Henry Britton, aruncând o privire spre bastonul cu care se deplasa acum. Întotdeauna vă distraţi numai voi, fetelor!

Capitolul 8

Avionul lui Corey avusese două ore întârziere, astfel încât era aproape ora şase seara când taxiul coti pe o stradă liniştită, mărginită cu vile şi conace

construite la începutul secolului, când familiile Vanderbilt şi Gould îşi petreceau verile la Newport. Casa lui Spence se afla în capătul străzii, fiind una dintre cele mai impunătoare.

În formă de U cu faţa la stradă, era o capodoperă arhitecturală cu două etaje şi coloane albe înalte ce parcurgeau toată faţada, de la o aripă la alta.

Indiferent ce simţea pentru Spencer Addison, Corey se îndrăgosti de casa lui de la prima vedere.

Un gard înalt de fier forjat, înconjura peluzele bogate, iar pe alee se ajungea printr-o poartă ornamentală care se deschise electronic după ce taximetristul spuse prin interfon numele lui Corey.

Un valet îi deschise uşa, iar Corey îl urmă printr-un hol octogonal, cu latura de aproape doi metri şi coloane de marmură verde pal susţinând o galerie. Era o rotondă menită să primească femei cu bijuterii, rochii de bal şi blănuri fabuloase, îşi spuse răutăcioasă Corey, nu afaceriste moderne în taioare de culoare închisă şi cu atât mai puţin o fotografă cu cămaşă de mătase turcoaz şi pantaloni albi de gabardină, a cărei jachetă o ţinea pe braţ.

Dacă bijuteriile echivalau cu un bilet de intrare, n-ar fi trecut de uşa din faţă a acelei case, nici chiar cu brăţara ei latră de aur sau cerceii din aur cu peruzele de la urechi. Erau piese autentice, de mare valoare, dar acolo se impuneau smaralde şi rubine.

— Mi-aţi putea spune unde pot găsi grupul de la revista *Foster’s Beautiful Living*? îl întrebă ea pe

valet, în timp ce se apropiau de scara principală.

— Cred că sunt pe peluza din spate, domnişoară Foster. Dacă doriţi, vă pot conduce acum la ei, iar valizele vi le voi duce în cameră.

Corey era mai nerăbdătoare să vadă cum evoluau lucrurile afară decât să-şi despacheteze bagajele, aşa că acceptă oferta valetului şi îl urmă.

Prin contrast cu holul, care fusese liniştit şi senin, aproape toate celelalte camere pe unde trecu forfoteau de activitate. Se rearanjau mobile, se puneau decoraţiuni de nuntă…

Lucrul de mână al mamei sale bătea la ochi în sufragerie, unde o masă de treisprezece metri fusese întinsă cu porţelanuri şi cristaluri fine pe table de dantelă lucrate manual, dar inconfundabila „*Semnătură Foster*” consta în piesele decorative centrale care aveau să fie puse pe masă în dimineaţa nunţii, pentru fiecare pereche de meseni.

Toate aranjamentele urmau să conţină aceleaşi genuri de flori, dar fiecare aranjament era unic şi toate aveau să fie duse acasă de doamnele ale căror locuri la masă le împodobiseră, în semn de afecţiune din partea gazdei pentru oaspeţi – cum spusese doamna Foster în rubrica ei lunară din revista Foster’s Beautiful Living.

Autoarea acelei rubrici stătea pe peluza din spate, fără să ia în seamă superba întindere de apă albastră sau asfinţitul auriu cu roz care învăpăia tot orizontul, dirijând vreo cinci ajutoare aduse de sora lui Spencer.

Bunica lui Corey stătea lângă ea, alungându-şi

nervoasă cele două asistente care intenţionau să aranjeze la loc sârmele înfăşurate pe scheletul arcadelor florale pe sub care urma să treacă mireasa în ziua nunţii.

Corey se apropie din spate şi le îmbrăţişă pe fiecare.

— Cum merge?

— Cum te-ai aşteptat, răspunse mama ei, sărutând-o pe obraz.

— Haos! declară sec bunica.

Vârsta n-o schimbase prea mult, cu excepţia faptului că devenise deconcertant de directă, trăsătură despre care medicul ei spunea că era comună multor bătrâni.

Dacă un lucru era adevărat, Rose îl spunea imediat pe faţă, deşi niciodată cu răutate.

— Angela, mama miresei, se amestecă în toate şi ne deranjează.

— Cum se prezintă mireasa? întrebă Corey, evitând să-l pomenească pe Spencer.

— A, este o fată destul de dulce, răspunse bunica. Şi drăguţă. O cheamă Joy. Şi-i proastă ca o cizmă, adăugă ea, în timp ce pleca să corecteze munca unui ajutor.

Stăpânindu-şi un râs nervos, Corey aruncă o privire peste umăr, după care se uită îngrijorată spre mama ei, care spuse destul de alarmată:

— Ştiu cât de important este să folosim evenimente reale ca ăsta pentru articolele noastre din revistă, dar în ultima vreme au început s-o obosească foarte tare pe bunica. Nu-i mai place să lucreze sub presiunea termenelor de închidere a

ediţiei.

— Ştiu, răspunse Corey, dar mereu insistă că vrea să participe şi ea.

Privi în jur la forfota de activitate care se desfăşura prin curte, la chioşcul recent construit care era acoperit cu trandafiri agăţători, la mesele de banchet de sub cortul mare şi alb întins lângă apă, şi zâmbi cu gândul la transformările în curs de desfăşurare.

— Va fi splendid.

— Asta spune-i-o mamei miresei până nu ne scoate pe toţi din minţi. Bietul Spence. Mare minune dacă n-o strânge de gât pe Angela înainte ca totul să se termine. Când nu-şi face griji, se plânge încontinuu şi mereu e pe urmele lui, ca un terrier hiperactiv. Ea e cea care a vrut ca nunta lui Joy să aibă loc aici, tot ea ne-a adus şi pe noi aici, iar Spence achită nota de plată. Diana a avut dreptate. Spence nu se plânge, iar Angela nu încetează.

— Mă întreb de ce plăteşte el nunta, când soţul Angelei e un aristocrat german cu rude în cele mai înalte straturi ale societăţii?

Doamna Foster se opri să ridice o fâşie lungă de hârtie creponată care şerpuia pe iarbă, la picioarele ei.

— După câte mi-a spus Joy – iar fata asta este o gaiţă nemaipomenită – domnul Reichardt are strămoşi nobili, dar foarte puţini bani. Cel puţin, nu tot atâţia câţi are Spence, iar dacă stai să te gândeşti, Angela şi Joy sunt singurele lui rude propriu-zise. Vreau să spun, tatăl lui s-a recăsătorit

când Spence era încă mic şi n-a vrut să aibă niciodată nimic de-a face cu el, iar când mama lui era încă în viaţă, era prea ocupată să se distreze ca să-şi mai bată capul şi cu el. Ca să fim drepţi cu domnul Reichardt, Joy nu e fiica lui. Tatăl lui Joy a fost al doilea soţ al Angelei. Sau, poate, al treilea…? Oricum, după câte spune Joy, Spencer achită nota fiindcă sora lui consideră că e important ca Joy să se mărite într-un stil potrivit pentru fiica vitregă a unui aristocrat german pretenţios.

Corey chicoti la adresa problemelor celor bogaţi şi căsătoriţi multiplu.

— Mirele cum e?

— Richard? Nu prea ştiu. Nu L-am văzut, iar Joy nu vorbeşte despre el. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului cu fiul persoanei care face aprovizionarea, pe nume Will. Cred că se cunosc de câţiva ani, şi par să se simtă foarte bine împreună. Apropo, ai apucat să-l vezi pe Spence?

Corey clătină din cap, în timp ce ridica o mână ca să-şi împingă părul de pe frunte.

— Sunt sigură că vom da nas în nas mai devreme sau mai târziu.

Doamna Foster arătă cu capul spre trei oameni care se apropiau de ei.

— Uite că vin domnul şi doamna Reichardt, cu Joy. Cina se va servi peste două ore şi-ţi propun să-i saluţi, iar apoi să te scuzi şi să te duci să-ţi desfaci bagajele. Următoarele două ore vor fi ultimele tale momente de linişte şi pace până peste trei zile, când vei scăpa din balamucul ăsta.

— Pare o idee bună. Oricum, înainte de cină am de dat câteva telefoane.

— Apropo, adăugă doamna Foster, bunica şi cu mine mâncăm în camera de lângă bucătărie, nu în sufragerie, cu familia.

Corey simţi un junghi tăios de nemulţumire.

— Vrei să spui că Spencer ne tratează ca pe nişte servitoare?

— Nu, nu, nu, râse doamna Foster. Preferăm să mâncăm la bucătărie. Crede-mă, e mult mai plăcut decât să-i asculţi pe domnul şi doamna Reichardt şi celelalte două cupluri de prieteni de-ai lor care au venit la nuntă. Şi Joy obişnuieşte să mănânce în bucătărie, cu noi. Îi place mai mult acolo şi ei.

Doamna Foster o comparase pe Angela cu un terrier, dar Corey găsi că analogia nu era prea potrivită. Blondă, tunsă băieţeşte şi cu ochi căprui, Angela era de o eleganţă exotică – şi nervoasă ca un ogar rusesc.

Soţul ei, Peter, era un doberman pinscher – lustruit, aristocratic, trufaş şi temperamental. Iar Joy…

Joy era o cockeriţă Spaniei drăgălaşă, cu păr şaten deschis ondulat şi ochi căprui blânzi şi iscoditori. Imediat ce prezentările luară sfârşit, ogarul şi dobermanul se repeziră la biata mamă a lui Corey şi o târâră în dinţi să-i arate ceva ce nu le plăcea la decoraţiunile livingului, lăsând-o pe Corey singură cu Joy.

— Am să te conduc în camera ta, se oferi fata de optsprezece ani, în timp ce Corey pornea spre casă.

— Dacă ai altceva de făcut, pot întreba valetul unde e.

— A, nu mă deranjează, răspunse Joy ajungând-o pe Corey din urmă şi însoţind-o în trap mărunt spre casă. Abia aşteptam să te cunosc. Ai o familie atât de agreabilă!

— Mulţumesc, răspunse Corey, cam surprinsă de sinceritatea fetei pe care o interesa mai mult s-o cunoască decât să vorbească despre sine sau despre propria ei nuntă.

O terasă pietruită, cu glasvand, înconjura laturile din spatele şi dreapta casei, cu vedere spectaculoasă spre apă. Corey traversă terasa, spre uşile din spate, dar Joy o luă la dreapta.

— Vino pe-aici, ajungem mai repede, o chemă ea. O s-o tăiem prin cabinetul unchiului Spence, ca să evităm...

Corey se opri brusc, hotărâtă să refuze folosirea acelei intrări, dar era prea târziu. Spencer Addison apăruse pe terasă, mergând spre treptele care coborau pe gazonul lateral, iar Corey, chiar dacă nu i-ar fi văzut faţa, ar fi recunoscut oricând mersul acela vioi, cu paşi întinşi.

Spencer o văzu şi se opri brusc, cu un zâmbet de bun-venit pe chipul său bronzat, în timp ce-şi înfunda mâinile în buzunar, aşteptând ca Joy şi Corey să ajungă la el.

Cândva, zâmbetul acela făcuse inima lui Corey să bubuie în piept, dar acum nu simţi decât un şoc scurt şi ascuţit de recunoaştere.

La treizeci şi patru de ani, îmbrăcat cu pantaloni gri simpli şi o cămaşă albă cu mânecile

suflecate, Spencer încă mai reuşea să arate la fel de atrăgător şi sexy ca la douăzeci şi trei de ani.

Când Corey se apropie, Spencer îi zâmbi şi mai cald, iar când vorbi, Corey auzi că glasul lui baritonal era mai dens şi mai intim decât şi-l amintea.

— Bună, Corey, o salută el şi, scoţându-şi mâinile din buzunare, schiţă gestul de a o îmbrăţişa.

Corey răspunse cu un zâmbet potrivit pentru salutul între două cunoştinţe care nu s-au mai văzut de ani de zile – un surâs prietenos, senin, dar nu prea personal.

— Bună, Spencer, replică ea şi, deliberat, întinse doar o mână, astfel încât Spencer fu nevoit să i-o strângă, mulţumindu-se doar cu atât. Nu avu parte de o îmbrăţişare.

Spencer înţelese şi acceptă, dar îi ţinu mâna într-a lui mai mult timp decât ar fi fost necesar, aşa că până la urmă Corey fu obligată ea să şi-o retragă.

— Văd că ai cunoscut-o deja pe Joy, observă el, reproşându-i apoi cu blândeţe nepoatei sale: parcă ne înţeleseserăm să mă anunţi când soseşte Corey.

— Abia de câteva minute am ajuns, spuse Corey.

Cândva, ar fi crezut că Spencer aştepta cu nerăbdare s-o vadă, după cum se înţelegea din cuvintele lui, iar acest gând ar fi ridicat-o până într-al nouălea cer.

Acum, era mai matură, mai înţeleaptă şi, după

părerea ei, se descurca excelent cu acea primă reîntâlnire, amintindu-şi că Spencer era, şi întotdeauna fusese, numai farmec şi sex-appeal, lipsit complet de substanţă.

Se uită la ceas, apoi ridică privirea spre el cu o expresie de scuză.

— Dacă mă scuzi, am de dat câteva telefoane înainte de cină.

Preîntâmpinând posibilitatea ca Spencer să-i ofere ajutorul lui, se întoarse spre Joy:

— Vrei, te rog, să-mi arăţi unde e camera mea?

— A, sigur! răspunse încântată Joy, pornind împreună cu ea. Ştiu exact unde e.

Cu o înclinare politicoasă din cap în direcţia lui Spencer, Corey îl lăsă pe terasă. Spencer se întoarse după ea, privind-o cum se îndepărta.

Corey îi văzu imaginea reflectată în geamurile glasvandului de la cabinet, dar acest lucru nu o afectă deloc.

Era complet stăpână pe sine şi foarte mândră că putea fi aşa.

Nu nega tresărirea nervoasă pe care o simţise la vederea lui, nici accelerarea bătăilor inimii din momentul în care Spencer îi zâmbise şi-i strânsese mâna, dar le atribuia pe toate unui fenomen natural, un fel de reacţie iritantă dar uşor de înţeles faţă de nişte stimuli vechi, de mult uitaţi.

Demult, Spencer o afectase astfel, şi cu toate că emoţiile ei nu mai erau implicate, trupul reacţiona ca un câine de-al lui Pavlov la auzul soneriei.

Joy o conduse prin hol şi pe o scară arcuită, cu

balustradă de feronerie frumoasă.

Scara se sfârşea printr-o galerie largă care înconjura holul pe trei laturi. La intervale regulate, din galerie porneau culoare lungi, iar Joy porni pe primul dintre ele, după care merse mai departe până ajunseră la o uşă dublă, în capăt.

În momentul în care întinse mâna spre mânerele de alamă ale uşii, mărturisi cu un zâmbet:

— Mama şi tatăl meu vitreg voiau ca prietenii lor să stea aici, dar unchiul Spence a spus despre camera asta că e „rezervată” pentru tine.

Deschise uşile cu un gest ceremonios şi făcu un pas într-o parte pentru a o lăsa pe Corey să-şi vadă camera, privind-o cu nerăbdare, în aşteptarea reacţiei.

Corey amuţi.

— Se numeşte Apartamentul Ducesei, o informă Joy.

Într-o tăcere buimăcită, Corey intră încet în încăperea vastă, care arăta de parcă ar fi făcut parte din palatul de vară al ţarilor Nicolae şi Alexandra. Apartamentul era decorat complet în bleu pal şi auriu.

Deasupra patului, o coroană aurie încrustată ornamental ţinea unite faldurile de mătase albastră care drapau patul la colţuri, coborând în rotocoale graţioase pe covorul albastru-deschis.

Cuvertura groasă şi miţoasă era de satin albastru, precum şi tapiţeria tăbliei de la căpătâi, cu ramă aurie arcuită.

— Se numeşte aşa fiindcă proprietarul iniţial al

casei avea o fată care a devenit, prin căsătorie, ducesă de Claymore. Folosea camera asta ori de câte ori se întorcea acasă din Anglia, iar de atunci i se spune Apartamentul Ducesei.

Lui Corey îi era greu să se concentreze asupra povestirii lui Joy, în timp ce privea în jur. Draperiile de la ferestre erau de mătase albastră, cu franjuri complicaţi de aur, iar în colţ se afla un secreter francez cu panouri sculptate pe uşi şi un scaun elegant în faţă, tapiţat tot cu albastru.

— Când unchiul meu a cumpărat casa, acum câţiva ani, a pus să fie renovată în întregime şi a dat la restaurat toată mobila din camerele de oaspeţi, astfel încât arată cam la fel ca acum o sută de ani, când a fost construită casa.

Corey se smulse din năuceală, întorcându-se spre Joy.

— E... extraordinară. N-am mai văzut asemenea camere decât în fotografiile palatelor din Europa.

Joy dădu din cap, adăugând cu un zâmbet:

— Unchiul Spence a spus că, pe vremea când erai de vârsta mea, obişnuia să te numească „Ducesa”. Cred că de-asta a vrut să stai în apartamentul ăsta.

Anunţul îmblânzi perceptibil atitudinea lui Corey faţă de Spencer.

În tinereţe, nesocotise cu o indiferenţă de neiertat sentimentele ei, dar era clar că se schimbase cu vârsta. Se gândi că îi acorda mult prea mult credit pentru un gest de bunăvoinţă foarte mărunt, care nu-l costase deloc.

— Cina se serveşte la ora opt fix. Ne vedem atunci, adăugă Joy şi plecă.

Capitolul 9

Încruntată şi nehotărâtă, Corey ezita în faţa oglinzii din camera ei, studiindu-şi înfăţişarea. Salopeta de jerse negru pe care hotărâse s-o poarte avea bretele negre înguste, prinse de corsaj cu două catarame aurii, decolteu adânc şi spatele gol.

I se mula pe trup ca o mănuşă moale, evazându-se uşor la glezne, dar nu era sigură dacă nu cumva era prea elegantă pentru a lua cina la bucătărie sau ar fi fost prea sportiv îmbrăcată pentru acea casă în general.

Totuşi, lui Spencer avea să-i facă impresie, categoric... lui Spencer!

Furioasă că se preocupa de reacţia lui, încălţă două sandale cu tocul plat, îşi prinse la urechi o pereche de discuri aurii şi-şi încheie brăţara lată de aur la loc pe mână. Făcu un pas spre uşă, apoi reveni în faţa oglinzii, pentru a-şi verifica faţa şi părul. Şi-l purta despletit, revărsat în jurul umerilor; nu mai trebuia să-şi facă griji că Spencer Addison o considera prea tânără pentru el.

Avea nevoie de ceva mai mult ruj, conchise ea şi-şi mai aplică puţin. Se uită la ceas şi nu-i veni să creadă cât era de târziu. Opt şi un sfert. Pregătirile duraseră de două ori mai mult decât în seara ultimului *Bal al Orhideelor* din Houston. Complet dezgustată, întoarse spatele oglinzii şi porni spre

uşă.

Încăperea de lângă bucătărie nu era o cămăruţă întunecoasă, aşa cum îşi imaginase Corey, ci mai degrabă un alcov confortabil, în spatele bucătăriei, care conţinea o nişă spaţioasă, semicirculară, înconjurată de ferestre înalte cu vedere spre peluza întunecată. Când trecu de colţ, Corey auzi vocea mamei sale şi intră în cameră zâmbind.

Şi îl văzu pe Spencer.

Stătea aşezat într-un capăt al alcovului, cu braţul drept întins pe spătar, zâmbindu-i doamnei Foster, care stătea la stânga lui. Bunica lui Corey stătea lângă ea, cu faţa spre uşa bucătăriei, iar alături stătea Joy. Masa fusese pusă pentru cinci persoane. Patru erau deja aşezate. Deci, Spencer mânca împreună cu ele.

Zâmbetul lui Corey îngheţă, paşii îi şovăiră, dar îşi reveni chiar în clipa când bunica ei o văzu şi-i anunţă sosirea:

— Iat-o şi pe Corey. Ai întârziat, draga mea. Vai, dar ce frumos arăţi în seara asta! Ai un costum nou?

Lui Corey îi veni să intre în pământ. Se subînţelegea că se îmbrăcase elegant anume pentru acea ocazie – cum, desigur, şi făcuse – şi era îngrozitor de sigură că Spencer observase.

Categoric, Spencer Addison constatase cum arăta.

Pe moment, primul lucru pe care-l remarca era faptul că tot trupul ei înţepenise în momentul când îl văzuse aşezat la masă. Nu se aşteptase să-l

găsească acolo, îşi dădu el seama. Şi nu-i dorea prezenţa. Înţelegerea acestui lucru îl rănea şi-l nedumerea.

O privi cum venea spre alcov cu aceeaşi graţie dezinvoltă din adolescenţă; şi îi zâmbi. Ca răspuns, Corey zâmbi prin el, iar Spencer simţi brusc impulsul nebunesc de a se ridica de pe banchetă, tăindu-i calea, pentru a-i spune: ce naiba, Corey, uită-te la mine!

Încă nu-i venea să creadă că tânăra aceea calmă şi stăpânită care abia dacă părea să-l mai ţină minte era aceeaşi Corey Foster pe care o cunoscuse.

Totuşi, un lucru nu se schimbase la ea, observă Spencer – când intra într-o încăpere, aceasta părea să se lumineze toată.

La câteva momente după ce se aşezase în faţa lui, începând să stea de vorbă cu ceilalţi, întreaga atmosferă din jurul mesei se însufleţise. Măcar acest lucru era la fel ca în trecut. Cu o singură excepţie: pe vremea aceea, Corey se bucura să-l vadă.

În minte îi reveni o imagine din acele zile... amintirea unei fete adorabile, cu un aparat de fotografiat la gât, care lua instantanee la meciurile lui de tenis. Am tras un cadru nemaipomenit cu primul serviciu, Spencer!

Fusese un serviciu prost, şi-i şi spusese. Ştiu, confirmase ea cu zâmbetul acela molipsitor, dar fotografia mea a ieşit extraordinar!

Îşi amintea vremurile când venea la ei acasă pe neaşteptate. Corey se bucura atât de mult să-l

vadă, primindu-l cu un zâmbet luminos ca răsăritul soarelui. Bună, Spencer! Nu ştiam că vii la noi.

Şi apoi, într-o zi, când Corey avea vreo cincisprezece ani, Spencer privise în jur şi o văzuse venind spre el pe peluza din spatele casei, cu părul de culoarea mierii fluturând în jurul umerilor, strălucind în soare, cu ochii albaştri ca un cer senin de vară. O fată de aur – numai strălucire şi poftă de viaţă, picioare lungi şi faţă veselă.

Începând din ziua aceea, fusese fata lui de aur – schimbătoare, constantă, strălucitoare. Chiar şi acum, putea s-o revadă stând sub vâsc, cu mâinile la spate. Avea şaisprezece ani şi arăta foarte matură.

— Nu ştii că aduce ghinion dacă nu onorezi tradiţia de Crăciun a prietenilor, când eşti în casa lor?

Spencer ezitase.

— Sigur eşti destul de mare ca să fac asta?

Desigur, ştiuse că avea o mare slăbiciune pentru el şi mai ştiuse că urma să-i treacă, cu timpul, când creştea şi se îndepărta de el. Era firesc ca alţi băieţi, de-o seamă cu ea, să-l înlocuiască în inima ei.

Era normal să se întâmple astfel. Se aşteptase, şi totuşi, când se întâmplase acest lucru, îl cam deranjase. Îl deranjase destul de tare.

Nici măcar nu întrezărise schimbarea, până în seara când Corey îi ceruse să-i fie partener de sărut într-un experiment. Dumnezeule, se simţise ca un pervers pentru ceea ce-i făcuse în seara aceea, şi mai ales pentru ceea ce voise să-i facă –

ei, unei fete de numai şaptesprezece ani!

Fata lui de aur.

Uitase de balul ei de Crăciun, iar atâta lucru fusese de ajuns pentru a reteza ultimele urme ale sentimentelor pe care i le mai nutrea Corey. Se dusese cu altcineva, un înlocuitor de ultim moment, aşa cum fusese şi el.

Conform bunicii lui, o escortase un băiat mai apropiat de vârsta ei şi mult mai potrivit ca însoţitor al unei fete inocente decât era Spencer. Între timp, Corey devenise atât de ocupată cu viaţa ei încât nici măcar nu se deranjase să-i spună ceva, peste câteva luni, la înmormântarea bunicii lui.

Diana o scuzase, spunând că avea o întâlnire după-amiaza. Nu se ostenise să vină nici la nunta lui, deşi şi-ar fi putut aduce partenerul...

Conversaţia se desfăşura în jurul mesei, pe măsură ce se serveau felurile de mâncare, iar Spencer participa din când în când, dar nu era atent decât pe jumătate. Prefera să se uite la Corey, când ea nu-l privea, şi întrucât nu întorcea niciodată capul spre el mai mult decât un moment, avea destule ocazii. Fu sincer surprins când se servi desertul; mâncase fără să simtă gustul mâncării şi n-avea poftă de niciun desert.

Ceea ce dorea nu putea să aibă: numai în seara aceea, numai în timpul acelei mese, voise ca totul să fie la fel ca ultima dată când luase cina cu familia ei.

În seara când Diana îl întrebase dacă se oferea s-o însoţească pe Corey la balul şcolii. Pe atunci,

Corey avea deja un nou bărbat în viaţa ei – unul, Doug – şi alţi câţiva pe lângă el.

Spencer fusese deja retrogradat din funcţia celui mai important bărbat din viaţa ei, dar Corey îl mai putea învrednici măcar cu câte un zâmbet. Faptul că acum îl găsea complet neglijabil, în casa lui, la masa lui afurisită, nu era mai puţin iritant; era o dezamăgire teribilă.

Şi ştia exact motivul. Aşteptase s-o revadă, s-o aibă din nou alături, cu familia ei fericită, mai nerăbdător decât i-ar fi convenit să recunoască. Când o văzuse traversând peluza din spate, după-amiază, cu părul decolorat de soare fluturând în vânt, crezuse... Crezuse o mulţime de prostii imposibile.

— Unchiule Spence?

Vocea nedumerită a lui Joy îi risipi gândurile, iar Spencer o privi.

— E ceva în neregulă cu paharul tău?

— Cu ce?

— Cu paharul tău de apă. Te tot uiţi fix la el şi-l învârteşti mereu.

Spencer se îndreptă de spate, pregătindu-se să dea atenţie prezentului şi să uite trecutul.

— Iertaţi-mă. Eram cu gândurile aiurea. Despre ce stăteaţi de vorbă?

— Mai mult despre nuntă, dar ne-am plictisit de subiectul ăsta. Oricum, toate sunt puse la punct.

Corey simţi instinctiv că Spencer se pregătea să participe la conversaţie şi, întrucât i-ar fi fost mai comod să nu trebuiască să stea de vorbă cu el,

încercă să menţină atenţia tuturor concentrată asupra lui Joy.

— Nu ne-am plictisit deloc să vorbim despre nuntă, spuse ea grăbită. Şi chiar dacă tu crezi că toate sunt rezolvate, întotdeauna există detalii de ultim moment pe care oamenii le uită. Uneori, sunt foarte importante.

— Ca de pildă? întrebă Joy.

Corey căută înnebunită un subiect de discuţie care încă nu fusese întors pe toate părţile.

— Păi, ăă... ai ţinut minte să ceri licenţă de căsătorie?

— Nu, dar o va aduce cu el judecătorul de pace.

— Nu cred că se poate, răspunse Corey, întrebându-se dacă Angela, în preocuparea ei de a transforma nunta într-o extravaganţă mondenă, nu cumva uitase să se ocupe de unele detalii mai mărunte şi mai puţin ostentative. Am fost domnişoară de onoare la mai multe nunţi şi întotdeauna trebuie să ceri în prealabil licenţa, după care urmează o perioadă de aşteptare de câteva zile, şi... da, şi analizele sangvine.

Auzind că se vorbea despre sânge, Joy se cutremură.

— Eu leşin numai când văd un ac, dar nu e nevoie să-mi fac analizele. Judecătorul care va oficia căsătoria e prieten cu unchiul Spence şi are dreptul să hotărască. A spus că n-am nevoie de analize.

— Da, dar cum rămâne cu licenţa şi cu perioada de aşteptare?

Spencer vorbi pentru prima oară în ultimele cincisprezece minute şi, deşi Corey era pregătită să-i audă sunetul glasului profund, acesta avu totuşi un efect ciudat asupra inimii ei.

Începea să înveţe că puterea nostalgiei nu era deloc neglijabilă.

— Am avut grijă, spuse el. În Rhode Island nu există perioadă de aşteptare.

— Înţeleg, răspunse Corey, luându-şi ochii de la el în clipa când termină de vorbit.

Renunţând să mai caute alt subiect, urmă exemplul celorlalţi, mâncându-şi desertul. Din păcate, pe Joy n-o interesa felia de prăjitură cu brânză din farfuria sa, o interesau Corey şi Spencer.

— E ciudat, spuse ea, uitându-se de la unul la altul, dar crezusem că aţi fost buni prieteni.

Spencer era atât de nemulţumit că acum Corey îl trata ca pe o cantitate neglijabilă, încât se hotărî brusc să-şi facă simţită prezenţa – şi sentimentele.

— La fel credeam şi eu, spuse el scurt.

Pasase mingea conversaţiei drept în terenul lui Corey şi, cu satisfacţie amuzată, observă că „galeria” celorlalte trei femei de la masă se întoarse spre ea, ca să vadă cum reacţiona.

Corey ridică încet capul, înfruntându-i privirea provocatoare. Îşi imagină că întindea mâna peste masă, răsturnându-i farfuria în poală, dar nu făcu decât să zâmbească, ridicând din umeri.

— Am fost.

— Dar se pare că nu mai aveţi nimic să vă spuneţi, insistă Joy nedumerită şi cam dezamăgită.

Capetele galeriei se întoarseră spre Spencer, apoi din nou la stânga, către Corey, dar aceasta avusese inspiraţia de a lua în gură o bucăţică de prăjitură, silindu-l pe Spencer să se descurce singur.

— E mult de-atunci, spuse el sec.

— Da, dar, unchiule Spencer, acum numai două zile ai fost supărat deoarece Corey îşi amânase sosirea cu o zi. Începusem să cred că poate a fost o... un fel de relaţie... între voi doi, în tinereţe.

Acum, când nu dorea atenţia lui Corey, Spencer o obţinuse. De fapt, avea parte de atenţia tuturor.

Corey ridică sprâncenele, aruncându-i o privire senin-amuzată care reuşea să transmită că merita orice situaţie penibilă într-o confruntare verbală pe care n-o provocase el.

Celelalte trei spectatoare aşteptau cu curiozitate.

— Nu m-am supărat fiindcă-şi amânase sosirea, răspunse Spencer. M-am supărat fiindcă am crezut că și-o contramandase.

Continuară să se uite la el până când fu nevoit să continue, improvizând o parţială minciună.

— Corey e o fotografă excelentă, iar în „înţelegerea” dintre mama ta şi revistă figura şi faptul că aceasta va publica nunta. Era un contract legal, cu obligaţii reciproce. Evident, aşteptam ca angajamentele lui Corey să fie onorate.

Corey rămase cu gura căscată la auzul acestei mostre enorme de ipocrizie, iar mama ei, care

simţi că era gata să-i arunce lui Spencer în faţă plăcinta cu brânză, se grăbi să-i vină în ajutor.

— Corey îşi onorează întotdeauna angajamentele, îi spuse ea lui Joy, cu blândeţe fermă. Ţine foarte mult la asta.

— De fapt, adăugă Corey, vrând să preîntâmpine o nouă întrebare din partea lui Joy, Spencer a fost un prieten al întregii familii, nu al meu în mod deosebit.

Era mulţumită de această explicaţie, iar Joy păru şi ea convinsă, dar din păcate Rose nu era nici mulţumită, nici prea convinsă.

— Nu cred că a fost tocmai aşa, Corey.

— Ba da, bunico, replică ea pe-un ton prevenitor, aşa a fost.

— Bine, draga mea, o fi fost, dar tu erai singura din casă care-ţi tapetaseşi camera cu fotografiile lui.

Lui Corey îi venea s-o omoare, dar în acel moment nu putu decât să se agaţe de un detaliu tehnic.

— Nu-mi tapetasem camera cu fotografiile lui.

— Camera aia era un templu închinat lui Spencer, insistă bătrâna. Dacă aprindeai lumânări acolo, oamenii ar fi început să se roage. Dumnezeule, până şi sub pat aveai albume pline cu fotografii de-ale lui.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Joy.

— Nimic nu s-a întâmplat, răspunse Corey, fulgerându-şi cu privirea bunica.

— Vrei să spui că, într-o bună zi, pur şi simplu, ai încetat să mai ţii la unchiul Spence şi i-ai dat jos

toate fotografiile? Aşa, pe nepusă masă?

Cu un zâmbet vesel, Corey dădu din cap:

— Chiar aşa, pe nepusă masă.

— Nu ştiam că se poate întâmpla şi aşa, comentă sumbru Joy. Nimeni nu poate înceta să mai ţină la cineva… aşa, fără niciun motiv.

Pentru prima oară de când începuse să-i ia la întrebări, Corey avu senzaţia că Joy nu era numai curioasă, ci de-a dreptul tulburată.

Era clar că şi bunica ei observase acelaşi lucru şi punea neliniştea lui Joy pe seama nervozităţii dinaintea nunţii.

Bătând-o pe dosul mâinii încleştate, încercă s-o liniştească:

— Corey a avut un motiv foarte întemeiat, draga mea. Unul pe care tu nu-l vei avea niciodată, sunt sigură.

— Serios?

— Da. Spence i-a zdrobit inima.

În sinea ei, Corey ridică mâinile, cedând în faţa inevitabilului. Ştia că, altfel decât punându-i bunicii sale un căluş şi târând-o de-acolo de picioare, nu mai putea opri ceea ce urma.

Sfâşiată între nefericire şi amuzament, aştepta ca demnitatea să-i fie sacrificată pe altarul adevărului, de hatârul unei viitoare mirese nervoase.

Întrucât nu mai putea interveni cu nimic şi ştia că şi pe Spencer îl aşteptau câteva momente neplăcute, se rezemă de spătar, cu braţele încrucişate pe piept, hotărâtă să-i savureze stânjeneala.

Spencer arăta complet stupefiat, observă ea amuzată, cu ceaşca de cafea oprită la jumătatea distanţei spre gură.

— Ce-am făcut...? întrebă el iritat, uitându-se la Corey ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să-i sară în ajutor, negând.

Drept răspuns, Corey înălţă sprâncenele cu indiferenţă, ridicând din umeri.

— I-ai zdrobit inima, afirmă bunica ei.

— Şi cum anume am făcut asta? vru să ştie Spencer.

Rose îi aruncă o privire cumplit de severă pentru că nu-şi recunoştea infamia, după care ripostă adresându-i nepoatei lui răspunsul:

— Când Corey era în ultimul an de liceu, unchiul tău s-a oferit s-o însoţească la balul de Crăciun. În viaţa mea n-am văzut-o pe Corey mai emoţionată. Ea şi Diana – sora ei – au făcut cumpărături săptămâni de zile, ca să găsească rochia cea mai potrivită pentru a-i lua ochii, şi până la urmă au găsit-o. Când a sosit ziua cea mare, Corey şi-a petrecut aproape tot timpul în camera ei, ferchezuindu-se. Şi pe urmă, chiar când trebuia să sosească Spencer, a coborât la parter. Doamne, cum mai strălucea, în rochia aia! Arăta atât de frumoasă şi matură, încât bunicul ei şi cu mine aveam lacrimi în ochi. Am făcut fotografii, desigur, dar am păstrat câteva poziţii şi pentru nişte poze cu Corey şi Spence împreună.

Se opri ca să bea o înghiţitură de apă, lăsând tensiunea să crească, iar lui Corey îi trecu fugar prin minte gândul că bunica ei avea un talent

dramatic pe care încă nu şi-l descoperise.

Biata Joy stătea pe marginea scaunului, privindu-şi încruntată unchiul pentru ceea ce făcuse ca să strice o asemenea seară. Spencer se uita încruntat la bunica lui Corey, iar mama lui Corey se încrunta spre farfurie. Corey se distra din ce în ce mai bine.

— Şi-atunci ce s-a întâmplat? imploră Joy.

Bunica lui Corey îşi puse cu grijă paharul la loc, apoi ridică spre Joy o privire îndureratã.

— Unchiul tău a lăsat-o baltă.

Joy întoarse o privire atât de neîncrezătoare şi de acuzatoare către Spencer, încât lui Corey aproape că i se făcu milă de el.

— Unchiule Spence, şopti ea, doar n-ai fost în stare...!

— Ba a fost în stare, decretă sec bunica.

Spencer deschise gura să explice, dar Rose încă nu terminase cu el.

— Mi s-a frânt inima s-o văd pe Corey cum se tot uita după el pe fereastră. Nu putea să creadă că nu mai venea.

— Aşa că ai pierdut balul? o întrebă Joy pe Corey, manifestând acel gen de compasiune copleşită de care numai femeile între ele sunt în stare în asemenea împrejurări.

— Nu, nu l-a pierdut, răspunse Spencer.

— Ba l-a pierdut!

— Cred că aici te înşeli; şi în alte câteva privinţe, replică Spencer, cu fălcile strânse de nemulţumire că era pus într-o lumină mai proastă decât fusese. E adevărat că am lăsat-o pe Corey

de izbelişte în seara aceea, continuă el, adresându-i-se mai mult nepoatei sale care-l privea cu ochi mari. Am uitat că trebuia s-o însoţesc pe Corey la bal şi m-am dus să-mi petrec sărbătorile la Aspen, în loc să mă întorc acasă la Houston. Acum e clar că n-ar fi trebuit s-o las pe bunica mea să-mi transmită scuzele, dar a fost foarte necăjită şi foarte insistentă. Sunt vinovat de aceste două lucruri, dar restul poveştii pe care tocmai ai auzit-o…

Ezită, căutând un mod respectuos de a spune că bunica lui Corey se înşela amarnic.

— … nu e tocmai aşa cum mi-o amintesc eu. Corey avea deja un partener pentru bal, avea rochia gata, dar partenerul ei a trebuit să-şi contramandeze participarea în ultimul moment. Ceilalţi băieţi care ar fi putut-o însoţi erau deja ocupaţi, aşa că Diana mi-a sugerat să mă ofer eu, ceea ce am şi făcut. N-am fost un voluntar, ci un recrut, iar singurul motiv pentru care Corey voia să meargă cu mine era acela că nu avea pe altcineva – decât pe cel mai nedorit partener posibil, cel pe care l-a şi chemat în ultimul moment ca să mă înlocuiască. Eu, încheie el pe un ton cam agresiv, eram penultimul partener posibil.

Terminând ceea ce avea de spus, îi adresă bunicii lui Corey un surâs împăciuitor, adăugând:

— Nici eu n-am cea mai grozavă memorie, dar îmi amintesc foarte bine de toate astea pentru că m-am simţit îngrozitor de prost când mi-am dat seama că uitasem de bal. Am fost foarte uşurat când mi s-a spus că până la urmă Corey s-a dus cu

altcineva.

— Ţi-ai fi amintit mult mai clar dacă erai acolo, la fel ca mine, îl informă cu înfumurare Rose, ca s-o vezi cum s-a dus la etaj cu rochia aceea albastră şi frumoasă – rochia pe care o alesese de un albastru regal, fiindcă era culoarea ta favorită – şi şi-a scos-o. Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea că nu erai preferatul ei, dar ştiu că dacă ai fi auzit-o cum a plâns până a adormit în seara aceea, cum am auzit-o eu, nici tu n-ai fi uitat. Avea inima mai mult decât zdrobită. Mai mare mila!

Deşi unele dintre lucrurile pe care le auzise nu aveau niciun sens, Spencer ştiu instinctiv, privind-o pe bătrână, că spunea adevărul.

Nepoata lui ştia şi ea. Copleşit de ruşine, se uită la feţele lor acuzatoare, în timp ce în minte îl chinuiau imagini ale fetei de aur coborând scara în rochia ei albastră şi aşteptându-l la geam.

Şi-o imagină pe Corey plângând până când adormise într-un dormitor plin cu fotografiile lui şi i se făcu de-a dreptul rău, fizic.

Nu ştia de ce Corey inventase o poveste despre nevoia unui înlocuitor la bal, dar când o privi pe doamna Foster, care-i evita ochii, un lucru deveni evident: toţi ştiuseră ce simţea Corey pentru el pe vremea aceea, numai el nu.

Se uită la Corey, dar aceasta se rezemase cu coatele pe masă, acoperindu-şi faţa cu mâinile, astfel încât nu putu să-i vadă expresia.

Cu fălcile încleştate de dezgust şi ruşine, se încruntă spre paharul cu apă, gândindu-se la lovitura pe care o dăduse anterior, despre

onorarea angajamentelor. Nici nu era de mirare că acum Corey nu se simţea în stare să-l vadă în ochi!

De cealaltă parte a mesei, Corey privea printre degete expresia distrusă a lui Spencer, apoi zâmbetul satisfăcut al bunicii ei; întregul scenariu îi depăşea atât de mult cele mai cutezătoare fantezii, încât simţi impulsul irezistibil de a… izbucni în chicoteli:

— Corey? întrebă Spencer, ridicând ochii spre faţa ei acoperită, pregătit să înghită orice reproşuri. N-am ştiut… Nu mi-am dat seama… începu el încurcat – şi, spre groaza lui, umerii lui Corey începură să se zguduie.

Plângea!

— Corey, te rog, nu…! spuse el disperat, temându-se să se apropie de ea, cu riscul de a agrava şi mai mult situaţia.

Umerii lui Corey se zguduiau şi mai tare.

— Iartă-mă, o rugă Spencer cu glas chinuit. Nici nu ştiu ce altceva să spun…

Mâinile lui Corey căzură din dreptul feţei, iar Spencer privi neîncrezători doi ochi albaştri şi veseli care-l priveau nu cu duşmănie, ci cu compasiune amuzată.

— Eu în locul tău, îl sfătui ea cu vocea sufocată de râs, m-aş opri în clipa asta şi aş ura noapte bună la toată lumea. Dacă bunica nu e convinsă că te simţi destul de vinovat, s-ar putea s-o păţeşti şi mai rău.

Transformarea ei din străină rece în aliată încântătoare era atât de bruscă, atât de nemeritată şi atât de înduioşător de familiară, încât

Spencer simţi străbătându-l un val de pură tandreţe.

Ieşi din alcov, îi făcu bunicii lui Corey cu ochiul, apoi îi întinse lui Corey mâna.

— În acest caz, prefer să-mi rumeg amarul afară, lipsind-o de posibilitatea de a asista.

— Zău că ar trebui să te las s-o faci, spuse Corey cu zâmbetul acela molipsitor care îi plăcuse întotdeauna lui Spencer atât de mult, dar e prea târziu. Eu am uitat deja totul şi te-am iertat. De fapt, am trimis încoace acele albume de fotografii, cu unele dintre lucrurile şi echipamentele mele. Intenţionez să ţi le dau ţie. Deci, după cum vezi, nu e nevoie nici să ieşi, nici să-ţi rumegi amarul.

Spencer o apucă ferm de cot.

— Insist, spuse el cu un calm implacabil.

În spatele lui Corey, Joy se ridică şi ea de pe banchetă.

— Cred că ar fi cazul să stau puţin cu mama, Peter şi invitaţii lor.

Doamna Foster aşteptă până când toţi trei se îndepărtară.

— Mamă, spuse ea cu un oftat, nu-mi vine să cred că ai fost în stare să faci una ca asta.

— N-am spus decât adevărul, draga mea.

— Uneori, adevărul răneşte oamenii.

— Adevărul e adevăr, declară sentenţios bătrâna, în timp ce ieşea din alcov. Iar adevărul este că acest Spencer merita o săpuneală pentru ceea ce-a făcut în seara aceea, iar Corey merita o scuză. În seara asta le-am realizat pe amândouă, şi amândurora le e mai bine acum.

— Dacă speri ca acum să se îndrăgostească, pentru că ai limpezit tu apele, te înşeli amarnic. Corey e exemplul viu al celei care, atunci când s-a fript cu ciorbă, suflă şi în iaurt. De-o sută de ori ai spus asta despre ea.

— Ei bine, e la fel de adevărat.

— Te gândeşti, continuă doamna Foster, revenind la problema de bază, s-ar putea doar să te gândeşti la adevăr, şi să nu-l spui chiar atât de des?

— N-aş crede.

Doamna Foster făcu un pas într-o parte, lăsând-o pe mama ei să iasă prima în hol.

— De ce?

— Am şaptezeci şi unu de ani. Nu cred că mi-aş mai pierde vremea cu cuvinte care nu înseamnă nimic. Şi-n plus, la vârsta mea, am şi eu dreptul să fiu excentrică.

Capitolul 10

Din sufragerie, unde dineul Angelei era în plin avânt, răsunau glasuri sonore şi râsete, dar afară noaptea era blândă şi tăcută, în timp ce Spencer şi Corey se plimbau pe peluza laterală, spre apă.

Corey era uimită să constate cât de relaxată şi împăcată se simţea, mergând pe lângă Spencer. Nu-şi amintea ca înainte, când se află în apropierea lui, să se fi simţit vreodată altfel decât surescitată, tremurând de încordare, şi prefera enorm acest simţământ nou.

Nu mai avea nimic de ascuns sau de regretat –

dizertaţia de la masă a bunicii ei îi demascase pasiunea din adolescenţă, expunând-o în văzul tuturor, prilej cu care i-o dezvăluise lui Corey exact aşa cum fusese – ca o slăbiciune adolescentină foarte dulce, a cărei victimă habar n-avea de nimic, nu obsesia nevrotică şi chinuitor de jenantă faţă de un monstru egoist, aşa cum se temuse Corey că fusese.

Chipul bronzat al lui Spencer pălise de-a binelea în timp ce ascultase elocventa descriere făcută de bunica ei „suferinţei” lui Corey cauzată de el.

Înainte de a pleca spre Newport, Corey îşi impusese să privească toată acea îngrozitoare harababură cu o indiferenţă filosofică, dar încă se mai simţea rănită.

În seara aceea, sfârşise prin a râde de sine însăşi, aşa cum apărea în dramatica povestire a bunicii, după care râsese şi de „personajul negativ”, încercând să-l salveze de o vinovăţie mai mare decât cea pe care deja fusese făcut s-o simtă.

Spovedania, conchise ea, era categoric sănătoasă pentru suflet, chiar dacă ţi-o smulgea cu forţa propria ta bunică.

În sfârşit, pusese capăt tuturor ataşamentelor care o legaseră vreodată de Spencer; nu-i mai rămăsese decât nostalgia, iar libertatea îi dădea o senzaţie de sublimă seninătate.

Spencer se opri sub un copac mare de la marginea apei, iar Corey se rezemă cu umerii de trunchiul acestuia, cu privirea spre semiluna de

lumini ale caselor care licăreau în depărtare, aşteptându-l să-i spună de ce o chemase acolo.

Văzând că Spencer nu părea a şti cum să înceapă, Corey găsi destul de înduioşătoare şi foarte amuzantă acea incertitudine complet necaracteristică pentru el.

Spencer îi privi profilul frumos, încercând să-i aprecieze starea de spirit.

— La ce te gândeşti? o întrebă el în cele din urmă.

— Mă gândesc că niciodată nu te-am mai văzut în situaţia de a nu-ţi găsi cuvintele.

— Nu prea ştiu de unde să încep.

Corey îşi încrucişă braţele pe piept, ridicând din sprâncene, şi-şi înclină capul spre apă, într-o sugestie tacită şi glumeaţă.

— Vrei o mână de ajutor?

— N-aş crede, spuse Spencer prudent, făcând-o să râdă; iar la auzul râsului ei râse şi el, şi deodată totul fu iar ca pe vremuri, numai că mai plăcut, mai firesc pentru el, fiindcă acum începea să-i înţeleagă valoarea. Era neruşinat de mulţumit că, pe-atunci, Corey îşi umpluse camera cu fotografiile lui şi încântat cu întârziere că, în mod evident, dorise de la bun început ca el s-o ducă la balul de Crăciun.

În loc să înceapă cu balul, preferă să pornească de la fotografii.

— Chiar îmi ţineai fotografiile prin toată camera? o tachină el, îmblânzindu-şi tonul pentru a nu părea că se umfla în pene.

— Peste tot, recunoscu Corey amintindu-şi, cu

un zâmbet; apoi îl privi. Cu siguranţă, nu se putea să nu ştii că făcusem o pasiune teribilă pentru tine, când te tot urmăream ca să te fotografiez.

— Ştiam. Dar crezusem că s-a terminat când ai împlinit şaptesprezece ani.

— Serios? De ce?…

— De ce? repetă el, cam mirat că ea nu ştia. Probabil am considerat că-mi dăduseşi un semnal când mi-ai cerut să te ajut să exersezi tehnica sărutatului ca s-o poţi folosi cu un tip pe care-l chema…

Făcu un efort să-şi amintească numele.

— Doug!

Corey dădu din cap.

— Doug Johnson.

— Exact. Johnson. De fapt, Diana mi-a spus că Johnson plănuise să te ducă la balul de Crăciun, apoi fusese nevoit să contramandeze în ultimul moment, motiv pentru care m-am oferit eu. Evident, după aceea am presupus că de el erai îndrăgostită, nu de mine. Cum aş mai fi putut crede că încă mai ţineai la mine, după toate astea?

O aşteptă să confirme logica raţionamentului, iar când Corey nu făcu decât să-l privească amuzată, insistă:

— Ei?

— N-a existat niciun Doug Johnson.

— Cum adică, n-a existat niciun Doug Johnson?

— Voiam să mă săruţi, aşa că l-am inventat pe Doug Johnson şi m-am folosit de el ca de un pretext. Am vrut să mă duci tu bal, şi din nou am folosit numele lui Doug. Singurul motiv pentru care

mă întâlneam cu băieţi era ca să ştiu cum să mă port la o întâlnire cu tine, când aveai să mă inviţi.

Îi adresă un zâmbet pieziş, iar Spencer simţi impulsul nebunesc de a se apleca să-i sărute buzele – un impuls ce deveni aproape irezistibil când Corey clătină din cap, amintindu-şi cât de îndrăgostită fusese, şi adăugă încet:

— Tu erai. Întotdeauna ai fost tu. Din seara când te-am cunoscut, până la o săptămână după bal, când n-ai dat telefon ca să-ţi prezinţi scuzele sau explicaţiile, numai tu ai existat pentru mine.

— Corey, am avut un anumit motiv pentru care am uitat de bal şi m-am dus la Aspen. Mă aşteptasem ca mama mea să vină de Crăciun la Houston, şi aşteptam cu mai multă nerăbdare decât bănuia oricine. Toată viaţa îi găsisem scuze pentru dezinteresul pe care-l manifesta faţă de mine şi, chiar dacă acum pare absurd, chiar credeam că dacă ajungea să mă cunoască la maturitate, atunci poate s-ar fi închegat un soi de relaţie între noi. Când mi-a telefonat în ultimul moment ca să mă anunțe că se hotărâse să se ducă în schimb la Paris, nu i-am mai găsit nicio scuză. M-am îmbătat cu nişte prieteni, dintre care niciunul nu avea „familie normală”, şi ne-am hotărât să mergem cu toţii la Aspen, unde unul dintre ei avea o casă, şi să uităm de Crăciun.

— Înţeleg, răspunse Corey. Mi-ai spus că aşteptai cu nerăbdare vizita ei, dar eu ghicisem deja că, era mai importantă pentru tine decât voiai să creadă lumea. Nu uita că erai hobbyul meu. Nu rămăseseră prea multe despre tine pe care să nu

le ştiu sau să nu fi încercat să le aflu.

Flatat şi mişcat, Spencer îşi rezemă palma de trunchiul copacului, jinduind să se aplece şi s-o sărute, dar mai era un lucru de spus.

— Ar fi trebuit să-ţi dau telefon ca să-ţi explic, sau măcar să mă scuz, dar m-am lăsat convins de bunica mea că făcusem deja destul rău şi era mai bine să nu mă mai amestec deloc în viaţa ta. Mi-a spus că te duseseşi la bal cu altul – aşa cum credea ea – şi că eu nu eram un prieten potrivit pentru o fată inocentă, lucru de care iarăşi era convinsă. Deja mă simţeam ca un pervers scârbos pentru ceea ce-ţi făcusem în seara aceea lângă piscină, aşa că tirada ei m-a atins într-un punct foarte vulnerabil.

Corey îi văzu privirea coborând spre buzele ei şi o parte din seninătatea nou găsită o părăsi, încă înainte ca Spencer să spună cu glas răguşit:

— Iar acum, că am terminat cu explicaţiile, nu mai avem de făcut decât un singur lucru.

— Care anume? întrebă prudentă Corey.

— Trebuie să ne sărutăm în semn de împăcare. Aşa cere tradiţia.

Corey se lipi mai strâns de trunchiul copacului.

— De ce nu ne-am strânge în schimb mâna?

Spencer zâmbi solemn, clătinând din cap.

— Nu ştii că aduce ghinion dacă nu onorezi tradiţiile gazdei?

Dulceaţa uitată a amintirii era nimic pe lângă ceea ce simţi acum, când Spencer îi puse uşor palma pe obraz, şoptind:

— O fată de aur mi-a spus asta, la un Crăciun,

demult.

Îşi înclină capul şi-i depuse un sărut abia simţit pe buze, iar Corey reuşi să savureze momentul fără a participă, însă Spencer nu terminase.

— Dacă nu mă săruţi şi tu, o îmbie el, mângâindu-i obrazul cu buzele, tradiţia nu se împlineşte. Iar asta înseamnă mare ghinion.

Limba lui îi urmări alene curba urechii, trimiţându-i fiori pe şira spinării, iar Corey zâmbi neputincioasă, lăsându-şi puţin capul pe spate, în timp ce Spencer îi trasa cu gura o linie caldă pe obraz.

— Ghinion extrem de mare, o preveni el, revenind pe acelaşi drum, după care sâcâiala luă sfârşit; îi cuprinse faţa în palme, mângâindu-i uşor cu degetele mari obrajii, cu o intensitate în ochi care o fascina. Ai idee, întrebă el cu glas îngroşat, cât de mult l-am urât pe Doug Johnson după seara aceea?

Corey încercă să zâmbească şi deodată simţi, în schimb, usturimea inexplicabilă a lacrimilor.

— Ai idee, şopti el în timp ce gura îi cobora hotărâtă spre a ei, cât de mult am vrut să fac asta…?

Simţind că orice apărare i se risipea, Corey încercă să-l împiedice cu ajutorul umorului.

— Nu-s foarte sigură că sunt destul de matură…

Buzele lui Spencer se arcuiră într-un zâmbet senzual, iar Corey le văzu formând un singur cuvânt.

— Afurisita… murmură el şi o cuprinse în braţe,

capturându-i buzele într-un sărut la fel de aspru şi tandru pe cât îi fusese şi răspunsul.

Corey îşi spuse că un sărut nu prezenta niciun pericol, nu însemna că era învinsă dacă acum coopera doar puţin, în timp ce-şi ridica mâinile peste pieptul lui robust, cedând limbii insistente.

Se înşela, în clipa când o făcu, braţele lui Spencer se strânseră, iar gura i se deschise peste a ei într-un sărut feroce şi poruncitor care-i asaltă seninătatea abia regăsită şi o făcu să se agaţe de umerii lui laţi pentru a-şi păstra echilibrul într-o lume care începea să se învârtească ameţitor.

Limba lui Spencer i se afundă în gură şi, cu un ţipăt mut de deznădejde, Corey îl cuprinse cu braţele pe după gât, sărutându-l la rândul ei.

Se îndesă în el şi-l sili să îmblânzească sărutul, mângâindu-i uşor limba cu a ei, şi-i simţi gâfâitul când Spencer o strânse şi mai tare, cu braţele înclinate peste şoldurile ei pentru a o ţine lipită de coapsele lui rigide.

Îl sărută încet, cu degetele lunecându-i peste mandibula lui şi împrejurul cefei, iar el o lăsă să fixeze ea ritmul, cu mâna plutindu-i într-o mângâiere înceată peste spatele şi posteriorul ei, cu gura mişcându-i-se necontenit peste a ei, urmându-i exemplul. Şi tocmai când Corey începea să se simtă complet stăpână pe situaţie, Spencer o descumpăni din nou.

Degetele lui i se îndesară în părul de la ceafă, îşi apăsă buzele peste ale ei, împingându-i spatele în trunchiul copacului cu trupul lui, eliberându-şi mâinile pentru a-şi le repezi peste sânii ei, apoi

acoperindu-i încet şi mângâindu-i până când Corey crezu că avea să piară ucisă de acel dulce chin şi jinduirea neostoită după mai mult.

Timpul încetă să mai existe, măsurat numai într-o serie de sărutări nesfârşite, zdrobitoare, şi mângâieri excitante care începeau încet şi se intensificau într-un crescendo; apoi se despărţiră. Ca s-o poată lua de la început.

Corey se auzi pe sine însăşi gemând când Spencer îşi desprinse gura de a ei pentru cea din urmă oară.

Îşi îngropă chipul în adâncitura gâtului ei, apoi trase aer în piept, adânc, chinuit şi o strânse în braţe, cu faţa lipită de inima lui.

Rămase astfel, cu ochii închişi strâns ca să nu vadă momentul când avea să-i revină judecata raţională, dojenindu-se pentru prostia şi nebunia a ceea ce făcuse, dar era prea târziu. Realitatea se refăcea în jur. Clar, era bolnavă mintal! Avea un soi de obsesie bolnăvicioasă pentru Spencer Addison.

Îşi tocase adolescenţa la picioarele lui, iar acum nu era nevoie decât ca el să murmure o vorbă drăgăstoasă – şi cădea în braţele lui ca o idioată cu minţile luate de amor. În viaţa ei nu se mai simţise la fel ca acum, decât o dată… demult, într-o noapte de vară, lângă piscină.

O lacrimă îi căzu din ochi, prelingându-i-se pe obraz. Nu însemna nimic pentru el, niciodată nu însemnase…

— Corey, spuse Spencer cu glasul înăsprit, în timp ce-i atingea părul cu buzele. Ai vrea să-mi explici de ce par să-mi pierd minţile în clipa când

te ating?

Inima ei făcu un salt mortal, iar mintea i se cufundă într-o tăcere şocată. Pentru a doua oară în seara aceea, simţi impulsul absurd de a râde şi a plânge în acelaşi timp.

— E clar că amândoi suntem nebuni, spuse ea – dar, una peste alta, se simţea mult mai bine decât în momentul dinainte. Se îndepărtă de el, iar Spencer îi cuprinse umerii cu un braţ, conducând-o înapoi spre casă.

Pierdută în propriile ei gânduri, Corey nici nu observă că mergeau spre camera ei, până când cotiră pe culoar şi văzu în faţa sa uşile duble de la Apartamentul Ducesei.

În dreptul lor, se întoarse spre Spencer, privindu-l.

Acea ultimă jumătate de oră fusese cea mai intimă pe care o cunoscuseră vreodată împreună, iar Corey simţi imboldul ireverenţios de a-i zâmbi, spunându-i: „Îţi mulţumesc pentru seara fermecătoare”. În schimb, spuse:

— Dacă tot ne-am sărutat deja de noapte-bună, cred că nu mai avem nimic de spus sau de făcut.

Spencer îi zâmbi, rezemându-şi mâna de tocul uşii, relaxat şi încrezător. Puţin cam prea încrezător, îşi spuse ea.

— Putem s-o mai facem o dată, sugeră el.

— Nu cred că ar fi o idee foarte bună, minţi Corey.

— În acest caz, m-ai putea invita înăuntru la un păhărel înainte de culcare.

— Asta cred e o idee şi mai proastă, îl informă ea înţepată.

— Mincinoaso, zâmbi Spencer – şi, aplecându-se, o sărută scurt, apăsat, apoi deschise uşa.

Corey intră senină în camera ei, închise uşa şi se rezemă de ea, vlăguită, ameţită de ultima jumătate de oră pe care o petrecuse în braţele lui. Privirea i se opri pe ceasul de pe micul secreter. Era aproape miezul nopţii. Stătuseră afară mai bine de o oră.

Capitolul 11

Pe peluza din spatele casei, Corey îi privea pe Mike MacNeil şi Kristin Nordstrom instalând unele dintre echipamentele fotografice pentru exterioarele muncii în curs de desfăşurare, dar cei doi nu aveau prea multe de făcut până a doua zi, când urmau să se aşeze florile pe arcadele nupţiale, iar mesele de banchet de sub cortul alb aveau să fie decorate în „Stil Foster”.

Pe moment, o mică armată de grădinari, tâmplări şi florari se ciocneau de cei de la firma de catering, care erau programaţi să servească o cină de repetiţie pe terasă, seara, după încheierea repetiţiei propriu-zise.

Pentru ochiul antrenat al lui Corey, toate păreau să meargă foarte bine. O văzu pe Joy discutând cu cineva din personalul de aprovizionare şi, de fiecare dată când îi spunea câte ceva, tânărul zâmbea, iar colegii lui pufneau în râs. Compania de catering era o firmă de familie

şi lucrau nu numai foarte bine, ci şi cu vizibilă plăcere. Joy o văzu pe Corey şi-i făcu cu mâna. După ce-i răspunse, Corey se întoarse spre Mike şi Kristin, care sosiseră în dimineaţa aceea cu un furgon.

— Cum merge, Mike?

— Totul e sub control. Nicio problemă.

Mike avea un metru nouăzeci înălţime, cu douăzeci şi cinci de kilograme mai mult decât ar fi fost normal, şi părea gata să se prăbuşească peste lada grea pe care o târa pe iarbă. Corey ştia că nu era cazul să-i ofere ajutor.

— Cum îţi place noua ta asistentă pe teren?

Mike se uită peste umăr spre Kristin, care trăgea fără efort o ladă identică.

— Nu puteai găsi una mai înaltă şi mai robustă? întrebă el răutăcios.

Întrucât Corey avea destule de făcut, privi doar câteva momente, apoi porni înapoi spre casă.

Înapoi spre Spencer.

Adormise cu perna în braţe, gândindu-se la el, iar în cursul zilei nu se putuse gândi la aproape nimic altceva. Spencer nu ajuta la pregătiri. De dimineaţă, intrase în camera pentru micul dejun unde cinaseră în seara trecută şi, în văzul mamei lui Corey, al bunicii ei şi al uluitei lui nepoate, îi ciufulise părul şi o sărutase pe obraz.

La amiază, Corey îl văzuse venind prin holul aglomerat de lângă cabinetul lui cu un teanc de hârtii în mână, părând absorbit de lectură. Fără să ridice privirea, dădu din cap spre un vizitator şi ocoli trei servitori. Când trecu pe lângă Corey,

aparent fără s-o vadă, coti brusc şi intră drept în ea, împingând-o printr-o uşă deschisă până într-o debara, după care închisese uşa în urma lui. În timp ce Corey se bâlbâia încurcată, lăsase să cadă hârtiile, o cuprinsese în braţe şi o sărutase până ameţise.

— Mi-a fost dor de tine, spusese el chiar înainte de a-i da drumul. Şi să nu-ţi faci niciun plan pentru cină. Diseară mâncăm singuri, pe balconul camerei tale. Balconul meu are vedere spre peluza din spate, ceea ce înseamnă că am fi la fel de adăpostiţi ca în holul de trecere.

Corey ştia că ar fi trebuit să obiecteze, dar nu voia. Urma să plece duminică, ceea ce însemna că mai avea la dispoziţie doar două seri.

— Numai dacă-mi promiţi că eşti cuminte, spuse ea în schimb.

— A, o să fiu… acceptă solemn Spencer, apoi o luă din nou în braţe şi o sărută până când Corey se agăţă de el… Uite-aşa de cuminte.

În sfârşit, îi dădu drumul, cu o pălmuţă familiară peste şold.

— Şi-acum, dispari de-aici până nu mă hotărăsc să te ţin lângă mine de-o să ne sufocăm amândoi. Pic de aer nu e în debaraua asta afurisită.

În tot timpul cât se sărutaseră, pe hol se auzise o paradă de paşi, iar Corey clătină din cap.

— Nu, du-te tu primul, ca să te asiguri că drumul e liber.

— Corey, replică el, nu pot ieşi acum de-aici. Nu sunt în stare să apar în faţa musafirilor, crede-

mă.

Jenată şi mulţumită, Corey îşi lipi urechea de uşă, apoi întinse pe furiş mâna spre clanţă, când afară păru să fie linişte.

— Ar trebui să te încui aici, aruncă ea peste umăr.

— Încearcă, iar eu am să bat în uşă şi-am să le spun tuturor că ai furat argintăria.

Amintindu-şi momentul, Corey zâmbea, când o văzu pe Joy mergând încet, abătută, spre un pâlc de copaci de la marginea gazonului. Arăta atât de nefericită, încât Corey, după o scurtă ezitare, porni spre ea.

— Joy… s-a întâmplat ceva? o întrebă, ajungând-o din urmă.

— Prefer să nu vorbesc despre asta, răspunse fata, trecându-şi repede degetele peste obraji, înainte de a se întoarce spre Corey cu un zâmbet apos.

— Dacă nu vrei să-mi spui mie de ce plângi, ai prefera să vorbeşti cu mama ta, sau cu altcineva? Nu trebuie să te superi aşa, cu o zi înaintea nunţii. Diseară vine Richard. Nu va voi să te vadă nefericită.

— Richard e un om foarte raţional şi va spune că sunt o proastă. La fel cum vor spune toţi.

Joy ridică din umeri şi porni încet spre casă.

— Hai să vorbim despre altceva. Povesteşte-mi mai multe despre tine şi unchiul Spencer.

Ezită, apoi, cu o voce din care se simţea deznădejdea, întrebă:

— Crezi că l-ai iubit cu adevărat, când erai de

vârsta mea?

Dacă întrebarea ar fi fost pusă doar din curiozitate, Corey ar fi evitat răspunsul, dar simţea că Joy avea nevoie de ajutorul ei şi că numai adevărul i-ar fi fost de folos.

— Vreau să-ţi răspund sincer, dar mi-e greu să-mi revăd sentimentele pentru el fără să-mi dau seama şi cât de unilaterale şi fără speranţă au fost, ceea ce le-ar discredita.

— Ai fi fugit cu el?

Întrebarea fu atât de neaşteptată, încât Corey râse, dând din cap:

— Numai dacă mi-ar fi cerut-o.

— Şi dacă nu făcea parte dintr-o familie bogată?

— Nu-l doream decât pe el, altceva n-ar fi contat.

— Deci, chiar îl iubeai?

— Păi…

Corey ezită, amintindu-şi.

— Credeam în el. Îl admiram şi-l respectam. Şi am făcut totul din motivele potrivite, chiar şi atunci. Nu-mi păsa că era campion la fotbal în colegiu, sau ce fel de maşină avea. Voiam să-l fac fericit, iar el părea să se simtă întotdeauna bine cu mine, aşa că efectiv credeam că aş fi fost în stare.

Cu un zâmbet trist, recunoscu:

— Noaptea, în pat, îmi imaginam că urma să-i nasc un copil, şi că el adormea lângă mine ţinându-mă în braţe, fericit că aveam copilul. Era una dintre fanteziile mele favorite, din vreo zece mii de alte fantezii. Dacă toate astea înseamnă iubire, atunci,

da, l-am iubit. Şi-am să-ţi spun un secret, încheie ea pe un ton răutăcios. Niciodată de atunci n-am mai simţit acelaşi lucru pentru nimeni.

— De-asta nu te-ai măritat?

— Într-un fel, da. Pe de o parte, nu vreau să risc să mai am asemenea sentimente pentru cineva – eram complet obsedată. Iar pe de altă parte, niciodată nu m-aş mulţumi cu mai puţin, dacă ar fi să mă mărit cu cineva.

Ajunseseră lângă casă, iar Joy, spre surprinderea lui Corey, o îmbrăţişă.

— Îţi mulţumesc, spuse ea cu fervoare.

Corey o privi cum pornea pe peluză spre cei de la catering, apoi o luă încet către sufragerie, unde plănuia să-şi petreacă restul după-amiezii făcând fotografii.

Totuşi, se simţea stânjenită. Se hotărî să discute cu Spencer despre Joy.

Ceva era în neregulă.

Capitolul 12

Încercând să nu scoată niciun sunet, Corey repoziţionă un policandru antic pe masa din sufragerie.

Din capul mesei, aflat în afara cadrului pe care îl pregătea ea, Spencer spuse:

— Nu-ţi face griji cu zgomotul. Fă tot ce e nevoie să faci.

Îşi adusese şi hârtiile, ca să poată sta împreună cu ea în timp ce lucra.

Corey se temea să recunoască în sinea ei cât

de multă plăcere îi făcea compania lui şi cât de minunat se simţea văzând că, după atâţia ani, Spencer încă mai era apropiat de ea.

— Nu vreau să te deranjez.

Un zâmbet intim se întinse alene pe chipul lui atrăgător.

— În acest caz, va trebui să-ţi faci bagajele şi să pleci din Newport.

Corey ştia ce voia să spună, dar plăcerea de a flirta cu el, ba chiar de a avea iniţiativa în acest sens, era prea tentantă ca să se lipsească de ea.

— Ai răbdare. Vom pleca de-aici duminică dimineaţa, şi-atunci vei avea din nou la dispoziţie toată coşmelia asta.

— Altceva am vrut să spun, şi-o ştii foarte bine, replică el calm, refuzând să se prindă în joc.

Cuvintele lui o surprinseră.

Uneori, era convinsă că se complăceau într-un flirt prelungit mult peste măsură, dar tocmai când se obişnuia cu acest gând şi încerca să respecte regulile, Spencer punea capăt jocului şi lua totul în serios.

— N-ai putea să mai stai câteva zile?

Corey ezită, străduindu-se să reziste ispitei.

— Nu, nu pot. Am angajamente programate deja pentru şase luni de-acum încolo.

Aşteptă, parte cu speranţă, parte cu teamă, ca Spencer s-o îndemne să stea mai mult; ar fi acceptat.

Spencer n-o făcu. Era clar că nu vorbea chiar atât de serios. Refuzând să recunoască faptul că o durea, Corey îşi îndreptă atenţia spre subiecte mai

sigure, aruncând o privire către hârtiile din faţa lui.

— La ce lucrezi?

— Analizez argumentele pro şi contra unei tranzacţii de afaceri; cântăresc toate alternativele, punând în balanţă factorii de risc şi posibilităţile de câştig; parcurg documentaţia. Procesul obişnuit de luare a unei decizii.

— Pentru mine nu este chiar atât de obişnuit, mărturisi Corey, aplecându-se pentru a studia efectul aranjamentului floral, împreună cu lumânările şi porţelanurile de familie. Dacă eu aş parcurge toate astea, în veci n-aş fi în stare să iau o decizie.

Satisfăcută, se duse la trepied şi făcu fotografia, apoi potrivi aparatul într-un alt unghi, astfel încât să prindă razele de soare reflectate din cristal, şi mai luă două imagini. Spencer o privi, admirându-i un moment abilitatea, apoi îşi îndreptă atenţia spre alte calităţi ale ei, mai ademenitoare, îi studie curba obrazului, gingăşia generoasă a gurii, şi privi cum îi scânteia părul în soare.

Corey şi-l strânsese pe tot într-o coadă de cal cu şuviţe lăsate libere în jurul urechilor, arătând din nou ca la optsprezece ani. Purta un tricou şi pantaloni scurţi albi, iar Spencer se complăcu într-o îndelungă mângâiere vizuală a picioarelor ei lungi şi suple şi a sânilor plini, în timp ce-şi imagina cum s-ar fi simţit cu ea în braţe, în pat, noaptea.

Îl putea pune pe jăratic cu un sărut, iar în seara aceea intenţiona să aţâţe focul şi să-l lase să se învăpăieze necontrolat până când îi devora pe amândoi.

Iar apoi, urma să-l înteţească din nou. Avea de gând să facă dragoste cu ea până-l implora să se oprească, iar atunci avea s-o facă să-l roage s-o ia de la început.

Erau sortiţi unul altuia; acum o ştia la fel de sigur pe cât ştia că, de data asta, Corey nu voia să-i mai încredinţeze inima ei.

O putea convinge să-i dăruiască trupul ei în noaptea aceea, dar avea nevoie de timp pentru a o convinge să-i dăruiască şi inima, iar Corey se ferea să-i acorde acel timp. Spencer ştia deja cât de uluitor de ferm îşi respecta ea o hotărâre, o dată ce o lua; cu ani în urmă, devotamentul ei faţă de el fusese de neclintit, iar acum era la fel de hotărâtă să păstreze distanţa emoţională. Pentru prima oară în viaţa lui de adult, Spencer se simţea neputincios şi temător, pentru că, altfel decât legând-o, nu găsea nicio cale de a o lămuri să-i lase timp pentru a o convinge.

— Nu te mai tot uita la mine, spuse ea cu un râs înăbuşit, fără să privească în direcţia lui.

— De unde ştii că mă uit la tine?

— Îţi simt ochi aţintiţi asupra mea.

Îi auzi tremurul slab din voce şi zâmbi, apoi reveni la subiectul luării deciziilor.

— Tu ce metodă preferi ca să iei o hotărâre?

Corey se uită la el peste umăr.

— Serios?

— Vorbesc foarte serios, spuse el cu glasul plin de subînţeles.

Trecând peste acest lucru, Corey răspunse:

— De cele mai multe ori, mă bazez pe instinct

şi impulsuri. Am impresia că ştiu, aici, adăugă ea atingându-şi inima, care decizie e cea mai înţeleaptă. Am învăţat din experienţă.

— Ăsta-i un mod cam riscant de a rezolva problemele importante.

— E singurul mod în care le pot rezolva. Adevărul este că, dacă stau prea mult timp să cântăresc toate alternativele, punând în balanţă riscurile şi câştigurile, mă paralizează incertitudinea şi, până la urmă, nu mai iau nicio hotărâre. Cel mai bine judec atunci când mă bazez pe impulsuri şi instincte.

— Probabil că face parte din firea ta artistică.

— Poate, zâmbi Corey, dar la fel de posibil e şi să fie o trăsătură genetică. Şi mama mea e la fel. Dacă ne laşi prea mult timp de gândire, oricăreia dintre noi, sau dacă ne dai de ales dintre prea multe posibilităţi, nu mai acţionăm deloc. Mi-a spus odată că, dacă tatăl meu vitreg n-ar fi zorit-o să se căsătorească înainte de a alege toate câştigurile dintre neajunsuri, dacă n-ar fi fost silită să acţioneze instinctiv, nu logic, nici nu s-ar mai fi măritat cu el.

În sinea lui, Spencer reţinu această informaţie revelatoare despre Corey, ca s-o folosească în viitor.

— De-asta nu te-ai măritat niciodată, pentru că existau prea multe posibilităţi de eşec şi ai avut prea mult timp ca să te gândeşti la toate?

— S-ar putea, ocoli Corey răspunsul, revenind grăbită la el. Ce s-a întâmplat cu căsnicia ta?

— Cu căsnicia mea nu s-a întâmplat nimic,

replică sec Spencer, după care îşi dădu seama că voia s-o facă să înţeleagă. Părinţii lui Sheila muriseră cu un an înaintea bunicii mele şi niciunul dintre noi nu mai avea pe altcineva. Când ne-am dat seama că, pe lângă asta, nu mai aveam aproape nimic în comun, ne-am hotărât să divorţăm atâta timp cât încă ne mai puteam purta civilizat unul cu celălalt.

Corey deschise tocul camerei fotografice şi o puse cu grijă înăuntru, după care se întoarse şi se rezemă de masa din sufragerie, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Spence... apropo de căsătorie, voiam să-ţi vorbesc despre Joy. Nu ştiu dacă e convinsă că e bine ce face. Are pe cineva în care să se încreadă? Vreau să zic, unde sunt prietenii ei, domnişoarele de onoare, logodnicul?

Se aşteptase ca Spencer să expedieze chestiunea; în schimb, el îşi lăsă capul pe spate, frecându-şi ceafa cu o mână, ca şi cum subiectul l-ar fi făcut să se crispeze.

— Mama ei i-a ales toţi prietenii, domnişoarele de onoare şi logodnicul, spuse el cu amărăciune. Joy nu e proastă, pur şi simplu nu i se permite să gândească singură. Angela a luat toate hotărârile în numele ei, apoi i le-a impus.

— Logodnicul ei cum e?

— După părerea mea, e un orgolios de douăzeci şi cinci de ani care o ia de soţie fiindcă e docilă şi-i va confirma excelenta părere pe care o are despre sine însuşi. Mai cred şi că-i convine să se înrudească prin căsătorie cu nobilimea

germană. Pe de altă parte, ultima dată când i-am văzut împreună; Joy părea să-l placă foarte mult.

— Vei discuta cu ea? îl întrebă Corey, în timp ce se întorcea să-şi termine de strâns echipamentele.

— Da, răspunse el, vorbind atât de aproape încât respiraţia lui îi adie peste părul de la ceafă, apoi îi atinse pielea cu buzele, iar Corey simţi un şoc alarmant în urma acelui contact simplu. Ai avea vreo obiecţie să luăm un supeu? Deşi puţin îmi pasă de toţi ăştia, am şi eu o datorie, ca gazdă, să fac act de prezenţă la cina de repetiţie.

Îi ceruse să vină şi ea la parter în timpul repetiţiei, dar Corey refuzase. Ştia că ar fi fost o nebunie să ia cina împreună în camera ei, dar îşi spusese că avea să ţină totul sub control şi nici măcar nu urmau să mănânce pe pat, ci pe balcon…

— Un supeu mi-ar conveni. Îmi va da posibilitatea să trag un pui de somn.

— Asta-i o idee foarte bună, răspunse el, subliniind atât de apăsat cuvântul, încât Corey se întoarse, încercând să-i distingă expresia feţei.

O privea cu deplină nevinovăţie.

Capitolul 13

Deşi balconul lui Corey avea vedere spre peluza laterală, prin alte câteva ferestre ale Apartamentului Ducesei se vedea perfect petrecerea în curs de desfăşurare de pe terasa de jos, Corey având posibilitatea să-l urmărească pe

Spencer fără teamă că acesta ar fi descoperit-o.

Îi trecu prin minte că erau împreună doar de două zile şi se întorsese la punctul de plecare – dorul de a-l zări mereu măcar o clipă. Oftând, se rezemă cu umărul de marginea ferestrei, dar continuă să-l observe.

Era un om al marilor contraste, îşi spuse ea cu tandreţe – un bărbat înalt, bine clădit, care emana o forţă aspră, călită, complet opusă senzualităţii buzelor lui şi strălucirii acelui zâmbet care apărea pe neaşteptate. Arăta de parcă încă ar mai fi putut conduce o echipă de fotbal, croindu-şi drum prin apărarea adversă, şi totuşi inspira eleganţa relaxată a unui om născut pentru a prezida peste un conac ca acela.

În seara aceea, Spencer îşi juca rolul de amfitrion cu dezinvoltură, părând să asculte atent cuvintele unui grup de bărbaţi, dar Corey îl văzu uitându-se la ceas pentru a treia oară în zece minute. Pusese ca mâncarea să fie trimisă sus cu cinci minute în urmă, iar masa de pe balcon era deja întinsă, cu porţelanuri, argintărie şi platouri acoperite. Corey îşi consultă ceasul, privind cum minutarul făcea ultimul mic salt. Era ora zece. Se uită pe fereastră şi pufni în râs când Spencer îşi lăsă brusc paharul jos îi salută scurt din cap pe bărbaţii cu care stătuse de vorbă şi-i lăsă acolo, pornind cu paşi lungi şi repezi drept spre uşile casei. Îşi îndeplinise obligaţiile sociale, acum era grăbit.

Fiindcă voia să ia cina cu ea.

Iar după cină, intenţiona s-o aibă pe Corey la

desert.

Corey aruncă o privire răutăcioasă spre masa de pe balcon, unde un felinar de vânt îşi răspândea deja lumina blândă. Era o scenă de seducţie perfectă – un balcon privat, lumânări, şampanie în frapieră, pat luxos cu aşternut de satin în imediata lor apropiere. Era imens de flatată de atenţia pe care o acorda Spencer detaliilor, dar n-avea de gând să-l lase să facă dragoste cu ea. Dacă l-ar fi lăsat, deznădejdea pe care ar fi simţit-o când ar fi sărutat-o la despărţire şi i-ar fi urat drum bun ar fi făcut ca episodul din urmă cu unsprezece ani să pălească în comparaţia cu cel de acum.

Intenţiile lui Corey erau clare. Ceea ce nu-i era clar era motivul pentru care Spencer părea dintr-odată s-o găsească atât de irezistibilă. În noaptea trecută, zăcând trează în pat şi încercând să găsească un motiv al acelei manifestări de pasiune, ajunsese la concluzia că era un caz de vinovăţie provocat de imaginea pe care o descrisese bunica ei, cu Corey aşteptându-l la fereastră ca s-o ducă la bal.

Această teorie era infirmată de felul cum se purtase azi – era angajat într-o aventură amoroasă serioasă şi folosea asupra ei un întreg arsenal de arme senzuale, de la glas şi până la mâini. Îi ceruse chiar şi să-şi prelungească şederea, deşi renunţase fără să mai exercite presiuni asupra ei. Nu avea niciun sens.

Afară, pe peluză, erau câteva femei răpitor de frumoase care o eclipsau complet, iar Corey le văzuse pe unele dintre ele încercând să flirteze cu

el. Spencer era seducător, sexy şi bogat. Avea la dispoziţie o gamă nesfârşită de femei aidoma lui, din care să aleagă. Acesta era adevăratul motiv pentru care Corey nu-l interesase niciodată, nici măcar când avusese aproape optsprezece ani, iar diferenţa de vârstă dintre ei n-ar mai fi contat atât de mult.

Iar acum, Spencer începuse s-o urmărească dintr-odată, cu o îndârjire unilaterală, iar Corey ştia că trebuia să existe o explicaţie. Era posibil ca pur şi simplu să-i fi plăcut doar noutatea încercării de a seduce o prietenă din tinereţe. Alungă acest gând; era flagrant de nedrept. Spencer nu era un om cinic sau parşiv; dacă ar fi fost astfel, Corey nu s-ar fi simţit acum atât de îndrăgostită de el. Plecă de la fereastră, ca să n-o vadă acolo, nu voia să ghicească faptul că-l urmărise pe furiş.

Când nu primi niciun răspuns la bătaia în uşă, Spencer răsuci mânerul şi intră. Ajunsese la jumătatea apartamentului, când o văzu pe Corey afară, pe balcon, stând rezemată de balustradă, într-o rochie lungă de mătase verde care o învăluia de la gât până la glezne, cu excepţia unui decolteu îngust pe piept. Îl aştepta, îşi spuse el zâmbind în sinea lui.

După atâţia ani fata lui de aur îl aştepta din nou. Soarta îi acordase o a doua şansă pe care n-o merita, şi intenţiona să profite de ea în toate felurile posibile.

Cina cu Corey fu una dintre cele mai plăcute mese pe care le luase în ultimii ani. Corey îl delectă cu relatări amuzante despre întâmplări din

viaţa lui, pe care Spencer le uitase aproape complet.

După aceea, băură brandy, iar Corey scoase unul dintre albumele de fotografii pe care le adusese ca să i le dăruiască. Lumina felinarului nu era prea puternică, însă ea susţinu că acest lucru îi ajuta să vadă mai bine primele ei tentative fotografice. Spencer n-o contrazise, întrucât şampania şi brandyul o înmuiaseră, şi voia să fie relaxată în seara aceea.

Cu cotul pe masă şi bărbia rezemată în pumn, îşi împărţea atenţia între faţa ei însufleţită şi fotografiile pe care i le arăta.

— De ce-ai păstrat poza asta? o întrebă el, arătându-i fotografia unei fete cu pantaloni de călărie care stătea tolănită pe pământ, cu părul acoperindu-i pe jumătate faţa.

Corey îi adresă un zâmbet învingător, dar Spencer avu senzaţia că era cam jenată.

— De fapt, asta a fost una dintre favoritele mele, o vreme. Deduc că n-o recunoşti, nu?

— Cu părul ăsta peste faţă?

— Întâmplător, este Lisa Murphy. Ai invitat-o în oraş în primul tău an de colegiu, când veniseşi acasă în vacanţa de vară.

În mintea lui Spencer se făcu lumină. Pufni în râs.

— Înţeleg că n-o prea simpatizai.

— Mai ales după ce m-a luat deoparte şi mi-a spus că eram o băgăreaţă şi să te las în pace. În ziua aia, eram la o prezentare cu caii, în scopuri de binefacere. De fapt, nici nu ştiusem că urma să fii

şi tu acolo.

Ultima pagină conţinea unul dintre instantaneele luate de Corey cu Spencer şi bunica lui, care ei îi plăceau atât de mult. Îl priviră în tăcere.

— A fost o femeie cu totul deosebită, spuse încet Corey, atingând cu degetul obrazul bătrânei doamne din fotografie.

— Şi tu eşti la fel, răspunse el, închizând albumul. Încă de pe-atunci.

Corey ştiu instinctiv că tocmai urma să înceapă acea parte a serii pe care o aşteptase cu jind şi teamă.

Încercă să dea bir cu fugiţii, preîntâmpinând inevitabilul cu ajutorul umorului.

— Sunt sigură că nu mă găseai deloc „deosebită” când atârnam din copaci, fotografiindu-te, glumi ea, retrăgându-se spre balustradă.

Spencer o urmă, punându-i mâinile pe umeri.

— Întotdeauna te-am considerat deosebită, Corey.

Când ea nu răspunse, continuă:

— Te-ai mira dacă ţi-aş spune că am o fotografie a ta?

— Una dintre cele pe care obişnuiam să ţi le strecor în portvizit când nu erai atent?

Cu un moment în urmă, Spencer fusese gata s-o sărute; acum, îşi îngropă faţa în părul ei, râzând.

— Chiar făceai asta?

— Nu, dar mă gândisem.

— Fotografia pe care o am eu e de pe coperta

revistei *Foster's Beautiful Living*.

— Sper că ai găsit loc destul pentru ea undeva, glumi Corey. Are doar un deget înălţime.

Spencer îi atinse tâmpla cu buzele, murmurând tandru:

— Vreau o fotografie mai mare, care să te arate cum străluceşti în lumina lunii când eşti în braţele mele.

Corey încercă să nu se lase afectată de cuvintele lui, dar căldura începuse deja să i se răspândească prin tot trupul şi, când Spencer o cuprinse cu un braţ de mijloc şi o strânse la piept, simţi cum începea s-o cuprindă şi dorul.

— Sunt nebun după tine, şopti el.

— Spence, îl rugă încet Corey, nu-mi face asta.

Dar era prea târziu. Spencer o întorcea deja cu faţa spre el şi, când gura i se deschise peste a ei, insistentă şi flămândă, Corey se lăsă în voia sărutului său torid, cedând turbulenţei care se stârnea în urma mâinilor masculine ce-i mângâiau sânii şi-i lunecau în jos pe şira spinării, apăsând-o vibrant peste erecţia lui. Când în sfârşit îşi desprinse gura de a ei, Corey se simţi pârjolită de sărut şi înfierată de trupul lui Spencer.

— Mai rămâi câteva zile, şopti el, frecându-şi bărbia de părul ei.

Câteva zile… Merita câteva zile dulci, pe care să le ţină minte şi să le preţuiască. Şi să le regrete.

— Trebuie… trebuie să-mi câştig existenţa… programul meu…

Îndesându-şi mâinile în părul ei, Spencer îi ridică faţa spre el.

— Înscrie-mă şi pe mine în programul tău. Voi avea ce să-ţi dau de lucru.

Corey îşi spuse că glumea şi-şi rezemă fruntea de pieptul lui. Avea să stea cu el. Aşa să-i ajute Dumnezeu, avea s-o facă.

— Ceea ce propui tu nu e muncă, răspunse ea, cu vocea tremurându-i de teamă şi dragoste.

Spencer simţi că şovăia şi profită de avantajul obţinut, fără a-i da timp să se răzgândească.

— Vorbesc foarte serios, spuse el, folosind singura metodă la care se putuse gândi toată ziua. Am adunat însemnări pentru o carte despre casa asta şi alte câteva, construite în aceeaşi perioadă. Am nevoie de fotografii care să ilustreze textul, iar tu ai putea să…

Corey îl împinse atât de brusc, încât aproape îşi pierdu echilibrul.

— Deci, asta urmărea tot numărul tău de seducţie!

Îşi cuprinse mijlocul cu braţele, retrăgându-se, în timp ce vocea îi tremura de necaz şi furie.

— Doreai ceva de la mine!

Spencer întinse braţele spre ea, dar Corey se retrase smuncit.

— Pleacă de-aici!

— Ascultă-mă!

O prinse imediat după ce intră în cameră.

— Te iubesc!

— Dacă vrei fotografii ale casei ăsteia, atunci sună la *Agenţia William Morris* din New York şi vorbeşte cu agentul meu, dar mai bine trimite-i înainte un cec în alb!

— Corey, taci şi ascultă-mă. Toată povestea cu cartea a fost o invenţie. Te iubesc!

— Minţi, escrocule… Ieşi afară de-aici!

Se străduia din răsputeri să nu izbucnească în plâns, iar Spencer ştia că, dacă ceda în faţa lui, l-ar fi urât şi mai mult. Îşi lăsă braţele să cadă pe lângă trup, dar nu se dădu bătut.

— Vom mai discuta despre asta mâine dimineaţă.

*

Când ajunse în camera lui, îl frapă enormitatea greşelii pe care o făcuse. Indiferent ce-ar fi încercat să-i spună a doua zi dimineaţă, Corey n-avea să-l creadă. După cele întâmplate, nu-i mai putea dovedi că n-avea niciun motiv ascuns şi numai pe ea o dorea.

Înfuriat de propria-i gafă, îşi scoase sacoul şi-şi descheie cămaşa, în timp ce se gândea la singura posibilitate neplăcută pe care n-o avusese în vedere: Corey nu-l iubea. Ştia al dracului de bine că simţea ceva pentru el – dar se putea să confunde acel „ceva” cu dragostea. În timp ce mergea spre bar, văzu biletul rezemat pe pernele patului.

Era o scrisoare de la Joy, scrisă în grabă, prin care-l anunţa că fugea cu Will Marcillo, fiul patronului firmei de catering, şi-i cerea lui Spencer să-i spună şi mamei ei, dimineaţa. Restul scrisorii era un efort disperat de a-l face să înţeleagă de ce o conversaţie purtată cu Corey în aceeaşi zi o

convinsese că trebuia să se mărite cu omul pe care-l iubea. Conform explicaţiilor cam dezlânate ale lui Joy, Corey recunoscuse că nu iubise pe nimeni altul decât pe Spence şi voia să-i aducă pe lume copiii, dar se temea să-şi rişte din nou sentimentele. Potrivit lui Joy, exact acelaşi lucru îl simţea şi ea pentru Will, numai că acum nu se mai temea să-şi asume riscul.

Spencer reciti scrisoarea, apoi o puse pe o masă şi rămase cu privirea spre pat, în timp ce prin minte i se învălmăşeau dezvăluirile lui Joy, combinându-se cu lucrurile pe care le aflase despre Corey, pentru ca în cele din urmă să se oprească în faţa situaţiei imposibile pe care el însuşi o crease în aceeaşi seară; minţind-o în legătură cu motivele pentru care dorea să mai rămână.

Conform scrisorii lui Joy, Corey îl iubea. Voia să aibă copii cu el. Se temea să rişte.

Conform lui Corey, fie acţiona în urma impulsurilor şi a instinctelor, fie îi pierea curajul şi nu mai acţiona deloc.

Involuntar, Spencer încurcase lucrurile atât de rău, încât, orice-ar fi spus, Corey n-ar mai fi putut să creadă că o dorea numai pe ea. A doua zi era programată o nuntă, dar nu mai aveau mire şi mireasă. Nu putea spune nimic care s-o facă să-l creadă, dar încă mai exista posibilitatea de a face ceva. Ezită un moment, apoi se hotărî, şi ridică receptorul telefonului.

Judecătorul Lattimore tocmai ajunsese acasă de la cina de repetiţie.

Fu foarte surprins să-l audă pe Spencer. Fu şi mai surprins când înţelese ce dorea de la el.

Capitolul 14

La ora şapte dimineaţa, când instala deja echipamentele fotografice pentru nuntă pe peluză, Corey primi un bilet prin care Spencer o chema imediat în cabinetul lui.

Convinsă că o aştepta cu cine ştie ce nouă minciună, se hotărî să-i zădărnicească planul, luându-i cu ea pe Mike şi Kristin.

De cum intră în cabinet, Corey îşi dădu seamă că nu avea niciun motiv să-şi facă griji. Angela stătea aşezată pe un scaun, în capot, cu o batistă în mână.

Lângă scaun, în halat, stătea în picioare soţul ei, arătând de parcă ar fi fost gata să atace pe cineva. Spencer părea imun la drama care avea loc acolo. Aşezat pe marginea biroului, cu greutatea lăsată pe un picior, se uita pe fereastră, învârtind alene în loc un presse-papiers de pe birou.

Când Corey intră, întoarse capul spre ea şi asistenţii ei, dar în locul ostilităţii sau a ironiei la care se aşteptase, Corey văzu că părea perfect calm, ca şi cum cu o seară în urmă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Arătă cu capul spre scaunele de la birou, invitându-i pe Corey, Mike şi Kristin să se aşeze. Nemaisuportând tensiunea, Corey se uită de la el la Angela:

— Ce s-a întâmplat?

— A fugit, asta s-a-ntâmplat! ţipă Angela. Neghioaba aia mică a fugit cu cu prăpăditul ăla! Nici n-ar fi trebuit s-o botez Joy[1], ci Pacoste!

Corey se lăsă pe un scaun, şocată dar şi bucuroasă pentru Joy, după care îşi dădu seama că escapada ei în ultimul moment însemna o calamitate pentru ea şi pentru revistă. Acum era prea târziu ca să mai înlocuiască nunta cu alta, pentru numărul următor – mult prea târziu. Ajunseseră la termenul limită.

— Am anunţat familia mirelui acum o oră, o informă Spencer. Vor vorbi cu cât de mulţi dintre invitaţii lor pot. Acei invitaţi care nu pot fi găsiţi vor fi aşteptaţi aici de o rudă, care le va explică situaţia.

— E un coşmar! scrâşni Angela.

— Şi o problemă enormă pentru revista lui Corey. Au investit foarte mulţi bani şi timp în toate astea.

Făcu o pauză, lăsându-şi cuvintele să-şi facă efectul, înainte de a continua:

— Am avut la dispoziţie mai mult timp decât oricine ca să mă gândesc ce posibilităţi există şi cred că am găsit o soluţie plauzibilă. Propun s-o lăsăm pe Corey să fotografieze nunta…

— Dar nu va mai avea loc nicio nuntă! izbucni cu înverşunare Angela.

— Ceea ce sugerez eu e ca lui Corey să i se permită să fotografieze totul…

— Mai puţin mirele şi mireasa, care nu vor fi aici! explodă Angela.

1 Bucurie (n.tr.)

— Corey poate folosi şi dubluri, îi explică Spencer.

Corey înţelegea prea bine planul şi se grăbi să-l ajute cu alte câteva explicaţii, gândindu-se deja la unghiurile pe care le-ar fi folosit pentru a obţine fotografii interesante fără a dezvălui chipul mirelui şi pe cel al miresei.

— Doamnă Reichardt, putem fotografia de departe alt cuplu în costume de mire şi mireasă. Am nevoie de o mulţime de nuntaşi în fundal… Nu e necesar să fie foarte numeroşi, dar…

— Nici nu mă gândesc! o întrerupse sora lui Spencer.

— Nu permit! se răsti domnul Reichardt.

Glasul lui Spencer era tăios, cum Corey nu-l mai auzise niciodată.

— Nu voi aţi plătit nunta asta, eu am plătit-o.

Reveni cu atenţia spre sora lui, continuând foarte serios:

— Angela, înţeleg perfect prin ce treci, dar avem obligaţia morală şi etică de a face tot ce putem pentru a ne asigura că revista lui Corey nu va avea de suferit din cauza… impulsivităţii lui Joy.

Corey îl asculta într-o tăcere năucită, încercând să înţeleagă cum îi funcţiona mintea. În seara trecută, trăsese concluzia că era atât de meschin, încât ar fi legat o aventură amoroasă cu ea numai în speranţa de a obţine fotografii gratis pentru cartea lui.

Iar acum, ţinea predici despre etică, morală şi ratarea unei ocazii de a contramanda toate cheltuielile asociate cu nunta, mai puţin avansurile

pe care le avusese de plătit, astfel încât încă să mai economisească o mică avere.

— Dar ce le vom spune invitaţilor noştri? insistă Angela. Unii dintre ei sunt prieteni şi cu tine, nu uita.

— Le vom spune că ne bucurăm de decizia miresei şi ne pare rău că nu poate fi aici... dar că am dori să sărbătorim împreună, ca şi cum tinerii căsătoriţi ar fi prezenţi.

Terminând, o privi pe Corey, întrebător, iar ea îi răspunse cu un zâmbet uşurat, deşi sinceritatea o făcu să adauge, spre Angela:

— Totuşi, este o soluţie destul de ciudată.

— La fel sunt şi mulţi dintre nuntaşi, comentă sec Spencer. Probabil le va plăcea ineditul unei petreceri de sărbătorire a unei nunţi contramandate. Aşa ceva n-au mai făcut încă. E o experienţă nouă, ai putea spune, pentru o adunătură de ciudaţi cinici.

Angela păru gata să-i dea una. Sări în picioare şi ieşi ca o furtună, cu Reichardt după ea.

Spencer îi aşteptă să plece, apoi spuse cu vioiciune:

— Okay, haideţi să ne ocupăm de detalii. Avem nevoie de un mire, o mireasă şi un judecător de pace.

Corey ştia că o aştepta să vorbească, dar, când îl privi pe omul energic şi dinamic care era dispus să-şi asume o parte din problemele ei, inima sa îl mută din tabăra inamică în cea a prietenilor, fără a o putea opri în niciun fel. Spencer îi citi în ochi schimbarea de atitudine şi tonul i se îmblânzi ca o

mângâiere:

— Voi găsi un înlocuitor pentru judecătorul de pace.

— În cazul ăsta, nu ne mai lipsesc decât înlocuitorii mirilor.

Corey îi privi pe Kristin şi Mike.

— Ce-ar fi să vă folosim pe voi doi?

— Fii serioasă, răspunse Mike. Sunt supraponderal cu cincizeci de livre, iar Kristin e mai înaltă cu şase degete decât mine. Textul fotografiei ar trebui să spună: Mălaiul Mare din Pillsbury se însoară cu Salata Uriaşă.

— Nu te mai gândi la mâncare, ci la soluţii, îl dojeni Kristin.

Urmă un lung moment de tăcere, înainte ca Spencer să spună în sfârşit, cu exasperare amuzată:

— Şi eu ce-oi fi aici, pate de ficat?

Corey clătină din cap:

— Nu te pot folosi pe post de mire.

Pe chipul lui se ivi o expresie surprinsă.

— Din câte-mi amintesc, mă găseai destul de fotogenic. Acum, că sunt mai bătrân, te temi c-am să-ţi sparg obiectivele?

— Mai degrabă mi le-ai topi, spuse ea cu amărăciune, imaginându-şi fizicul lui musculos şi înalt într-un smoching negru ca pana corbului şi cămaşa albă, contrastând cu pielea bronzată.

— Atunci, care-i problema?

— Tu vei fi ocupat cu oaspeţii, cu explicaţiile, cu buna dispoziţie…

Făcu o pauză, pentru a-şi sublinia cuvintele.

— Spence, e obligatoriu să am cât mai multe mutre vesele în fotografiile astea. Succesul lor depinde mult mai mult de starea de spirit a oamenilor, decât de tehnica mea.

— Pot şi să rezolv problema asta, şi să fiu „mire”. Le voi spune ospătarilor să deschidă toate cele şase baruri în grădină şi să tot împartă băuturi până pleacă ultimul musafir, sau ni se termină alcoolul. Dacă va fi necesar, vom alinia şi taxiuri în faţa casei, pentru orice eventualitate.

— Atunci, oftă uşurată Corey, sarcina asta îţi revine ţie. Kristin, tu vei fi mireasa. Spence e mai înalt cu câteva degete decât tine.

Spencer deschise gura să protesteze, dar Kristin i-o luă înainte:

— Ar trebui să slăbesc douăzeci de livre ca să mă încapă rochia de mireasă a lui Joy, şi tot mi-ar ajunge numai până la genunchi.

— Corey, nu există decât o singură soluţie, cea mai evidentă, declară sec Spencer. Va trebui să fii tu mireasa.

— N-am cum să fiu eu mireasa; eu sunt fotografa, ai uitat? Va trebui să rugăm pe altcineva.

— Nici chiar eu nu pot călca în picioare bunul simţ atât de mult încât să-i cer unei invitate la nuntă să îmbrace rochia lui Joy şi să se joace de-a mireasa pentru noi. Ai aici mai multe trepieduri. Poţi să aranjezi decorul, alergi în cadru şi-i rogi pe Mike sau pe Kristin să apese pe declanşator. Nimic mai simplu.

Corey îşi muşcă buzele, gândindu-se la

sugestia lui.

Nu avea nevoie de mai mult de două fotografii cu mirele şi mireasa, una în chioşcul din grădină şi cealaltă undeva la recepţie, într-o parte, aşa că folosirea trepiedurilor n-ar fi fost o problemă.

— Bine.

— Vrea cineva un pahar de şampanie? le oferi Spencer, părând complet mulţumit de situaţie. Aşa se obişnuieşte, să toastaţi pentru tinerii căsătoriţi.

— Termină cu glumele astea, îl preveni Corey, iar tensiunea din tonul ei îi surprinse pe toţi, inclusiv pe ea însăşi.

— Nervi de fată dusă la măritiş, murmură Spencer, iar Mike pufni.

Se ridicară să iasă, dar Spencer o opri pe Corey cu o mână pe braţ.

— Vreau să-ţi cer o favoare, spuse el, după plecarea celorlalţi. Înţeleg cum te-ai simţit aseară dar, în restul zilei de azi, aş vrea să te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când Corey îl privi nehotărâtă, zâmbi şi adăugă:

— Nu-mi faci favoarea, nu fac nunta. O contramandez, şi praful se va alege de toate.

Era complet imprevizibil, de nepătruns şi complet irezistibil, cu lucirea aceea ironică în ochi.

— Eşti complet lipsit de scrupule, îl informă ea, deşi fără convingere.

— Domnişoară, sunt cel mai bun prieten pe care l-ai avut vreodată, replică Spencer şi, când aroganţa acestei afirmaţii o făcu pe Corey să se uite la el cu gura căscată, îi explică: am la mine

scrisoarea lui Joy dinainte de a fugi. Scrie acolo, foarte clar, că discuţia cu tine, de ieri, a convins-o că ar regreta toată viaţa dacă nu s-ar căsători cu bărbatul iubit. Contrar opiniei surorii mele, numai tu ai cauzat totul. Şi-acum, îmi faci favoarea aia, sau contramandăm nunta?

— Ai câştigat, consimţi Corey râzând.

Nu era sigură dacă să se simtă uşurată sau dezamăgită că Spencer nu voia să vorbească despre cele din seara trecută.

— Şi fără alte gânduri negre pentru mine pe ziua de azi, de acord?

Când Corey dădu din cap, Spencer continuă:

— Perfect. Şi-acum, îţi mai pot uşura cu ceva situaţia înainte de nuntă?

Corey negă din cap.

— Ai făcut deja foarte mult, îţi sunt extrem de recunoscătoare. Şi sunt foarte impresionată, recunoscu ea fără tragere de inimă, zâmbindu-i peste umăr, în timp ce ieşea.

Spencer studie graţia dezinvoltă a mişcărilor lui Corey, în timp ce se gândea la ultima ei remarcă. Dacă ea era „foarte impresionată” de ceea ce ştia că realizase, restul ar fi năucit-o. La etaj, rochia de mireasă a lui Joy era deja modificată după măsurile uneia dintre rochiile lui Corey.

În Houston, avocatul lui Spencer întocmea o scrisoare prin care îi anunţa pe chiriaşii din casa bunicii lui că, întrucât contractul de închiriere fusese reziliat, trebuiau să evacueze locuinţa, oferindu-le şi un cec mare din partea lui Spencer în compensaţie. La Newport, judecătorul de pace

Lattimore vorbea la telefon cu un funcţionar somnoros de la primărie, convingându-l să elibereze o licenţă de căsătorie într-o zi de sâmbătă.

Una peste alta, fusese o dimineaţă fructuoasă.

Şi totuşi, Spencer avea sentimentul neliniştitor că uitase un amănunt esenţial – altceva decât s-o informeze pe Corey că urma să devină mireasă.

Spera să fi fost sinceră când îi spusese cât îi plăcea spontaneitatea şi că întotdeauna îşi urma instinctul; spera să fi fost sinceră şi când îi spusese lui Joy că-l iubise întotdeauna şi voia să aibă copii cu el.

Ultima parte nu-l deranja la fel de mult ca prima. Corey îl iubea, era sigur, dar n-o încânta genul de nuntă pe care urma s-o aibă.

Desigur, având în vedere trecutul lor, urma să fie foarte satisfăcută că-l silise să facă asemenea eforturi bizare pentru a o aduce în faţa altarului.

Spencer zâmbi în sinea lui, imaginându-şi cum avea Corey să le povestească despre această zi copiilor lor, dar zâmbetul i se şterse de pe buze când ieşi pe terasă, privind bărcile cu pânze care lunecau pe apă.

Dacă se înşelase cumva, Corey avea să se înfurie, iar dacă nu se înşela, n-ar fi avut de ce să se simtă atât de neliniştit. Pe de altă parte, era posibil doar să sufere de un banal acces de nervi înainte de nuntă.

Spencer se întoarse cu spatele spre privelişte şi reveni la birou pentru a mai da câteva telefoane. În cel mai rău caz, Corey putea obţine o anulare a

căsătoriei şi nu era nevoie să ştie nimeni că se căsătoriseră vreodată.

Capitolul 15

Stând lângă un pavilion acoperit cu trandafiri, unde urma să fie căsătorit de un judecător beat criţă, cu o fotografă care nu bănuia nimic, Spencer conversa amabil cu două femei care nu ştiau că urmau să devină rudele lui.

Corey dorise feţe vesele în fotografii, aşa că îi făcuse rost de două sute, cu ajutorul unor cantităţi uluitoare de şampanie franţuzească, o avere în caviar rusesc şi o scurtă cuvântare amuzantă cu care le obţinuse cooperarea deplină. De fapt, toţi invitaţii păreau să se distreze de minune.

Mirele, cu siguranţă, se distra.

Ridicând la gură cupa cu şampanie, Spencer îşi privi viitoarea mireasă studiind direcţia razelor de soare în timp ce pregătea ultimul trepied pentru fotografiile ceremoniei propriu-zise.

Trena lungă a rochiei de zece mii de dolari o tot încurca, aşa că şi-o legase în jurul mijlocului, iar voalul de dantelă îi stătea pe umeri ca o etolă mototolită.

Lui Spencer i se părea cea mai fermecătoare fiinţă din lume. Complet răpitoare. Complet firească. Şi urma să devină a lui.

O privi cum se apropia în grabă, încântată de imaginea pe care o pregătise.

— Cred că e totul gata, îi spuse ea.

— Foarte bine, chicoti Spencer. Lattimore se

prăjeşte de viu în chioşcul ăla, cu robele pe care l-ai pus să le poarte de-o oră încoace, şi moare de sete.

Bunica lui Corey exprimă diferit acelaşi adevăr, când veni să-i aranjeze voalul.

— Judecătorul ăla-i beat! declară ea.

— Nu face nimic, bunico, răspunse Corey, în timp ce mama ei îi desfăcea trena şi o întindea cu grijă în spate. Nici nu e judecător adevărat. Spencer zice că-i un instalator.

— E o sugativă, asta e.

— Cum îmi stă părul? întrebă Corey când terminară.

Lui Spencer îi plăcea în mod deosebit părul ei în ziua aceea, deşi nu-l purta desfăcut pe umeri, aşa cum voia să-l vadă seara, la culcare, i-l prinseseră în creştet, pentru ca în fotografii să nu arate neîngrijit.

— Îţi stă foarte bine, declară doamna Foster, aranjându-i coafura.

Spencer îi oferi braţul, zâmbind. Era atât de fericit, încât zâmbea încontinuu.

— Gata? o întrebă el.

— Aşteaptă, spuse Corey în timp ce-i îndrepta cravata neagră.

Spencer îşi imagină o viaţă întreagă în care Corey îi tot îndrepta cravatele.

Corey simţi o durere ascuţită în piept, ridicând privirea spre bărbatul elegant, în smoching de comandă, care îi zâmbea cu toată tandreţea unui mire adevărat. De-o mie de ori visase acel moment în anii din urmă, iar acum nu era decât o

înscenare.

Spre groaza ei, simţi usturimea lacrimilor, aşa că şi le ascunse imediat sub un zâmbet exagerat de strălucitor.

— Îmi stă bine? întrebă Spencer, cu o senzualitate stranie în voce.

Corey dădu din cap, înghiţi în sec şi zâmbi vesel.

— Parc-am fi Ken şi Barbie. Să mergem, înainte de a apuca să facă primul pas pe covorul alb care se întindea printre şirurile de scaune, spre pavilion, cineva din rândul întâi întoarse capul şi strigă vesel:

— Auzi, Spence, putem să-i dăm drumul odată? Ne coacem de căldură, aicea.

În acel moment, Spencer îşi dădu seama ce uitase. Privi în jur după ceva ce i-ar fi putut fi de folos şi văzu pe iarbă o bucată de panglică aurie întărită cu sârmă.

— Gata? întrebă Lattimore, plimbându-şi degetul pe sub gulerul robei.

— Gata, răspunse Spencer.

— E-n regulă dacă o scru… scutn… scurtăm niţel?

— Nicio problemă, spuse Corey, uitându-se în spate să vadă unde era Kristi cu aparatul pe care stabiliseră să-l folosească pentru fotografii de rezervă.

— Domnişoară… ăă… Foster?

— Da?

— Se obiş… obişnuieşte să vă uitaţi la mire.

— A, scuzaţi…

Lattimore fusese foarte amabil şi cooperant şi, dacă voia să-şi joace rolul până la capăt, pe ea n-o deranja cu nimic.

— Puneţi… Puneţi-vă mâna-n mâna lui Spencer…

La dreapta, Corey o văzu pe Kristin ocupându-şi locul, cu aparatul pregătit.

— Spencer Addison, o iei pe Cor… ăsta… Caroline Foster de soţie legiuită până la sfârşitul zilelor tale? turui repede judecătorul, încălecând cuvintele.

Spencer zâmbi, privind-o în ochi:

— Da.

Zâmbetul lui Corey şovăi.

— Caroline Foster, îl iei pe Spencer Addison de soţie legiuită… ptiu, de soţ legiuit până la sfârşitul zilelor tale?

În creierul lui Corey începu să sune o sirenă de alarmă, dintr-o sursă pe care n-o putea înţelege.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Corey, o tachină blând Spencer, nu mă face de râs în faţa altarului.

— Să ştii că aşa ţi-ar trebui, râse sufocată Corey, încercând să descopere unde era Mike.

— Hai odată. Zi da.

Nu voia să spună. Îi displăcea ideea de a mai continua farsa.

— Nu e filmare, toate astea sunt simple fotografii, spuse ea.

Spencer îi luă bărbia în mână, ridicându-i faţa spre el.

— Spune da.

— De ce?

— Zi da.

Îşi înclină capul, iar când buzele i se apropiară de ale ei, Corey o auzi pe Kristi în apropiindu-se în fugă pentru acea imagine neaşteptată.

— Nu poţi s-o săruţi până nu zice da, îl preveni bălmăjit Lattimore.

— Zi da, Corey, şopti Spencer, cu gura atât de aproape încât respiraţia lui îi atingea faţa. Pentru ca judecătorul ăsta drăguţ să mă lase să te sărut.

Corey simţi cum o podidea un chicotit nestăpânit în faţa insistenţei lui de a o săruta.

— Da, şopti ea râzând, dar pentru asta merit un sărut cât mai…

Gura lui se lăsă în jos, retezându-i cuvintele, iar braţele o cuprinseră sufocant de strâns, înăbuşindu-i râsul, în timp ce judecătorul proclama încântat:

— Vă declar soţ şi soţie dă-i inelul.

Mulţimea izbucni în aplauze şi râsete.

Luată complet pe nepregătite de sărutul apăsat şi senzual, Corey se agăţă de umerii lui ca să-şi ţină echilibrul, în timp ce toate simţurile i se învălmăşeau; apoi îşi încordă mâinile, împingându-l.

— Termină, şopti ea, desprinzându-şi gura de a lui. Ajunge atât. Zău aşa.

Spencer îi dădu drumul, dar îşi înlănţui strâns degetele printre ale ei, rămânând astfel, în timp ce ei, un obiect rotund îi aluneca pe inelar.

— Trebuie să-mi schimb rochia, spuse Corey imediat ce coborâră din pavilion.

— Înainte să plecaţi... trebuie să... începu judecătorul, dar Spencer se grăbi să intervină:

— Poţi să mă feliciţi peste câteva minute, Larry, spuse el repede. Ne vedem în bibliotecă, unde e linişte, imediat ce o duc pe Corey sus. După ce stăm de vorbă, te-aşteaptă un taxi în faţă ca să te ducă acasă.

În intervalul cât coborâse din chioşc şi pornise pe culoar spre apartamentul ei, starea de spirit a lui Corey se prăbuşise, de la entuziasmul extrem al fotografiilor uluitor de reuşite la o depresie inexplicabilă, pe care încerca să și-o explice ca urmarea firească a unei zile de tensiune și muncă grea. Ştia că Spencer nu avea nicio vină. Îşi jucase rolul de înlocuitor de mire cu o combinaţie de calm de nezdruncinat şi entuziasm băieţesc absolut fermecătoare.

Încă mai încerca să-şi pună în ordine emoţiile învălmăşite, când Spencer deschise uşa apartamentului ei şi păşi într-o parte, dar când Corey dădu să treacă pe lângă el, o opri.

— Ce s-a întâmplat, frumoaso?

— Hai, te rog! râse ea sufocat. Nu-mi începe cu dulcegăriile, că izbucnesc în plâns.

— Ai fost o mireasă superbă.

— Te previn, continuă Corey cu voce gâtuită.

Spencer o cuprinse în braţe, apucând-o gingaş de ceafă şi apăsându-i faţa la piept, într-un gest atât de tandru şi neaşteptat, încât o aduse până în pragul lacrimilor.

— A fost o farsă îngrozitoare, şopti ea.

— Majoritatea nunţilor sunt nişte farse

îngrozitoare, spuse el amuzat. Ceea ce vine după contează.

— Probabil… murmură absentă Corey.

— Gândeşte-te la nunţile pe care le-ai văzut, continuă Spencer, neluând în seamă privirile surprinse ale câtorva oaspeţi care, trecând pe hol, îl vedeau prin uşa deschisă. În jumătate din cazuri, mirele e mahmur, sau mireasa are greţuri matinale. E jalnic, o tachină el.

Umerii lui Corey se scuturară de un râs înlăcrimat, iar Spencer zâmbi, căci sunetul râsului ei îi plăcuse întotdeauna.

— Una peste alta, a fost cea mai perfectă nuntă pe care ţi-ai fi putut-o dori.

— Ba n-a fost. Eu îmi doresc o nuntă de Crăciun.

— Ăsta-i singurul lucru care ţi-a displăcut la nunta de azi, anotimpul? Dacă pot face ceva ca să fii mai fericită, spune-mi, şi-am s-o fac.

Ai putea să mă iubeşti, răspunse Corey în sinea ei fără să se poată stăpâni. Apoi îşi alungă gândul.

— Nu poţi face nimic mai mult decât ai făcut deja. Sunt ridicolă şi hiper-emotivă. E efectul nunţilor asupra mea, minţi ea cu un zâmbet, păşind înapoi.

Spencer îi acceptă explicaţia.

— Mă duc să mă ocup de Lattimore, iar apoi vreau să mă schimb. Între timp, pun să trimită aici nişte şampanie, după care voi veni s-o beau cu tine. Ce părere ai?

— Bună, răspunse Corey.

Capitolul 16

Spencer îşi scosese vestonul smochingului, îşi lărgise cravata şi-şi descheiase nasturii de sus ai cămăşii albe ca zăpada. Arăta întru totul la fel de sexy şi elegant ca în timpul nunţii; dar nu mai părea nici pe departe, la fel de relaxat.

Fălcile îi erau încleştate şi se mişca repezit, fără să dea atenţie şampaniei puse la rece într-o frapieră aurie. Scoase dopul unei carafe cu băutură din bar.

Turnă puţin alcool într-o cupă de cristal şi o ridică la buze.

— Ce faci? îl întrebă Corey, privindu-l cum lua două înghiţituri de bourbon sec.

Spencer coborî paharul, privind-o peste umăr.

— Beau un pahar de tărie. Iar acum am să-ţi torn şi ţie unul.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea cutremurându-se. Prefer şampania.

— Urmează-mi sfatul, insistă înverşunat Spencer, ia o băutură serioasă.

— De ce?

— Fiindcă o să ai nevoie.

Îi turnă un pahar cu cuburi de gheaţa şi puţin sifon, ca să dilueze alcoolul şi i-l oferi.

Corey luă o sorbitură, aşteptându-i explicaţiile, dar Spencer, în loc să vorbească, îşi privea paharul din mână.

— Spence, orice s-a întâmplat, nu poate fi mai rău decât dai impresia.

— Sper ca şi peste câteva minute să fii de

aceeaşi părere, spuse el înverşunat.

— Dar ce este? întrebă disperată Corey. E cineva bolnav?

— Nu.

Spencer lăsă jos paharul, apoi se îndreptă spre şemineu şi-şi rezemă mâinile de consolă, privind în vatra stinsă.

Avea o atitudine atât de doborâtă, încât Corey simţi un val de tandreţe ocrotitoare.

Veni în spatele lui şi-i puse o mână pe umărul lat…

Era pentru prima oară de când sosise la Newport că-l atingea de bunăvoie; cu excepţia momentelor când o săruta, şi-i simţea muşchii încordându-se sub mâna ei.

— Te rog, nu mă mai chinui aşa, mă sperii!

— Acum o oră, idioata de nepoata mea a dat telefon ca să mă anunţe că s-a căsătorit cu iubitul ei ospătăraş.

— Până aici, totul pare în regulă.

— Numai atâta a fost în regulă cu telefonul ăsta. Prin mintea lui Corey începură să treacă, imagini de maşini accidentate şi ambulanţe.

— Şi ce e în neregulă, Spence?

După un moment de ezitare, Spencer se întoarse, privind-o drept în ochi.

— În neregulă e că, pe parcursul conversaţiei, am discutat şi despre scrisoarea pe care mi-a lăsat-o aseară. Se pare că, în graba ei de a-mi explica cum îi influenţaseşi decizia de a fugi, Joy a fost cam neatentă la folosirea verbelor. Mai concret, a încurcat trecutul şi prezentul.

— Cum adică, ţi-a explicat cum o influenţasem eu? întrebă prudentă Corey.

— Citeşte scrisoarea, răspunse el, scoţând din buzunarul pantalonilor două foi de hârtie împăturite, pentru a i-o da lui Corey pe cea de deasupra.

Corey văzu din primul moment la ce se referea.

Corey mi-a spus că te iubeşte şi vrea să aibă copii cu tine, a spus că eşti singurul om pentru care a simţit vreodată aşa ceva, şi de aceea nu s-a măritat niciodată cu altul. Unchiule Spence, îl iubesc pe Will. Vreau să-i aduc pe lume copiii, cândva. De aceea nu pot să mă mărit cu altcineva...

Deşi era stupefiată, Corey reuşi să afişeze un zâmbet calm şi nepăsător în timp ce-i înapoia scrisoarea.

— În primul rând, i-am descris sentimentele mele pentru tine din adolescenţă, nu de la maturitate. În al doilea rând, concluzia despre motivele pentru care nu m-am măritat îi aparţine ei, nu mie.

— După cum vezi, nu tocmai aşa reiese.

— Şi... şi asta-i tot ce te deranjează? întrebă Corey, uşurată că Spencer îi accepta explicaţia.

În loc ca să răspundă, Spencer îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor, studiind-o în tăcere atât de mult timp, încât Corey sorbi nervoasă din băutură.

— Ceea ce mă deranjează, spuse el scurt, e că nu ştiu ce simţi pentru mine acum.

Întrucât nu avea nici cea mai vagă idee ce simţea, el pentru ea, şi fiindcă Spencer nici nu se grăbea să-i ofere vreo informaţie, Corey îşi spuse că nu avea dreptul, să-i pună o asemenea întrebare, sau să aştepte vreun răspuns.

— Cred că eşti unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi cu care m-am măritat vreodată! glumi ea.

Spencer nu părea deloc amuzat.

— Nu e momentul să fii evazivă, crede-mă!

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ştiu al naibii de bine că simţi ceva pentru mine acum, chiar dacă nu e decât o banală poftă.

Corey îl privi cu gura căscată.

— Orgoliul tău are nevoie de asemenea stimulente?

— Răspunde la întrebare! îi ordonă el. Chinuindu-se cu disperare să ia totul cât mai uşor, ca să termine odată, Corey spuse:

— Hai s-o luăm aşa: dacă am publica vreodată un articol despre „Talentul la sărutat”, ai apărea în Top Ten, iar eu ţi-aş acorda votul. Ei? îl tachină ea. Ce zici?

— Zic că ai fi acuzată de părtinire pentru că ţi-ai fi votat propriul soţ.

— Nu te declara soţul meu. N-are niciun haz acum.

— Nu glumesc.

— Asta am spus şi eu, sublinie Corey nervoasă.

— Suntem căsătoriţi, Corey.

— Nu fi ridicol.

— O fi sunând ridicol, dar mai e şi adevărat. Corey îi cercetă chipul de nepătruns, clătinând din cap.

— Ceremonia de căsătorie a fost o farsă. Judecătorul ăla era un instalator.

— Nu, tatăl şi unchiul lui sunt instalatori. El e judecător de pace.

— Nu te cred.

În loc de a-i răspunde, Spencer îi întinse o a doua hârtie împăturită.

Corey o desfăcu şi o privi lung. Era copia unei licenţe de căsătorie, pe numele ei şi al lui Spencer. Purta data acelei zile şi semnătura judecătorului Lawrence E. Lattimore.

— Suntem căsătoriţi, Corey.

Mâna ei se strânse pumn, involuntar, mototolind hârtia; în piept simţea un junghi de durere confuză.

— Mi-ai jucat o festă smintită? şopti ea. De ce-ai fi vrut să mă umileşti aşa?

— Încearcă să înţelegi. Ţi-am spus ce-a zis Joy şi am crezut că asta doreai…

— Nesimţit arogant ce eşti! murmură Corey cu voce frântă. Vrei să zici că te-ai căsătorit efectiv cu mine din milă şi vinovăţie, şi ai crezut c-o să-mi placă? Atât de jalnică îţi par încât ai crezut că m-aş mulţumi cu un măritiş la nunta alteia, în rochia alteia, cu o panglică de sârmă în loc de verighetă?

Spencer îi văzu lacrimile din ochi şi o apucă de umeri.

— Ascultă-mă! Corey, m-am căsătorit cu tine

fiindcă te iubesc!

— Mă iubeşti! aruncă ea, cu umerii zguduindu-i-se de râs şi faţa umedă de lacrimi. Mă iubeşti…

— Da, fir-ar să fie, te iubesc!

Corey râse şi mai tare în timp ce lacrimile îi curgeau şi mai repede.

— Tu nici măcar nu ştii ce-i aia iubirea, suspină ea. M-ai „iubit” atât de mult, încât nici nu te-ai ostenit să mă ceri de soţie. Nu ţi s-a părut deloc anormal să-mi transformi nunta într-o farsă cât toate zilele!

Din punctul ei de vedere, avea dreptate, iar acest lucru era pentru Spencer la fel de dureros ca lacrimile de pe obrajii ei palizi şi suferinţa din ochi.

— Înţeleg ce simţi pentru mine în clipa asta.

— Ba nu înţelegi nimic!

Corey se smulse din strânsoarea lui, ştergându-şi cu furie lacrimile de pe obrajii palizi.

— Dar voi încerca să mă exprim clar, o dată pentru totdeauna: nu te vreau! Nici înainte nu te-am vrut, nici acum nu te vreau şi nici n-am să te vreau vreodată!

Îl lovi cu palma în obraz, destul de tare ca să-i arunce capul într-o parte.

— Asta-i destul de clar pentru tine?

Şi, răsucindu-se pe călcâie, porni spre debaraua unde-şi ţinea valizele.

— N-am să-mi petrec noaptea în aceeaşi casă cu tine! Când ajung la Houston, voi începe procedurile de anulare, iar dacă îndrăzneşti să-ncerci să te opui, am să pun ca tu şi beţivul ăla de judecător să fiţi arestaţi mai repede decât ţi-a luat

ţie să înscenezi căsătoria asta! Şi asta e clar?

— N-am intenţia să mă opun unei anulări, spuse el cu glas îngheţat. De fapt, adaugă, în timp ce arunca ceva pe pat şi pornea spre uşă – îţi sugerez să foloseşti ăsta ca să acoperi costul avocatului.

Uşa se trânti în urma lui.

Corey se prăbuşi, cu spatele rezemat de perete şi-şi îngropă faţa în mâini, zguduită de suspine mute.

Într-un târziu, când o cuprinse amorţeala, se duse la telefon. Îi ceru servitorului care răspunse să le găsească pe mama şi bunica ei şi să le trimită imediat în cameră, după care îi instrui să-i transmită lui Mike MacNeil s-o sune imediat.

Când Mike îi telefonă, Corey îi spuse doar că intervenise ceva şi trebuiau să plece acasă în aceeaşi seară.

Imediat ce închise, telefonul sună din nou.

— Domnişoară Foster o informă valetul, maşina domnului Addison vă aşteaptă în faţă, imediat ce sunteţi gata de plecare.

În ciuda faptului că abia aştepta să iasă din casa aceea, Corey se înfurie iraţional de tare pentru că era expediată atât de sumar din incintă, îşi termină valizele în timp record şi le închise. Când o coborî pe ultima pe podea, îşi aminti de obiectul pe care „soţul” ei îl aruncase pe pat. Se aştepta să vadă un teanc de bancnote aruncat spre capul patului, unde părea să fi căzut.

Pe pernele de satin albastru, în lumina soarelui care asfinţea, scânteia un superb inel cu diamant

care părea să aparţină unei ducese.

Mama şi bunica ei bătură la uşă, iar Corey le strigă să intre, în timp ce-şi lua poşeta şi valizele.

Doamna Foster aruncă o singură privire spre faţa ei palidă, văzu bagajele şi se opri brusc.

— Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat?

Corey le explică pe scurt, arătând cu capul spre inelul de pe pat, în timp ce ieşea.

— Vă rog, aveţi grijă să-l primească înapoi. Şi spuneţi-i că, dacă se mai apropie de mine, voi cere un mandat de interdicţie!

După plecarea lui Corey, doamna Foster îşi privi năucită mama, iar într-un târziu spuse:

— Ce prostie a fost în stare să facă Spence!

— Merită să fie bătut, cu biciul, decretă bunica, fără animozitate.

— Corey n-o să-i ierte niciodată asta. Niciodată. Iar Spence e imposibil de mândru. N-o s-o ceară a doua oară în căsătorie, spuse doamna Foster oftând.

Mama ei se apropie de pat şi luă inelul, învârtindu-l între degete, cu un zâmbet.

— Spence va trebui să trimită un bodyguard cu Corey, când l-o purta pe ăsta.

Capitolul 17

— Cum adică, refuză să semneze hârtiile ca să putem folosi fotografiile pe care le-am făcut la Newport? explodă Corey.

— N-am spus că a refuzat categoric să le semneze, răspunse cu grijă Diana.

În săptămâna de când se întorsese de la Newport, Corey se avântase într-o duzină de proiecte, pentru a nu se mai gândi nici la căsătorie, nici la procedurile de anulare pe care le iniţiase, şi era epuizată.

— A spus că le va semna, dar numai dacă i le duci tu personal mâine seară.

— La Newport nu mă mai întorc, replică pe un ton de avertisment Corey.

— Nu va fi nevoie. Spence vine la Houston, ca să rezolve nişte probleme de afaceri.

— Nu vreau să-l văd nici la Houston, nici altundeva.

— Cred că ştie, răspunse Diana pe un ton răutăcios. Nu numai că ai început procedura de anulare, ci ai cerut şi un mandat legal pentru a-i interzice să se mai apropie de tine.

— Ce crezi că ar face dacă aş publica revista fără aprobarea lui?

— Mi-a spus că în cazul ăsta, avocaţii lui ne vor mânca la cină cadavrul firmei.

— Îl urăsc pe omul ăsta, spuse obosită Corey.

Diana avu înţelepciunea de a n-o contrazice, rămânând la problema imediată.

— Totul se poate rezolva relativ simplu. Cred că va locui în casa de la River Oaks, aşa că, mâine seară…

Înfuriată de controlul pe care-l exercita Spencer asupra revistei şi a ei, Corey spuse:

— Mâine seară e *Balul Orhideelor*. Va trebui să semneze hârtiile în timpul zilei.

— I-am explicat lui Spencer că, în calitate de

sponsori, trebuie să fim acolo. Spence a răspuns că te aşteaptă la el acasă înainte de bal, la ora şapte.

— Nu mă duc acolo singură.

— Bine, acceptă Diana, uşurată. Mama şi cu mine te vom aşteptă în maşină, în timp ce stai de vorbă cu Spence, iar de-acolo plecăm la bal.

Capitolul 18

Corey nu mai fusese acasă la Spencer de pe vremea când acolo locuise bunica lui şi i se părea ciudat să revină după atâţia ani. Ştia că Spencer închiriase casa unor locatari care păstraseră majoritatea servitorilor iar locuinţa era întreţinută la fel de frumos ca întotdeauna. Întrucât acum o ocupa Spencer, Corey presupuse că fie se hotărâse s-o vândă şi era goală, fie chiriaşii se mutaseră.

Toate felinarele de pe verandă erau aprinse, ca întotdeauna când veneau musafiri, dar în seara aceea printre draperiile ferestrelor de la living se vedea o lumină stranie, colorată.

— N-am să stau mult, le spuse Corey Dianei şi mamei sale, în timp ce cobora din maşină.

Cu formularul de aprobare în mână, sună la uşă. Când în hol se auziră paşi, inima începu să-i bată mai tare. În sfârşit, fosta servitoare a doamnei Bradley o salută cu un zâmbet cald:

— Bună seara, domnişoară Foster. Domnul Addison vă aşteaptă în living.

Corey dădu din cap, apoi trecu prin holul luminat difuz. Pregătindu-se pentru impactul primei revederi cu Spencer după acea scenă

hidoasă de la Newport, dădu colţul şi intră în living.

Apoi se încordă din nou, încercând să înţeleagă ceea ce vedea.

Spencer stătea în mijlocul camerei luminate de lumânări, rezemat de pian, cu braţele încrucişate pe piept.

Purta smoching.

Camera era decorată ca pentru Crăciun.

— Sărbători fericite, Corey, spuse el încet.

Privirea dezorientată a lui Corey trecu peste ghirlandele groase care împodobeau consola, spre vâscul legat cu panglică de sub candelabru, până la enormul pom de Crăciun din colţ, cu ornamentele lui roşii şi beculeţele care licăreau, după care se opri asupra micului munte de cadouri de sub brad. Toate erau împachetate în folie aurie şi pe toate erau prinse etichete uriaşe, albe.

Şi pe toate etichetele scria „Corey”.

— Te-am lipsit de un bal de Crăciun şi o nuntă de Crăciun, spuse solemn Spencer. Aş dori să ţi le înapoiez. Încă mai pot s-o fac, dacă mă laşi.

Spencer imaginase o duzină de posibile reacţii din partea lui Corey, de la râs până la furie, dar niciun moment nu se aşteptase s-o vadă întorcându-i spatele şi izbucnind în plâns. Inima i se frânse, învinsă. Întinse mâinile spre ea, şi le lăsă să cadă, apoi îi auzi şoapta înecată:

— Numai pe tine te-am vrut…

Uşurarea îl făcu s-o răsucească în loc cam brutal, strângând-o la piept.

Soţia lui îi puse o mână pe obraz, întinzându-şi cu tandreţe degetele.

— Numai pe tine te-am vrut…

Afară, în maşină, doamna Foster privi spre silueta cuplului îmbrăţişat care se profila pe draperii. Ginerele ei îi săruta fiica de parcă n-ar fi avut de gând să-i mai dea drumul vreodată.

— Nu cred că e nevoie să mai aşteptăm, îi spuse ea Dianei, cu un oftat fericit. Astă-seară Corey n-o să mai plece nicăieri.

— Ba o să plece, spuse Diana cu deplină convingere, în timp ce băga maşina în viteză. Spence a lăsat-o fără un bal de Crăciun, şi intenţionează să se achite în seara asta.

— Doar nu vrei să spui că are de gând s-o aducă la bal, răspunse îngrijorată doamna Foster. Toate biletele s-au vândut de luni de zile.

— Spence a reuşit cumva să rezerve două locuri, la aceeaşi masă cu noi.

Cu un zâmbet tandru, Diana adăugă:

— Cred că nu ne va fi greu s-o găsim. Are un aranjament central neobişnuit. În loc de orhidee albe, e o sanie mare şi roşie, plină de crengi de brad.

Epilog

Înfăşurată într-un halat de catifea roşie, Corey stătea la fereastra cabanei, privind peste colinele înzăpezite din Vermont, unde se hotărâseră să-şi petreacă primul Crăciun adevărat.

Soţul ei insistase că era a doua lor lună de miere – cea pe care ar fi avut-o dacă se căsătoreau de Crăciun – şi juca rolul unui mire înfocat, cu

pasiune şi elan.

Corey se întoarse şi porni spre pat, unde dormea Spence, apoi se aplecă şi-i depuse un sărut pe frunte.

Era aproape dimineaţă, şi făcuseră dragoste până la epuizare, dar era dimineaţa de Crăciun, astfel încât Corey ardea de nerăbdare să-l vadă despachetându-şi cadourile.

Spencer îi dăruia cadouri tot timpul, iar ea făcuse cumpărături luni de zile, numai ca să găsească darurile cele mai potrivite pentru el.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet.

— De ce te-ai trezit? o întrebă, fără să deschidă ochii.

— E dimineaţa de Crăciun. Vreau să-ţi fac un cadou. Ai ceva împotrivă?

— Deloc, râse el senzual, trăgând-o deasupra lui.

— Nu ăsta este cadoul, îl informă Corey, rezemându-se cu coatele pe pieptul lui, în timp ce Spencer îi desfăcea halatul. Pe ăsta l-ai primit deja.

— Îmi place să primesc două cadouri identice, insistă Spencer, coborându-şi degetul prin adâncitura dintre sânii ei.

— Două Crăciunuri şi două luni de miere, toate într-un singur an, răspunse Corey cu un râs sufocat, în timp ce gura lui pornea seducător pe urmele degetului. Întotdeauna le vom face pe toate câte două?

Răspunsul la această întrebare a apărut nouă luni mai târziu, la rubrica de naşteri din revista *People*:

Este un „dar dublu” pentru Spencer Addison şi soţia lui, fotografa Corey Foster – gemenele identice numite Molly şi Mary, născute în ziua de 25 septembrie.

Sfârşit

Judith McNaught

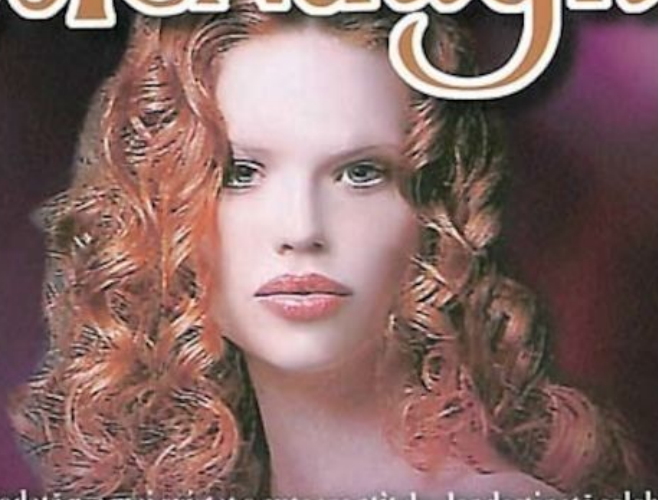

„Niciodată n-a mai existat o autoare atît de clar destinată celebrității ca Judith McNaught. Are atingerea magică a unui iluzionist."
Romantic Times

„Judith McNaught se numără printre cei mai buni autori ai acestui deceniu... Vă face să rîdeți, să plîngeți și să vă îndrăgostiți iarăși."
New York Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
LEI: 18,00